

ריצ'ארד א' בנט

מזון לאמונה · ריצ'ארד א' בנט

קרן אחוה משיחית

קרן אחוה משיחית
ת.ד. 10382
ירושלים 91103

מזון לאמונה

מדריך על בסיס הכתובים
לקשר חי ומתמיד עם האלוהים

מאת

ריצ'ארד א' בנט

Copyright © 2000 by

Keren Ahvah Meshihit
P. O. Box 10382, Jerusalem 91103

Translated into Hebrew from "Food for Faith",
© 1998 by Richard A. Bennett

Translation: "HaAlef ve HaTav"

No part of this publication may be reproduced in any form
without prior permission in writing from the publisher.

ISBN 965-447-050-0

© כל הזכויות שמורות

לקרן אחוה משיחית, ת. ד. 10382, ירושלים 91103

תרגום ועריכה: "האלף והתו"

הודפס בישראל, תמוז תש"ס

Printed in Israel, July 2000

4	הקדמה
5	מבוא
9	א תענוג יום יומי
17	ב הראש והלב
29	ג הכנה בתפילה
55	ד זמן במחיצת אלוהים
73	ה מרכיב האמונה
83	ו עת לדבֵר
93	ז פרי או אש
101	ח בוא ואכול

זכות גדולה היא עבורי להמליץ על ספרו החדש של ד"ר ריצ'ארד א' בנט, **מזון לאמונה**. זהו המשך ראוי לציון של ספרו הקודם Your Quest for God ("הצימאון שלך לאלוהים"). אי אפשר להיות רצוי בעיני אלוהים בלי אמונה (עבר' י"א 6) וגם אי אפשר ללכת אחריו ולעשות את רצונו בלי אמונה (רומ' א' 17). לכן יש להזין את האמונה בדבר אלוהים מהרגע הראשון (רומ' י' 17) וללא הרף (פטר"א ב' 2; עבר' ה' 12-14). ישוע תימצת זאת היטב כשאמר: לא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי ה' (מתי ד' 4). מאות שנים לפני כן אישר הנביא ירמיהו עיקרון זה כשכתב: נמצאו דבריך ואוכלם, ויהי דברך לי לששון ולשמחת לבבי כי נקרא שמך עלי, ה' אלוהי צבאות (ירמ' ט"ו 16).

כדי להפיק את התועלת המרבית ממזון רוחני יש להעריך, **להתאים ולהטמיע (לבלוע) אותו**. ד"ר בנט מלמד כיצד ניתן לעשות זאת בימינו במחיצת אלוהים. פרק ח' עוזר בעניין זה במיוחד.

החילוניות ההומנית בימינו שוטפת את מוחם של מאמינים רבים, והדיעה הרווחת היא שניתן לחיות עם אלוהים גם ללא **אמונה שתלויה** במשיח החי בקרבנו (גלט' ב' 20). על רקע זה, ספר כמו **מזון לאמונה** מביא לכולנו מסר מלמעלה. יברך אלוהים את הפעולה שיפעל ספר זה בקרב קוראיו.

ד"ר סטפן פ' אולפורד

מייסד ונשיא של Institute for Biblical Preaching

ממפיס, טנסי, ארה"ב

"מזון לאמונה" הוא המשכו של הספר Your Quest for God ("הצימאון שלך לאלוהים"), שאותו כתבתי עם רעייתי לקראת יום הנישואין ה-25 שלנו. באותה תקופה רצינו לבטא את רחשי התודה שלנו לאלוהים על ידי הוצאה לאור של ספר שמציג את הבשורה. המהדורה הראשונה של ספרנו הקודם הודפסה ב-25,000 עותקים ומאז בדרך אלוהים באופן יוצא מן הכלל את זבח האהבה הפשוט שהגשנו לו.

עד היום הופצו ברחבי העולם למעלה משני מיליון עותקים של הספר ב-30 שפות, והדרישה ממשיכה לגדול במימדים מרשימים. אחד הדברים שמשמחים אותנו יותר מכל הוא סיפורים המגיעים אלינו מפינות שונות ברחבי תבל על אנשים שנושעו לאחר שקראו את הספר.

ואז הגיע יום הנישואין ה-35 שלנו! בעשר השנים שחלפו מאז יום הנישואין ה-25 נפתחו בפנינו דלתות רבות שאיפשרו לנו להכריז את הבשורה ולהפיץ את ספרנו הראשון. לכן לא יכולנו לחשוב על דרך טובה יותר להודות לאלוהים ולהביע בפניו שוב את אהבתנו מאשר לכתוב ולהוציא לאור את "מזון לאמונה". תפילתנו היא שאלוהים יברך את הספר הזה כשם שבירך את Your Quest for God, ושיעזור למאמינים חדשים בארצות שונות שמצאו חיים חדשים במשיח.

יחד עם זאת, מזון לאמונה איננו רק המשך של הספר Your Quest for God. דורותי ואני מאמינים שהוא עומד בזכות עצמו ומהווה כלי חיוני בחייו של כל מאמין ששואף להעמיק את הקשר שלו עם אלוהים. הספר נכתב מתוך תפילה כנה שכל מי שיקרא אותו ישאב ממנו עידוד בחייו עם אלוהים.

מזון לאמונה איננו ספר שניתן לקרוא אותו דרך אגב או להניח

אותו בצד בתום הקריאה ולשכוח מקיומו. כשתסיים לקרוא אותו בפעם הראשונה ביסודיות, רצוי שתשמור אותו אצלך בקרבת מקום ותשוב להשתמש בו. זהו ספר עזר והדרכה. מי שישכיל ליישם בחייו בנאמנות את העקרונות המותווים בספר, יפתח קשר קרוב ומתמיד עם אלוהים.

רוב האנשים יודעים עד כמה חשוב לערוך בדיקות רפואיות תקופתיות. בדיקה כזו דורשת מאיתנו השקעה של זמן ואולי גם קצת כסף. האבחנה הרפואית המדויקת והטיפול המומלץ תלויים במידה רבה בשאלות הראשונות ששואל אותנו הרופא.

גם מי שיערוך לעצמו בדיקה רוחנית תקופתית ינהג בחוכמה. כל מה שנדרש כדי לעבור אותה הוא **כנות מוחלטת** ו**בילוי במחיצת אלוהים!**

בסוף כל פרק תמצא מספר שאלות שיעזרו לך לערוך לעצמך בדיקה רוחנית תקופתית. אם אתה מוצא שהן גורמות לך אי נוחות מסוימת, זכור שגם בבדיקה גופנית, המקום שבו אנחנו חשים את הכאב הגדול ביותר הוא בדרך כלל המקום הנגוע!

במהלך כתיבת הספר נזכרתי בסיפור שסיפר לי ידידי המנחם, ד"ר י' אדווין אור. מרצה מפורסם הוזמן יחד איתו ועם עוד כמה מנהיגים משיחיים לכינוס חשוב שהתמקד בהפגעה בעד בעיות לאומיות. אותו מרצה דחה בעדינות את ההזמנה והסביר שהוא עסוק מכדי להשתתף בכינוס. בשולי מכתבו הוא הוסיף כמה מילים וציין שיש באמתחתו דרשה מצוינת על תפילה, וכי הוא ישמח לשאת אותה בכינוסים דומים בעתיד! אני יודע כמה קל לשאת או לחבר דרשה על תפילה, אבל אין זה כך כשמדובר בתפילה עצמה. לכן אינני כותב כמומחה לדבר אלא כאדם רעב המספר לאנשים רעבים כמוהו היכן יוכלו למצוא לחם.

רעייתי דורותי עודדה אותי רבות במהלך כתיבת הספר מזון לאמונה. היא גם דאגה לכך שבאופן עקבי אבילה לבדי במחיצת

אלוהים ללא כל הפרעה. זכורה לי היטב תפילה שכתב ס' ט' סטאד, שאותה התפללתי לפני שהכרתי את דורותי. "אלוהים, אם יש לך אשה עבורי, תן שהיא תהיה כמו מחתה אדומה ולוהטת, שתדקור ותאיץ בי בכל פעם שאתפתה להזניח דברים חשובים, להרפות ולהתפשר!" איזו זכות נפלאה היא להיות נשוי לאשה כזו. תודה לך אלוהים!

חמישים שנה חלפו מאז שאבי הרוחני, ד"ר סטפן אולפורד, הביא אותי לאמונה בישוע. אני אסיר תודה על כך שבאותה תקופה הוא הראה לי כמה חשוב לקרוא את הכתובים ולהתפלל בהתמדה.

מחשבות רבות שכללתי בין דפי ספר זה צצו בראשי בעקבות הזמנים שביליתי לבד במחיצת אלוהים והגיתי בדברו. את האמיתות האחרות למדתי ממשרתים נאמנים של אלוהים, אנשים שהוא שם בדרכי בחסדו הרב. גם הם גיבשו אותן בעיתות של תפילה והגות בדבר אלוהים. קשה לי לפרט בספר קטן זה את שמותיהם של כל אותם גברים ונשים נאמנים, אבל אני מודה לאלוהים ומברך אותו על כל אחד מהם.

באמצעות ההוצאה לאור של ספר זה אני יכול לציית להוראה שנתן שאול השליח לטימותיאוס, בנו באמונה: והדברים ששמעת ממני במעמד עדים רבים, הפקד אותם בידי אנשים נאמנים המוכשרים ללמד גם אנשים אחרים (טימ"ב ב' 2).

ספר זה נכתב אומנם במטרה לעזור למאמינים לבנות קשר הדוק ורציף עם ישוע, אבל יתכן שהוא יגיע לידיהם של אנשים שטרם טעמו את השמחה הגדולה, שהיא מנת חלקו של כל מי שחטאיו נסלחו ושחי בביטחון מלא שיש לו חיי עולם. אם אתה אחד מאלה, אני מאיץ בך לפנות לברית החדשה ולקרוא את בשורת יוחנן. שם תמצא מדוע בשורה זו יכולה לעזור לך באופן מיוחד: אלה נכתבו כדי שתאמינו כי ישוע הוא המשיח בן האלוהים, וכדי שבהאמינכם יהיו לכם חיים בשמו (יוח' כ' 31).

מה נמלצו לחיפּי אַמְרָתְךָ, מדבש לפי!
... על כן אהבתי מצוותיך מזהב ומפז!

תהילים קי"ט 103, 127

פרק א'

תענוג

יום יומי

לפני זמן מה פנתה אלי מאמינה רבת חסד וביקשה בכנות: "אנא התפלל שהקשר שלי עם אלוהים יהיה עמוק וקרוב יותר". אכן, בכל מערכת יחסים בין בני אדם יש דרגות שונות של קרבה, ודבר זה נכון במיוחד כשמדובר במערכת היחסים שלנו עם אלוהים.

במערכות יחסים אנושיות, קרבה רגשית יכולה לפרוח רק אם לשני האנשים יש רצונות זהים, סולם ערכים משותף, תחומי התעניינות משותפים, תקשורת פתוחה וכנה, ודרכי חשיבה דומות.

דורותי ואני קיבלנו מכתב שגרם לשנינו שמחה מרובה. שלח אותו זוג מאפריקה שסיפר: "אתמול הבאנו מבית החולים את התינוקת דורותי, שיצאה לאוויר העולם בדיוק ביום המתוכנן. היא הגיעה הביתה בשלום, ומשקלה שלושה ק"ג". בני הזוג התקשו לבטא במילים את השמחה הרבה שלהם ושל בני משפחתם.

כמה קל להזהות עם שמחתם של הורים גאים המביאים את תינוקם הביתה בפעם הראשונה. שמחה זו ממשיכה כשהילד גדל. אנחנו מצחקקים בהנאה כשהוא מנסה לראשונה לבעוט ברגליו הקטנות או לחייך; האצבעות הקטנטנות, הברכיים השמנמנות, הצעד הראשון... ואז בא הרגע המרגש שבו אנחנו שומעים לראשונה את המילה "אבא" או "אמא"!

אין ספק שתינוק חדש, על כל הפוטנציאל האדיר שגלום בו, הוא נס אדיר הנשגב מבינתנו. אבל נפלא עוד יותר הוא הנס שמתחולל

בחיינו של אדם שנולד מחדש ועושה את הצעד הראשון בדרך מלידה רוחנית לבגרות רוחנית.

אלא שהחיים לא תמיד זורמים במסלול שיש בו רק שמחה. לצערי, באותו שבוע שבו התבשרנו על לידתה של התינוקת דורותי, נודע לנו שבתם בת ה-21 של חברים טובים מאוהיו נפטרה. במשך 21 שנותיה לא התפתחה קרול במובן השכלי, הגופני והחברתי. הוריה האוהבים נתנו לה את השם קרול ג'וי (שמשמעו שיר של שמחה), אבל כשהיא נפטרה היא היתה עדיין תינוקת, תינוקת בת 21! הפוטנציאל שאיתו נולדה, היכולת לשוחח עם הוריה למשל, נעצר באיבו. מבחינה אנושית היה כל מסלול חייה לקוי ומשובש.

ובדומה לקרול, שאף פעם לא התפתחה מעבר לשלב הינקות, נראה לי שרבים מהאנשים היושבים היום בקהילות לא התקדמו מעבר לשלב הילדות הרוחנית. הם אומנם מאמינים בישוע שנים רבות, אבל לא התבגרו באמונתם. אלא שאלוהים סיפק לנו מזון רוחני, ומי שאוכל ומעכל אותו כהלכה גדל ברוחו.

כתבי הקודש הם המזון שאלוהים סיפק לך כדי שלא יחול כל עיכוב בחיידך הרוחניים. אם ברצונך לגדול ולעבור משלב **הסקרנות** הרוחנית האופייני לילדות אל שלב **היציבות** הרוחנית של גיל הנעורים ולהגיע לבסוף לשלב **הבגרות** הרוחנית, אתה חייב להזין את עצמך דרך קבע מתוך דבר אלוהים, הלא הוא ספר הבריתות. הקריאה בכתובים אינה אמורה להיות חובה בלבד. היא נועדה לרענן ולענג כל מאמין שרעב למזון שיש לאלוהים עבורו.

דבר אלוהים יכול להפוך בחיידך למקור איתן של תענוג, שילך ויגדל ככל שתשכיל לעכל אותו כמזון הרוחני בחיידך.

באמצעות ישעיהו מזמין אלוהים, ברוב חסדו, את כל מי שרעב וצמא למזון רוחני, לבוא ולהסב איתו סביב שולחן הסעודה שלו:

הוי, כל צמא, לכו למים! ואשר אין לו כסף לכו שִׁבְרוּ
ואכולו, ולכו שִׁבְרוּ בלא כסף ובלא מחיר יין וחלב. למה

תשקלו כסף בלא לחם ויגיעכם בלא לשׁובעה? שמעו
שמעו אלי ואכלו טוב ותתענג בדשן נפשכם. הטו
אוזנכם ולכו אלי. שמעו ותחי נפשכם . . .

(ישע' נ"ה 1-3)

אנשים רבים אינם מבינים כנראה כיצד יש לאכול ולהזין את
האמונה כשקוראים בדבר אלוהים. יותר קל להם לפנות לספרים
שמדברים **אודות** דבר אלוהים במקום לקרוא בו ישירות. משום כך,
ספר זה אינו מתיימר להסביר את כתבי הקודש. להיפך, מטרתו
לעודד אותך לקרוא ישירות בדבר אלוהים ולתת לו לפרש את
עצמו! רק כך תיהנה מקשר קרוב עם אלוהיך, קשר שילך ויתחזק.
לעיתים קרובות אני אומר לאנשים שהתחילו לקרוא את דבר
אלוהים כמזון לאמונתם:

קרא את מה שאתה מבין עד שתגיע למשהו שאתה לא מבין.
ואז המשך לקרוא עד שתגיע למשהו שאתה כן מבין. ככל
שתתקדם תמצא שמה שאתה כן מבין עוזר לך להבין את מה
שלא הבנת קודם!

נשמע הגיוני? במילים אחרות, **אל תוותר!**

ברחבי העולם כולו – בכיתות הלימוד, באולמות ההרצאה,
בספריות – יושבים אנשים ומנסים לעכל מידע אקדמי שמספק
להם "חומר למחשבה". אם נתייחס לדבר אלוהים רק כאל ספר
דתי, נפיק ממנו רק חומר **למחשבה**. אבל הכתובים עצמם מזהירים
אותנו **שדעת מביאה לידי גאווה, אך האהבה בונה (קור"א ח' 1).**

ואכן זה כך. אם לא נדע לעכל נכונה את דבר אלוהים, אם רק
נצבור ידע מקיף של אמיתות הכתובים, נתמלא גאווה שכלתנית
ולא ניבנה מבחינה רוחנית. במקום לאסוף מידע ודעת בזמן
שאנחנו מבלים במחיצת אלוהים, מוטב שניקח מזון בריא משולחן
הסעודה שלו, מזון שיספק לנו "חומר **לאמונה**".

בניגוד לאלה שקוראים את כתבי הקודש ממניעים אקדמיים בלבד עומדים מאמינים רבים שגילו את הסוד: הם קוראים את דבר אלוהים והוא הופך להם למקור חי ומעשי של מזון רוחני אמיתי. הקשר של מאמינים אלה עם אלוהים הולך ומעמיק, והם מגלים את הדרך לעבודת אלוהים כנה ולפעילות פורייה בשירות המשיח. זכות נפלאה יש לכל ילד של אלוהים שנולד מחדש: להתקרב לאלוהים בביטחון מלא, מדי יום, כשספר הבריתות פתוח בידו וליבו פתוח לאלוהיו.

בשלב זה ודאי תשאל: מהי הדרך הטובה ביותר לקרוא את דבר אלוהים כך שהוא יזין את נפשי ויאפשר לי לגדול באהבה ובידיעה ישוע המשיח? הסוד נמצא בזמן שאנחנו מבליים במחיצתו.

אני מתכוון לזמן שבו אנחנו משוחחים עם האלוהים שקם לתחייה. אלוהים מדבר עם ילדיו באמצעות דברו – ספר הבריתות. כשאנחנו נענים למה שהוא אומר לנו, אנחנו לומדים להתפלל ברוח הכתובים מתוך ציפייה לראות בהתגשמותן של הבטחות.

כשאני מדבר על תפילה ברוח הכתובים, אני מתכוון לכך שבמהלך התפילות אנחנו משתמשים במילים שקראנו בדבר אלוהים. תפילה ברוח הכתובים היא בטוחה יותר כי היא תואמת את רצון אלוהים. רוח הקודש יעיר לחיים את המילים שבדבר אלוהים, ואנחנו ניישם אותן במצבים שעליהם אנחנו מתפללים. אם נלמד להתפלל כך, נימנע מתפילות שגרתיות. תפילה ברוח הכתובים תקרב אותנו לאלוהים ותסב לנו שמחה רבה. אנחנו נבין ונכיר אותו טוב יותר, וגם את מטרותיו ואת התוכניות שהוא רוצה להגשים בחיינו.

תפילה אמיתית אינה מאלצת את אלוהים לפעול לפי רצוני אלא מאלצת אותי לפעול על פי רצונו. לאחר שיהושע העביר את בני ישראל בירדן, שהיה באותה עונה מלא על גדותיו, הוא ראה "איש" עומד מולו. יהושע ידע שאלוהים הוא שמינה אותו לכבוש את

הארץ ולהשמיד את כל עובדי האלילים שבה. לכן שאל את האיש שעמד מולו וחרב שלופה בידו: הלנו אתה אם לצרינו?

התשובה המוזרה שקיבל היא: "לא!" יהושע הסיק מכך שהזר לא השתייך לאף אחד מהצדדים. ואז הוסיף האיש מספר מילים שהבהירו את זהותו: אני שר צבא ה', עתה באתי.

בנקודה זו החל יהושע להבין שהזר לא השתייך לאחד הצדדים אלא שלט בשניהם! יהושע נפל על פניו ארצה והשתחוה לפניו. הוא ידע שהוא עומד בנוכחות שר צבא ה', ושהמקום אשר הוא עומד עליו קודש הוא (יהושע ה' 13-15).

לכן, כשאנחנו באים לפני אלוהים בתפילה, אל לנו להביא את הרשימות שהכנו ולבקש את ברכתו עליהן, אלא ליפול על פנינו ולהשתחוות בנוכחותו הקדושה, להכניע את עצמנו לסדר יומו, לתוכניותיו ולכוחו.

אם כן, תפילה ברוח הכתובים היא תפילה התואמת את רצונו של אלוהים. ברגע שאנחנו מכניעים את רצוננו לשלו אנחנו גדלים מבחינה רוחנית משום שאנחנו לומדים ליישר קו עם דברו.

אם תקרא את דבר אלוהים מתוך תפילה כנה ורצון לשמוע ממנו, תגדל בחסד ובדעת אדוננו ומושיענו ישוע המשיח (פטר"ב ג' 18).

ישעיהו הנביא אמר שאם נכוון את אוזנינו במטרה לשמוע באמת את קולו של אלוהים, נפשנו תתענג על מה שנשמע.

בצוקה מואניא

1. כמה זמן עבר מאז שנולדתי מחדש?

2. האם בעבר היה הקשר שלי עם אלוהים קרוב יותר מאשר עכשיו?

3. בהשוואה לעבר . . .
- האם אני מבלה היום יותר זמן במחיצת אלוהים?
- האם אני מבדיל טוב יותר בין ההדרכה שלו לבין הרצון שלי?

אלוהים, לְמַד אותי לשמוע. התקופה הזו
סואנת ורועשת ואוֹזְנִי עייפו משאון
אלפי הקולות המהדהדים בהן.

תן לי את הרוח שהיתה לשמואל בילדותו
כשאמר: "דַּבֵּר, כי שומע עבדך".
תן לי לשמוע את קולך בליבי.

תן לי להתרגל לצליל קולך כדי שאכיר אותו גם
אחרי שהצלילים הארציים יגוועו וישתתקו,
וכשהקול היחיד שיישמע יהיה צליל קולך המדבר
אלי. אמן.

א' ו' טוזר (תרגום חופשי)

פרק ב'

הראש והלב

לפני מספר שנים שהיתי עם דורותי בחלקה הצפוני של קניה. היתה לנו הזכות ללמד שם במסגרת כינוס שהוזמנו אליו מנהיגים מקומיים ונשותיהם. חלקם יצאו מביתם בארבע לפנות בוקר כדי להגיע בזמן לאסיפה שהחלה בשעה שבע בערב. הסיבה היחידה שגרמה להם לעשות זאת היתה רצונם העז ללמוד עוד מדבר אלוהים. הם עשו את הדרך הארוכה בשמש היוקדת של האקלים המְשׁוֹנֵי, שצורב את אדמתם ואת ארצם ומביא עליה בצורת ורעב. לפני שהגענו לשם נאמר לנו שלרובם (60%-70) אין ספר בריתות משלהם. הוכינו בתדהמה. רובם נושעו כשנתיים או שלוש לפני כן, אבל האמונה שלהם זהרה באור היקרות שנשקף מאורח החיים של צאן מרעיתם. אלוהים השתמש בהם כדי להקים לחיים הרבה קהילות קטנות בלב הסבך האפריקני.

בתחילת הכינוס חילקנו לכל אחד מהם עותק של כתבי הקודש. אחר כך, במשך מספר ימים לימדנו את האחים היקרים האלה איך להשתמש בספרים. המסר המרכזי של הכינוס היה: "עכשיו, משיש לכם **בִּיד** ספר בריתות, חשוב שתדעו שלא תצמח לכם ממנו כל תועלת לפני שהוא יעבור מן היד אל **הראש!** וגם אז לא תפיקו ממנו את מלוא התועלת. רק לאחר שדבר אלוהים יקום ויחיה **בלבבכם** תבוא על ראשכם מלוא ברכת אלוהים. עליכם להעביר את המסר של הכתובים מהיד אל הראש ומשם אל הלב".

ביקרתי לאחרונה בבית שבו גדלתי ופתחתי את ליבי לישוע בשלהי גיל העשרה. לא הרחק מביתי ניצב עמוד תאורה, שמתחתיו עמד

לפני שנים נער בן 14, בוב פלינט, ופתח את ליבו לישוע. מעשה זה שינה כליל את כל מהלך חייו. זמן קצר לפני כן עזב בוב את לימודיו בבית הספר והחל לעבוד כפועל בניין. באותן שנים איש לא חשב שבו ירכוש השכלה וימשיך בלימודיו!

אחרי שבו נושע הצלחתי לשכנע אותו לקרוא את דבר אלוהים מדי בוקר, לפני צאתו לעבודה. בוב לא גדל בבית דתי, אבל עד מהרה הוא סיגל לעצמו תוכנית שבוערתה הזין את חיי הרוח שלו באמצעות מגע ישיר ויום יומי עם דבר אלוהים.

לכן לא התפלאתי כשסיפר לי בגיל 17 שהוא נרשם לקורס ללימוד הכתובים בהתכתבות. בוב סיים את הקורס על ספר דניאל עם הציון הגבוה ביותר! כמה שמחתי לשמוע שקנאותו ודבקותו באלוהים ובדברו ליוו אותו גם אחרי שהתגייס לצבא בגיל 18. בשמונת השבועות הראשונים של הטירונות התפלל בוב באופן אישי עם כל אחד מ-17 חבריו למחלקה, וכל אחד מהם בתורו פתח את ליבו למשיח. לקראת סיום שירותו הצבאי תיכנן בוב לעבור את ההכשרה הנחוצה כדי לשמש כמבשר בשירות המשיח, אך בטיסתו האחרונה בשמי גרמניה התרסק מטוסו הצבאי, ובוב עשה את דרכו האחרונה הביתה, אל אדונו שבשמים.

במקום שבו נפל המטוס היו פזורים בשטח עלוני בישור שנשרו מתרמילו! אכן, דבר אלוהים עבר מידי של בוב אל ראשו, ומהראש אל הלב. ולבסוף עשה דבר אלוהים את דרכו מליבו של בוב אל לבבות אחרים. כשבו נהרג חרגה מערכת היחסים הנפלאה והקרובה שלו עם אלוהים ממגבלותיה הארציות, ועברה אל נוכחותו המופלאה והנצחית של אלוהיו!

לאנשים רבים יש גישה ישירה לקורסים ללימוד הכתובים ולמסלולי הכשרה אחרים, שיכולים לעודד אותם בהליכתם עם אלוהים. שלא כמו אותם מנהיגים מסורים באפריקה, רובנו לא צריכים לצעוד 15 שעות בשמש היוקדת כדי לשמוע דרשה. אך לא

משנה מה הן הנסיבות בחיינו, כולנו צריכים להפוך – כן, **להפוך** – את הידע השכלי שלנו להתנסות אישית שמקורה בלב.

אני מודה לאלוהים על כך שהראה לי בשלב מוקדם של הליכתי עימו את ההבדל בין לימוד רשמי ומסודר של הכתובים לבין הזמן שאני אמור לבלות במחיצתו. אומנם במהלך לימוד הכתובים עלינו להפעיל גם את הראש וגם את הלב, אבל ידע שכלי בלבד, בלי מחויבות של הלב, לא יביא לגדילה רוחנית.

הראש ■

לימוד שקדני של דבר אלוהים:
מטרה ובעיות

היה שקוד להתייצב נאמן לפני אלוהים – פועל לא
יבוש, המחלק מאבחן נכונה את דבר האמת.
(טימ"ב' ב' 15)

לימוד שקדני של הכתובים והכרה מעמיקה של תוכנם הם עניין מרגש לכשעצמו. כל מאמין נדרש להקצות לכך זמן וללמוד בשקידה את דבר אלוהים. נצל כל הזדמנות להאזין לשיעור בכתובים מפי מורה טוב וירא אלוהים, והיעזר בכל הכלים שיכולים להעמיק ולהעשיר את התמצאותך בכתובים. ידע זה ישמש לך כרקע ויסייע לך כשתבקש לבלות במחיצת אלוהים.

אחרי הכל, רועים-מורים הם אחת המתנות שנתן אלוהים לקהילתו. תפקידו העיקרי של רועה הקהילה הוא ללמד את **התוכן, ההקשר והנסיבות** של הספרים השונים בכתובים, פרק אחר פרק וספר אחר ספר. במסגרת זו עליו לדאוג לנפשות האובדות, ולהמריץ את צאן מרעיתו לנהל אורח חיים קדוש ולחוש סיפוק מלא מחייהם במשיח.

מונחות לפני רשימות של חמש הרצאות ששמעתי מפי רועה קהילה

כזה. לפני מספר שנים הקשבתי לדרשות שנשא וויליאם סטיל בפני סטודנטים בכינוס תיאולוגי. אחרי 45 שנות שירות בקהילה אחת ויחידה באברדין שבסקוטלנד הוא היה מלא מרץ ושופע חיים כתמיד. הפעילות שלו לא השאירה את חותמה רק על קהילתו שבסקוטלנד. עד היום ישנו צבא קטן של מאמינים שמשרת את אלוהים במקומות שונים ברחבי העולם לאחר שנושע בקהילתו של סטיל, למד את הכתובים מפיו והושפע ממנו. באחת ההרצאות שנשא לפני סטודנטים לתיאולוגיה אמר סטיל:

תפקידו של הרועה להאכיל את הצאן גם אם הצאן
אינו רוצה לאכול. אסור לו להיות קצין הבידור של
התיישים. תנו לתיישים לבדד את התיישים, ומוטב
שיעשו זאת בארץ התיישים.

לעולם לא תצליח להפוך תיישים לכבשים על ידי ירידה לרמה שלהם. תפקידו הפורה ביותר של הרועה הוא לעזור לכל סוגי הצאן לחיות יחד כעדר בתוך עולם של תיישים, אבל בלי להידמות לתיישים.

לאחר שנולדת מחדש חשוב שתצטרף לקהילה שבה תתברך בצורה כזו דרך הלימוד והמנהיגות של רועה נאמן.

יחד עם זאת אני יודע שלא כולם זוכים לסוג כזה של הדרכה והנהגה. אבל גם אם כן התברכת ברועה קהילה שהוא מורה נאמן ומסור, וגם אם יש לך גישה לספרות עזר ופרשנויות, עליך להיזהר מפני הנטייה להישען על ידע שכלי ולא על המזון הרוחני שאלוהים רוצה לתת לך מדי יום, כשתבלה במחיצתו.

עליך להבין שהידע המקיף ביותר של הכתובים וגם תובנות שתגיע אליהן על ידי לימוד שכלתני אינם יכולים למלא את מקומה של התזונה הרוחנית שמגיש לנו רוח הקודש. כשאנחנו מבליים במחיצת אלוהים, רוחו עוזר לנו לעכל את המזון הזה בליבנו וליישם אותו בחיי היום יום.

כמובן שהאחד אינו בא על חשבון האחר. מורה מעולה של הכתובים אינו יכול להחליף את מקומו של הזמן שלנו במחיצת אלוהים, וזמן פורה ועקבי במחיצת אלוהים אינו מהווה תירוץ להזנחת הלימוד של דבר אלוהים וגם לא תירוץ להימנע מהשתתפות בחיי הקהילה.

יהיו הנסיבות בחיך אשר יהיו, נסה לגבש לעצמך שיטה מעשירה ומהנה יותר ללימוד מסודר של דבר אלוהים. הנה הצעה לדוגמה. לפני זמן רב ניסח מייסלס קאבר־דייל מספר שאלות שיכולות לשמש כקווים מנחים את מי שמבקש ללמוד את דבר אלוהים.

כשאתה לומד את הכתובים, אל תנסה לענות רק על השאלה **מה נאמר** או **מה נכתב** אלא גם על שאלות אחרות. הן יעזרו לך להבין טוב יותר את הכתוב. הנה כמה שאלות לדוגמה:

על מי מדבר הקטע?

למי הוא נועד?

באילו מילים יחודיות משתמש המחבר?

מתי נכתב הקטע?

היכן הוא נכתב?

לאיזו מטרה נכתב הקטע?

באילו נסיבות הוא נכתב?

מה נאמר לפני הקטע ומה נאמר אחריו,

וכיצד הוא משתלב ביניהם?

כאשר שאלות אלה יהפכו לך להרגל בזמן שאתה לומד בעצמך את הכתובים (לשם כך מומלץ להשתמש בספר בריתות עם הפניות ושוליים רחבים לרישום הערות), תלך הנאתך ותגבר. אתה תמצא אוצרות אמיתיים בין דפי ספר הבריתות ותגלה את ההרמוניה השורה בעצת אלוהים כולה.

בהדרגה תיפרס לעיניך היריעה השלמה, ואתה תעמוד פעור פה נוכח הנבואות הכלולות בדבר אלוהים, שחלקן כבר התגשמו וחלקן עדיין מייחלות לכך.

תתברך לאין ערוך כשייִפְקחו עיניך ותראה את הנפלאות שפועל אלוהים: את המטרות שלשמן ברא את העולם; את מקומו בהיסטוריה; את ישועתו; את בואו לעולם בדמות בנו ישוע המשיח; ואת הנחיותיו המדויקות למאמינים כמוך וכמוני, שמובאות לנו בכתובים בפרטי פרטים ומביאות בחשבון אפילו את הרגע הזה. התמצאות כזו בכתובים היא מדהימה ומשלהבת, ועל כל מאמין לחפוץ בה, לחפשה ולהשיגה.

הלב ■

זמן במחיצת אלוהים:
התיקון והעצה שבו

אלוהים רוצה שכל מי ששייך לו יעבוד אותו *ברוח ובאמת* (יוח' ד' 24), הן ברגשות העמוקים ביותר **בליבנו** והן במחשבות החולפות בראשנו – שני אלה צריכים להתאחד ולהיות חלק בלתי נפרד ממערכת היחסים שלנו עם אלוהים.

אם הלימוד שלך בכתובים משאיר אותך רק עם ידע, הוא לא יועיל לך הרבה! אחת הבעיות הקשות של המאמינים בימינו היא הידע הרב שיש להם, ידע שאינו זוכה ליישום אמיתי בחייהם.

לצערך, מאמינים רבים **יודעים** הרבה על דבר אלוהים אך אינם מנהלים את חייהם לאור ידע זה. להיפך, הם נועלים את הידע שלהם בגומחה נסתרת שמצויה בראשם, ובסכלותם הרבה מאמצים לעצמם את דרכי העולם. כמה טראגי. הרי דבר אלוהים לעולם אינו מתאים את עצמו לדפוסי החשיבה, לאורחות החיים של אלה שקוראים אותו ולתרבותם הזמנית וברת החלוף.

מי שניגש לדבר אלוהים עם דפוסי החשיבה הרווחים בעולם ומנסה להתאים אותו לפילוסופיה או לפסיכולוגיה ההומניסטית, מִפְר את כל העקרונות של כנות אינטלקטואלית ויושר מוסרי. ישוע שילם מחיר עצום כדי להושיע אותנו **מתוך** העולם הרשע שאנו חיים בו, ודבר אלוהים בהחלט סותר ונוגד את דפוסי החשיבה של הדור שדחה את המשיח.

והיות שדבר אלוהים אינו משתנה לעולם, היות שהוא אינו מנסה להתאים את עצמו לתרבות ההומניסטית, עלינו ללמוד אותו מתוך שאיפה להיות כל מה שאלוהים רוצה שנהיה. השינוי שיחול בנו במקרה זה הוא מהפכני! אלוהים רוצה שכל ילדיו ילמדו את דברו כשליבם פתוח, ולא רק עם ראש פתוח.

מחבר מזמור קי"ט **לא אמר: "בראשי צפנתי אמרתך"**. הוא **כן אמר: בליבי צפנתי אמרתך, למען לא אחטא לך** (תהל' קי"ט 11). אדולף היטלר שילב פסוקים מהכתובים בנאומיו הפומביים, אך הידע השכלי שלו לא השפיע על ההחלטות המוסריות שעשה ולא היתה לכך כל השלכה על גורלו הנצחי. אין ספק שהידע השכלתני של היטלר לא חדר לליבו.

אולי תשאל: "למה התכוון דוד המלך כשאמר שהוא צופן בליבו את אמרת אלוהים?" הוא ודאי לא דיבר על השריר ששואב את הדם בגופנו ומוליך אותו מהורידים לעורקים. כמובן שאיש אינו יכול להסתיר שם את ספר הבריתות! במילה **לב** התכוון דוד למרכז הבקרה וההכוונה שנמצא בפנימיות ההוויה שלנו. כשאנחנו קוראים את כתבי הקודש ומצפינים את דבר אלוהים במרכז הווייתנו, המשיח השוכן בקרבנו מטהר אותנו באופן מתמיד, מחזק ומזין אותנו.

עוד כשהייתי סטודנט לתיאולוגיה הבנתי שידע מצטבר של דבר אלוהים אינו מהווה תחליף ליכולת לשמוע את קולו מדבר אלי

מתוך דברו. גיליתי גם שקל יותר לשפוט את דבר אלוהים מאשר לתת לדבר אלוהים לשפוט אותי.

בתור סטודנטים נהגנו ללגלג על עצמנו. את ההרצאות ששמענו באוניברסיטה הגדרנו כך: "ההרצאה היא הכלי שבאמצעותו חומר הלימוד עובר ממחברתו של הפרופסור למחברתו של הסטודנט, בלי לעבור דרך הראש של איש מהם!"

טראגי עוד יותר הוא המצב שבו חומר הלימוד עובר מראשו של המורה בקהילה אל ראשיהם של חברי הקהילה, בלי לעבור דרך ליבם ובלי לעורר אותם. דבר אלוהים אומר על כך:

הדבר שנשמע לא הועיל להם משום שלא התמזג עם

אמונה בקרב השומעים.

(עבר' ד' 2)

רק אחרי שנזדהה עם הדברים שאמר ירמיהו הנביא יביא דבר אלוהים את מלוא ברכתו אל חיינו. ירמיהו אמר: *והיה בליבי כאש בוערת, עצור בעצמותי . . . (ירמ' כ' 9)*. אמונה כה בוערת בדבר אלוהים חסרה מאוד בחייהם של מאמינים רבים בימינו. הם לא עושים את החיבור בין הראש ללב, בין קולו של אלוהים לבין חייהם האישיים. רוב הזמן יש תיאום קטן ביותר בין מה שאנחנו יודעים לבין מה שאנחנו עושים.

כאשר לימוד הכתובים יעורר את ליבך, הוא יחולל שינוי אמיתי בחיידך! התלות שלך במערכות תמיכה אנושיות, כמו יועצים משפחתיים או סמינרים טיפוליים למיניהם, תלך ותפחת. זאת משום שתדע מה הן תוכניותיו של אלוהים עבורך ושאתה יכול להישען על ההבטחות שהוא נתן לך בדברו.

לפעמים, אחרי שאני מסיים דרשה בקהילה, ניגש אלי אחד מתברי הקהילה ומעודד אותי במילים אדיבות: "נתת לי חומר למחשבה". צר לי לשמוע זאת, כי מילים אלה מבהירות שהדרשה לא השיגה את המטרה שקיוויתי לה! יש הבדל בין דרשה ששימשה כתמריץ

שכלתני לבין דרשה שגורמת לנו ליישם אותה בחיינו ומשחררת אותנו. דרשות צריכות לגרום לשומעיהן להגיב באופן מעשי ולא רק באופן מחשבתי או מילולי!

דבר זה נכון גם לגבי הזמן שאנחנו מבלים במחיצת אלוהים. אם לא מתעוררות בנו תגובות של אמונה, צייתנות, התוודות על חטאים או שבח והלל, סימן שהזמן שבילינו במחיצתו לא היה פורה במיוחד!

לעומת זאת, כשראשנו מלא על גדותיו בדבר אלוהים וליבנו פועם בחמימות של רוח הקודש, אנחנו מתענגים על אלוהים במלוא מובן המילה.

כשאני מרצה במכללות מקראיות למיניהן אני אומר לסטודנטים:

לא באתם ללמוד את כתבי הקודש רק כדי לדעת אותם!
אתם כאן כדי ללמוד את הכתובים ולהכיר את אלוהי הכתובים!

חוסר בגרות רוחנית בקרב המאמינים מעיד על חידלון. זה בא לידי ביטוי באמירות חלקלקות ובראשי פרקים מסודרים ומאורגנים. כל דבר שיחליף את מקומה של החוויה הייחודית בזמן הפרטי שלך לבד במחיצת אלוהיך, כשספר הבריתות פתוח לפניך, ימעט ואולי אף יהרוס את הקשר שלך איתו.

קשר אמיתי עם אלוהים נרקם רק כשהמאמין פוגש את האור השקוף שקיים בנוכחותו הקדושה של אלוהים. אור שקוף זה חושף את מה שקיים במסתרים ולכן דורש מאיתנו כנות ויושר אמיתיים ותקשורת פתוחה לחלוטין עם אבינו שבשמים. כאשר אתה קורא בדברו וליבך מגיב בציינתות לאמת שבו, אמת זו תזין את נפשך ואתה תגדל בידע ובחוכמת אלוהיך. על כך אמר מחבר מזמור ל"ו:
באורך נראה אור (פס' 10). יש פתגם עתיק שתקף גם בימינו:

אור שמצייתים לו מביא אור גדול ממנו;
אור שלא מציייתים לו מביא חושך שאין כמותו;

אני בטוח שכמוני, גם לך קל יותר לייעץ לאחרים מאשר לפעול בהתאם. ישוע, לעומתנו, שנקרא בפי ישעיהו הנביא פלא יועץ (ישע' ט' 5), לא רק נותן עצות אלא הוא גם הכוח שמניע אותנו לפעול על פי עצתו.

הזמן שאתה מבלה מדי בוקר במחיצת אלוהים צריך להכין אותך לקראת יומך ולקראת כל מה שעתיד להתרחש בו. כשאלוהים נותן לך עצה כלשהי במהלך הקריאה בכתובים, אתה יכול להיות סמוך ובטוח שהוא גם יהיה מקור איתן לכל מה שתזדקק לו, וכי ידריך אותך על כל צעד ושעל.

בצוקה כואניא

האם ליבי נענה לדבר אלוהים באותה נכונות שעושה זאת ראשי?

בשעה שאני מתפלל, האם יש ביני לבין אלוהים תקשורת דו כיוונית?

האם אני מבקש עצה מבני אדם או מאלוהים (דרך דברו)? (אזהרה: הם לא חיכו **לעצתו**. תהל' ק"ו 13.)

האם אני מייעץ לאחרים מתוך לב המלא באהבת אלוהים ומתוך ראש שמכיר היטב את הכתובים? (אזהרה: המה **יִמְרו** בעצתם, כלומר – בעצה **שלהם**. תהל' ק"ו 43.)

תפילה: חטאים שכאלה

על חטאים אין ספור אני מתוודה;
חטאים שנולדו מתוך לב של בוגד.
אני מתפלל אך חושב על ענייני בשר ודם;
יעדי אנוכיים גם כשאני בנוכחות בורא העולם;
בנוכחותו מלא ליבי גאווה ועצלות
גם כשאני מודע לנפשות הנמקות בשחור העברות.

ולאחר שטעמתי וראיתי כי טוב ה'
אני תר אחר מזון מורעל;
ליד המעין השמימי
אני משתוקק למזון של בשר ודם.

חטאים כאלה מרמים את הלב,
ואתה — היודע אותם לבדך, כה רואב!

כל הלילה נרדה שנתי כי לא שבתי מחטאי יומי.
קמתי בבוקר לעבודת הקודש
כשהחטא מכתים את גופי;

והנה, נחמתך לעולם לא תכזב,
והמגע המרפא שלך כל נפש משובב.
הבט ארון על גודל צערי ושפוך רחמיך על ליבי.
סלח לי בשם בנך, אבי,
מחל לי על עוונתי.

וויליאם מקלארדי באַנטינג (תרגום חופשי)
(1866-1805)

פרק ג'

הכנה בתפילה

כמאמין חדש הכרתי את הכתובים בצורה שטחית ביותר, אבל כבר אז ידעתי שכשאני קורא בספר הבריתות אני בעצם קורא את דבר אלוהים. עד היום אני שמח ונרגש בכל פעם שאלוהים מדבר לליבי כשאני קורא בדברו.

למדתי שבכל פעם שאני פותח את הכתובים, רוח הקודש רוצה להאיר אותם ולהפית בהם חיים עבורי. לכן סיגלתי לעצמי מנהג: לפתוח את הזמן שלי במחיצת אלוהים בתפילה קצרה שהפכתי אותה לפזמון:

רוח הקודש, הִיָּה מוֹרִי,
גלה את סודות המשיח לי,
את המפתח הנפלא שים בידי,
כדי שיפתח וישחרר את כולי.

לפני שישוע עלה לשמים הוא הבטיח לתלמידיו: הוא, אשר הוא רוח האמת, כשיבוא ידריך אתכם אל כל האמת (יוח' ט"ז 13). בעצם יש לנו רק מורה אחד – רוח הקודש.

אם רוח הקודש איננו פועל בחיינו בצורה חופשית,
הקריאה שלנו בדבר אלוהים תהיה רדודה.

במאה ה-18 עבר על בריטניה גל של התעוררות רוחנית, ולדעת היסטוריונים רבים הציל גל זה את המדינה ממהפכה. ג'והן ווסלי

היה אחד האנשים הבולטים באותה תקופה, והוא שימש כלי אדיר בידי אלוהים. ווסלי יחס חשיבות רבה לזמן שבילה במחיצת אלוהים והיה מודע היטב לערכו. הוא הקפיד לעלות על מיטתו בשעה מוקדמת כדי שיוכל להתעורר מוקדם בבוקר המחרת. לאחרונה הזדמן לי להתפלל ולכרוע ברך ליד אותו שרפרף ששימש את ווסלי, השרפרף שלצידו הוא פגש את אלוהיו בכל יום בשעה ארבע לפנות בוקר! המילים שקראתי באותו יום ביומנו, שמונח באותו חדר, נגעו לליבי:

”אני יושב לבדי . . . רק אלוהים נמצא כאן. בנוכחותו
אני פותח וקורא את הספר שלו, ואת מה שאני קורא
אני מלמד.”

יוחנן השליח ביקש לעודד מאמינים חדשים. הוא הבטיח שרוח הקודש יכול לגעת בליבנו באמצעות דבר אלוהים גם כשאין בסביבה מורים שיכולים לעזור לנו להבין את הכתובים. יוחנן כתב: והמשיחה שאתם קיבלתם מאיתנו נשארת בקרבכם ואינכם צריכים למישהו שילמד אתכם, אלא כמו שמשיחתו מלמדת אתכם על אודות הכל – והיא אמת ואיננה כזב – לפי מה שלימדה אתכם – עמדו בו (יוח"א ב' 27). כשאתה קורא את דבר אלוהים, שים את מבטחך ברוח הקודש וביכולתו לפקוח את עיני רוחך ולשפוך אור על הכתוב.

אם אתה באמת רוצה להעשיר את הזמן שלך במחיצת אלוהים, אם אתה רוצה להפוך אותו להרגל קבוע ומספק, עליך למצוא מקום שקט ולקבוע זמן קבוע שבו תפתח את ספר הבריתות שלך ותשוחח עם אלוהים. בהדרגה, הציפייה לשעה קבועה זו עם אלוהים תמלא את ליבך שמחה. אין ספק שיהיו ימים שבהם המשפחה, העבודה או עניינים אחרים יתבעו את תשומת ליבך ויקשו על השגרה שלך. בימים כאלה עליך להקפיד ביתר שאת על המשמעת שגזרת על עצמך, אם אתה רוצה להמשיך ולטפח את

הקשר שלך עם אלוהים. זכור, ספר בריתות שנמצא ברשותך אך אינך משתמש בו הינו חסר כל תועלת.

כפי שבני ישראל, במהלך נדודיהם במדבר, התכוונו כל בוקר לאסוף את המן שסיפק להם אלוהים בחסדו בדרכם לארץ ההבטחה, כך גם עלינו להתכוון כל יום לקבל את דבר אלוהים ולאכול ממנו.

1 אם אפשר, כדאי שתדע על ברכיך כשאתה פותח את הכתובים לבדך, בנוכחות אלוהים.

2 כשאתה נמצא בנוכחות האור הנצחי עליך לבוא תמיד עם לב פתוח. ממיילא אינך יכול להסתיר ממנו דבר, אז למה לנסות?

לאחר שהתכוונת למפגש עם אלוהיך, דבר אלוהים יתעורר לחיים באופן מציאותי ומדהים, ואתה תגלה כיצד הוא הופך מידע ששמור בראשך למציאות שתשכון בליבך.

■ כרע על ברכיך

קשר אמיתי ורוח גאה
אינם יכולים להתקיים זה לצד זה

בכתבי הקודש מסופר על אנשים רבים שמצאו לנכון לבטא את כניעתם לאלוהים ואת יראתם על ידי כריעת ברך לפניו. אומנם גם בדת הנוצרית וגם באיסלאם נהוג לכרוע ברך בשעת תפילה בציבור, אבל תנוחה זו אינה מעידה בהכרח על קשר אמיתי של המתפללים עם אלוהים. ובכל זאת, כשאנחנו באים לפני בורא

עולם, אל אבינו שבשמים, הכריעה על ברכינו יכולה להשפיע על הגישה שבלב ועל המחשבות שבראשנו.

בגת שמנים, רגע לפני השעה הנוראה שציפתה לישוע על הצלב, הוא מצא את תלמידיו ישנים שינה עמוקה. ישוע התרחק מהם, כרע על ברכיו והתפלל (לוקס כ"ב 41). הוא היה לבד במחיצת אביו ושם **כרע על ברכיו** כדי להתפלל. גם אנחנו צריכים להתרחק מדי פעם מידידינו ומבני משפחתנו כדי להיות לבד עם אלוהים ולהתפלל. כשנעשה זאת, מן הראוי שנכרע על ברכינו. תנוחה זו תעזור לנו לבטא את יראת הכבוד שאנחנו רוחשים לאלוהים ואת המחויבות שלנו לעשות את רצונו.

כאשר ימיו של שאול השליח התקרבו לסיומם, הוא ביקש להיפרד מהקהילה שייסד באפסוס. לאחר שאמר את דברי הפרידה שלו, הוא כרע על ברכיו והתפלל עם כולם (מה"ש כ' 36). במקום אחר מסופר ששאול נפרד מתלמידיו, מנשותיהם ומילדיהם: בחוף כרענו על ברכינו והתפללנו אחרי שבירכנו זה את זה לשלום (מה"ש כ"א 5). בימינו, מאמינים רבים יסתייגו מכך בטענה שאין זה מכובד שנשים וילדים יכרעו על ברכיהם ויתפללו במקום ציבורי. אנחנו מעדיפים לא להיקרא קנאים או פנאטיים, ולכן נוח לנו להתפלל באסיפות פרטיות וסגורות. לתלמידים בימיו של שאול – וגם לנשים וילדים – לא היתה כל בעיה להתפלל ולכרוע ברך במקום פתוח. גם לנו לא צריכה להיות כל בעיה לכרוע ברך לפני אבינו, הן במהלך אסיפת תפילה והן בהיותנו לבד במחיצתו.

יחד עם זאת חשוב לזכור שהתנוחה עצמה איננה הדבר החשוב ביותר בקשר שלנו עם אלוהים, אלא הלך הרוח שלנו. דבר אלוהים מבהיר שעלינו לבוא לפני אלוהים בנפש נכונה:

אלוהים – ללצים הוא יליץ ולענווים יתן חן.
על כן היכנעו לפני אלוהים. התייצבו נגד השטן ויברח מפניכם. קרבו לאלוהים ויקרב אליכם. (יעקב ד' 6-8)

יש מגבלות גופניות שמקשות על אנשים לכרוע בדרך זמן ממושך. לשמחתנו, אלוהים רואה את הלב של כל אחד מאיתנו. הלך הרוח שלנו חשוב לו יותר מהתנוחה שבה אנחנו מתפללים. אך כדאי שאלה שכן מסוגלים לכך יעשו זאת. הכריעה על הברכיים תעזור להם להבין טוב יותר שכאשר הם מתפללים, יש להם זכות עצומה לשוחח עם בורא העולם כמו שחבר משוחח עם חבר! אחת המצוות החשובות ביותר בכתובים היא: **השפילו עצמכם לפני ה'.** מי שמקפיד לקיים מצווה זו זכאי להבטחה נהדרת: **והוא ירומם אתכם (יעקב ד' 10).**

■ פתח את לבך

קשר חי מתחיל בכפורת,
בכס החסד של אלוהים

אלוהים, ברוב חסדו ואהבתו, קיבל את מות בנו התמים כתשלום על חטא עוד לפני שישוע נשא את חטאינו על הצלב. אלוהים עשה זאת כדי שכל בני האדם יוכלו לחדש את הקשר שלהם איתו. זמן רב לפני שישוע נצלב הכריז אלוהים שהכפורת היא המקום שבו הוא יפגוש את אנשיו: **ונועדתי לך שם, ודיברתי איתך מעל הכפורת מבין שני הכרובים אשר על ארון העדות את כל אשר אצווה אותך אל בני ישראל (שמות כ"ה 22).**

מבחינתנו, קורבן החטאת הוא חלק מההיסטוריה; דמו היקר של ישוע המשיח כבר נשפך עבורנו, ובזכות מותו נפתחה בפנינו דרך חדשה שמאפשרת לנו להיות בקשר עם אלוהים. אהבתו הנשגבת מבינתנו מאפשרת לנו להכריז בשמחה: **על כן נקרבה בביטחון אל כס החסד, לקבל רחמים ולמצוא חסד לעזרה בעייתה (עבר' ד' 16).**

המילה **רחמים** מלמדת שאלוהים, שאהב אותנו, **לא נותן** לנו את מה **שמגיע** לנו, הוא אינו משלם לנו כגמולנו; **חסד** פירושו שאלוהינו הנדיב **נותן** לנו את מה **שלא מגיע** לנו. כמה נפלא להיות בקשר עם אלוהים רב חסד ורחמים.

מכל משב של רוח עז,
מכל נחשול גדול או קט
ניתן לסגת בבטחה
ותחת הכפורת למצוא מקלט.

ישנו מקום שבו ישוע
סך את ראשינו בשמן השמחה.
מקום מתוק; מקום רגוע,
זוהי הכפורת שבדם נקנתה.

בנקודה אחת נפגשות הרוחות
ונפש נוגעת ברעותה;
ולמרות המרחק יש קרבה של אמונה
ליד הכפורת האחת, היחידה.

לאן נוכל לפנות לעזרה
בשעת פיתוי, יאוש ושממה?
וכיצד נוכל על השטן להתגבר
לולא הכפורת בעדנו ניצחה?

אז על כנפי נשרים נדאה,
זמן והיגיון – זה כבר לא ישנה.
השחקים ירדו את נפשנו לקבל,
והכפורת תתפאר בכבודו של האל.

ה' סטואל (תרגום חופשי)

קשר אמיתי ומצפון טמא אינם יכולים להתקיים זה לצד זה

כל ילד הוא הבן של הוריו. אי אפשר להחזיר את הגלגל לאחור ולהתייחס אליו כאל מי ש"לא נולד"! כשמדובר בילד שובב, הקשר שלו עם הוריו עלול להיפגם. ההגדרה של הקשר שלהם לא תשתנה. הם תמיד יהיו הוריו והוא יהיה בנם. אבל טיבו של הקשר ישתנה, וזוהי טרגדיה אמיתית.

ברגע שאנחנו נולדים מחדש נרקמת מערכת יחסים נצחית בינינו לבין אבינו שבשמים, וידיעה זו אופפת אותנו בשלום וברוגע. מי שבאמת קיבל את ישוע אל תוך ליבו הוא בן לאלוהים, וזוהי מערכת יחסים שתעמוד לעד. אבל כשאנחנו חוטאים, הקשר שלנו איתו נקטע, וזה טרגי.

חוסר הציות שלנו יגרום לכך שלא נטעם עוד את ברכתו בחיינו ולא נחוש את חיובו לקראתנו. הניתוק הזה יעכיר את יחסינו עם אלוהים, בין שהוא ימשך זמן רב ובין שיהיה קצר, אבל בכל מקרה הוא איננו תוצאה של חוסר אכפתיות מצד אלוהים. הנתק הוא תמיד תוצאה של מצפון שנטמא; רק אנחנו אחראים לכל מעצור או נתק בקשר שלנו עם אלוהים.

■ מצפון טמא

ג'והן באניין אמר פעם: "החטא ישמרני מכתבי הקודש, וכתבי הקודש ישמרוני מחטא". כשאנחנו מעציבים את רוח הקודש ובוחרים לחטוא, יש לכך השפעה מיידית על התיאבון שלנו לדבר אלוהים. מצפון נקי חיוני למי שפונה לדבר אלוהים מתוך אמונה וציפייה. בכתובים נאמר: **ובלי אמונה אי אפשר להיות רצוי לאלוהים. כי כל הקרב אל אלוהים צריך להאמין שהוא קיים והוא נתן גמול לדורשיו (עבר' י"א 6).**

אם נמשיך ונתעלם מהחטא בחיינו, האמונה שלנו תלך ותדעך
בשעה שנקרא את הכתובים. זאת משום שמצפון לא נקי אינו מכון
לצליל קולו של רוח הקודש.

■ מצפון נקי

כדי לחדש את הקשר עם אלוהים עלינו לטהר את מצפוננו מכל
אשמה ומועקה. כדי להשתחרר ממועקת החטא והאשמה עלינו
לפתוח את ליבנו לאלוהים ולהתוודות על חטאנו. יוחנן השליח
כתב:

אם נתוודה על חטאינו, נאמן הוא וצדיק לסלוח לנו
על חטאינו ולטהר אותנו מכל עוולה.

(יוח"א א' 9)

בספר הבריתות שלי רשמתי לצד פסוק זה תפילה שחיבר פ' ו'
קרומאכר. בכל פעם שאני שם לב שנכשלתי וחטאתי אני מנסה
להגדיר כל אחד מחטאי ולתת לו שם, כשאני עומד בפני כס החסד
של אלוהים. לפעמים אני מתפלל את תפילתו של קרומאכר
ובעזרתה מתוודה בפני אלוהים:

אדוני ואלוהי, שוב חטאתי נגדך וליבי דואב עלי. אני
שופט ומאשים את עצמי; אולם רחמיך גדולים ואני
בוטח בהם. טהר את מצפוני בעזרת דם הכפרה, וחזק
אותי כדי שאוכל לקבל באמונה את הסבל הרב
שסבלת עבור חטאי ולמעני.

כשאנחנו חוטאים, איננו עושים זאת בצרורות. אם כך, מדוע
שנתוודה עליהם במילה אחת? כשאנחנו מבקשים מאלוהים סליחה
על "כל חטאינו" – בחבילה אחת – זה נשמע יותר כמו מוצא קל
לליבנו הגאה ולא כביטוי כן של חזרה בתשובה ושל רצון ללכת
מחדש בדרכי אלוהים. וידוי שבו כל החטאים ארוזים בחבילה

אחת אינו מועיל במיוחד לטיהור המצפון מהמועקה הכבדה שרובצת עליו. כשרוח הקודש מביא לידיעתנו חטא מסוים שחטאנו, עלינו להגדיר את אותו עוול או חוסר ציות בדיוק כפי שהוא מוגדר בכתובים: שקר ולא שקר לבן; מחשבות ניאוף ולא פנטזיות; לב מלא שנאה ורצח ולא מילים פזיזות שנאמרו ללא מחשבה.

היות שהבעיה שלנו היא אשמה אמיתית, לא סתם תחושת אשם, אל לנו לבוא אל אור נוכחותו של אלוהים עם תירוצים אנושיים או עם הסברים פסיכולוגיים דו משמעיים. אם תתוודה על חטאך לפני אלוהים בכנות ובשפלות רוח, הוא יגיב ברחמים גדולים. כזה הוא חסדו הנפלא של אלוהינו.

כשדוד המלך התוודה על חטאו הוא אמר: **חנני אלוהים כחסדך, כְּרֹב רַחֲמֶיךָ (תהל' נ"א 3).** מזמור נ"א מלמד שכאשר דוד שב לאלוהים שבור ומזועזע, וידויו היה כן וכך גם חזרתו בתשובה.

אם תחזור בתשובה (תכיר בעובדה שבחרת ללכת בדרך שלך ולא בדרכו של אלוהים, ושכעת אתה מבקש לשוב אל דרכו הטהורה והקדושה) ותתוודה בפרוטרוט על החטאים שחטאת, גם אתה תשמח על החנינה והחסד שייתן לך אלוהים "כְּרֹב רַחֲמָיו". בסוף התהליך יהיה מצפונך נקי וטהור ואתה תוכל לחדש את הקשר עם אלוהיך הקדוש.

ולאחר שמצפונך יטהר בזכות רחמיו של האלוהים שאוהב אותך, תיווכח שקיים בך ביטחון חדש בשעה שאתה מתפלל.

**לכן, אחי, מכיוון שיש לנו ביטחון להיכנס אל הקודש
בדם ישוע . . . נתקרבה נא בלבב שלם ובמלוא ודאות
האמונה, כשליבותינו מטוהרים מהרשעת מצפון . . .**

(עבר' ל' 19, 22)

ביטחון אמיתי בנוכחות אלוהים יכול לנבוע רק ממצפון טהור. רק בלב אמיתי, חשוף ושקוף יכולה לשרור אמונה בוטחת, שכן היא תנאי מוקדם וחיוני להנאה השלמה שקיימת בקשר חי עם אלוהים.

כשאתה יודע שליבך טהור, מצפונך אינו מוטרד עוד מהזיכרון המשפיל של חטאי העבר. השטן, כמובן, ינסה להרשיע אותך, אך כדי להדוף את התקפותיו עליך לומר לו את אותם דברים שאלוהים אומר למצפונך, כלומר, להישען על הכוח שקיים בדמו היקר של ישוע. בספר התגלות מסופר שהשטן הרשיע מאמינים על חטאים שאלוהים כבר סלח עליהם, והם הבינו את הכוח העצום שקיים בדם היקר ההוא. לכן נאמר עליהם: **והם ניצחוהו** (את השטן – המלשין והמקטרג על האחים) **בדם השה** (התג' י"ב 11). הם לא רק נהנו מהברכה שטמונה במצפון טהור, אלא גם למדו כיצד לשמור על מצפונם מכל הרשעה והטרדה. הללויה!

קשר אמיתי והלך רוח שגוי אינם יכולים
להתקיים זה לצד זה

בדרך כלל יש סיבה לכך שאנשים אינם מעוניינים בחלב המזין של דבר אלוהים. האם אי פעם היה לך חום גבוה ואיבדת את התיאבון? לא משנה עד כמה האוכל שהוגש לך היה טעים, אתה לא רצית לגעת בו. כך זה גם במישור הרוחני. כמו שארוחה נהדרת אינה מעוררת את תיאבונך בזמן מחלה, כך גם כתבי הקודש לא ימשכו אותך אם הלך הרוח שלך ידכא את תיאבונך הרוחני.

כיפא עודד את קוראיו להתאוות לחלב הזך של הדבר (פטר"א ב' 2), אבל לפני כן הזהיר אותם מפני גישות לא נכונות והלכי רוח שגויים. הוא הבהיר שגישות אלה, המונעות מאיתנו את המזון הרוחני שעלינו לקבל בזמן שאנחנו מבליים במחיצת אלוהים, ראויות לטיפול אחד ויחיד. יש להסיר מעלינו כל דבר שמדכא תיאבון רוחני בריא. יש לשנות מיד כל הלך רוח חולני, ובמילים אחרות – "לחזור בתשובה"!

ועתה, הסירו מעליכם כל רשע וכל מרמה, את הצביעות והקנאה וכל לשון הרע. . . התאו לחלב הזך של הדבר, למען תגדלו באמצעותו. (פטר"א ב' 2-1)

הכתובים אומרים במפורש שלעולם לא **נתאוה באמת** "לחלב הזך של הדבר" כל עוד לא נטפל במחלות הרוחניות שמדכאות את התיאבון הרוחני הבריא שלנו. הבה נבחן מחלות אלה אחת לאחת:

■ **רשע.** תרעומת וכעס על היחס שהפגינו כלפינו אנשים אחרים – חוסר סליחה שבא לידי ביטוי ביחס שלנו אליהם.

קורי טן בום סבלה קשות במחנה ההשמדה הנאצי שאליו נשלחה (ראוונסברוק). אך גרוע מכך היה הרגע שבו צפתה חסרת אונים בגסיסתה של אחותה האהובה ויראת השמים, שלא הצליחה לשרוד בתנאים התת אנושיים ובעינויים הקשים. מאוחר יותר, כשסיפרה קורי על השומרים האכזריים ועל כל הזוועות שעברה, הבהירה שסלחה להם בכל ליבה:

"סליחה היא פעולה שנעשית מתוך רצון, והרצון יכול לבחור לפעול בלי כל קשר לטמפרטורה של הלב".

אם אתה שומר טינה ואינך יכול לסלוח למישהו – ולא משנה כמה סבל הוא הסב לך – חוסר הסליחה שלך לא יפגע בו, אך הוא יזיק לחיים הרוחניים שלך! למעשה, אתה תהיה משועבד רגשית לאותו אדם כל עוד לא תהיה מוכן **לסלוח לו מרצון**. רק אז תוכל להתפלל את אותה תפילה שלימד אותנו ישוע: **סלח לנו על חטאינו, כי גם אנחנו סולחים לכל החוטאים לנו** (לוקס י"א 4). אם אתה נוטר בליבך טינה למישהו, אם מחשבותיך אודותיו הן רעות ואם אתה מתקשה לסלוח לו, בחר לסלוח בזמן שאתה נמצא לבדך במחיצת אלוהים. בהדרגה תוכל לתת ביטוי לאהבתו של אלוהים כלפי אותו אדם, בלי להיות צבוע!

■ **מרמה.** ניסיון לטשטש את כישלונותינו או לתרץ אותם בהסברים הגיוניים במקום להתוודות עליהם. ניסיון כזה מוליד חיים של רמאות ושקר במקום יושר וכנות.

■ **צביעות.** הצגה שקרית של עצמנו מתוך רצון גאוותני ליצור

רושם מוטעה. מדובר בהעמדת פנים, בניסיון לצייר את עצמנו כאילו היינו שונים ממה שאנחנו באמת.

■ **קנאה.** תגובה חשדנית לברכה שנפלה בחלקו של הזולת במקום שמחה אמיתית. חמדנות של מה ששייך לזולת.

■ **לשון הרע.** שימוש במילים שיוצאות מפינו במטרה לפגוע בזולת ולהרע לו, הטיית אוזן קשבת לכל דבר שעלול להכתים את שמו של אדם אחר, ניסיון להקל על האשמה שלנו על ידי הפניית אצבע מאשימה לעבר חטא בחיי הזולת.

אלה הם הדברים שעלינו לסלק מחיינו אם אנחנו חפצים בחלב של דבר אלוהים. וכמו שאין צורך לשכנע תינוק שהגיע הזמן לשתות את החלב המזין שנותן לו חיים, כך גם עליך לפתוח את כתבי הקודש בכל הזדמנות, להתאוות לחלב הזך של הדבר, למען תגדל באמצעותו (פטר"א ב' 2).

קשר אמיתי ואנוכיות

אינם יכולים להתקיים זה לצד זה

לאחרונה הזדמן לי להציץ במכתב שכתבה אשה שפועלת ביפן בשליחות הבשורה זה שנים רבות. האשה, שנמצאת בקשר עם אנשים שבדרך כלל קשה להגיע אליהם – חברי ממשלה, דיפלומטים ובני המעמד הגבוה, כתבה:

מה קרה ללימוד על ההתכחשות לעצמנו ונשיאת הצלב
מדי יום ביומו? ישבתי ומיינתי את הספרים המשיחיים
שברשותי, ולפתע שמתי לב למשהו. ספרים רבים
שרכשתי ב-20 השנה האחרונות מלמדים כיצד עלינו
לשפר את חיינו המשיחיים בשיטת "עשה זאת בעצמך".
אבל אני עדיין זוכרת את הספרים שקראתי בשנים
הראשונות שלי כמאמינה. הם דיברו על התכחשות
עצמית, על נשיאת הצלב בחיי היום יום, על חיי קדושה,

על עמידה במשיח ועל הצורך להקדיש לו את חיינו כדי שיחיה דרכנו. האם הלימוד הזה הולך ונעלם או שרק נדמה לי?

יתכן שלכך התכוון אותו מנהיג סיני מהונג קונג כשכתב: "בארצות המערב, בעולם החופשי, הקהילה מזדהה בעיקר עם הניצחון העצום שבתקומתו של ישוע מן המתים. שם חפצים במערכת יחסים כזו. המאמינים במערב מחפשים את ההצלחה, את השגשוג ואת הדברים הטובים שמציע לנו בן האלוהים שקם לתחייה ועלה השמיימה. רק מעטים שותפים לסבלותיו. בקהילות האסיאתיות, לעומת זאת, בעיקר באלה שפועלות בתנאים מגבילים, המאמינים מוכנים להשתתף בסבלות המשיח. מבחינתם, השותפות בייסוריו היא זכות גדולה ששכר גדול בצידה".

שאלו השליח התפלל: כדי לדעת אותו (את ישוע) ואת כוח תחייתו ואת השותפות בייסוריו ולהידמות לו במותו (פיל' ג' 10). הנביא עמוס הגדיר את ההשלכות של שאיפה נעלה זו כששאל: הילכנו שניים יחדיו בלתי אם נועדו, כלומר – אלא אם כן הסכימו על כך מראש? (עמוס ג' 3). אם אתה רוצה להתהלך בכוח שהקים את ישוע מן המתים, עליך להסכים לקחת חלק גם בייסוריו. הסכמה חלקית כמוה כחוסר הסכמה!

במקום אחר מדבר שאלו על כאבו הגדול. אנשים שנושעו בזכות שליחותו החלו לבזות את הסמכות שניתנה לו: ואני, בשמחה אתן גם את מה שיש לי וגם את עצמי למען נפשותיכם. אם אני אוהב אתכם במידה יתרה, התאהבו אותי במידה פחותה? (קור' ב' י"ב 15). במקום אחר הוא מנתח מהי אהבה אמיתית ומכריז: האהבה סבלנית... האהבה לא תדרוש טובת עצמה... (קור' א' י"ג 4-5).

אהבה טהורה כזו, סבלנית ולא אנוכית, ניתן לראות בדמותו של ישוע המשיח אדוננו.

כשישוע בא לעולמנו חסר האהבה, הוא הפגין את אהבתו של אלוהים דרך דמות בשר ודם. מעשיו, דבריו, מחשבותיו הכמוסות ביותר, המחויבות הבלתי מעורערת שלו לעשות את רצון אביו – כל אלה ציירו תמונה מדהימה של אהבה שאף פעם לא ניסתה לשרת את טובתה שלה. במילים אחרות, מהרגע שבו ניענעו אותו לראשונה בעריסה ועד לרגע שבו מיסמרו אותו על הצלב, לא ניצל ישוע את היתרון העצום שהיה לו כבן אדם מושלם כדי להשיג לעצמו הטבות כלשהן.

במשך 33 שנות חייו עלי אדמות מסר ישוע את נפשו (יוח"א ג' 16) בעד אָחיו. שעה קלה לפני יסורי הצליבה מסופר כי ישוע ידע שהגיעה שעתו להסתלק מן העולם הזה אל האב; ובאהבתו את השייכים לו בעולם, אהב אותם עד תום (יוח' ג' 1). אכן, אהבתו היא **סבלנית** ולמודת סבל.

אם אני אמור "להשתתף" בייסוריו של מושיענו, עלי לשאול את עצמי:

האם אני משתמש ביתרונות שנתן לי אלוהים כדי להשיג לעצמי הטבות כלשהן, או שמא אני מוכן למסור את חיי באהבה כנה בעד אָחי, אפילו כשהדבר עולה לי בסבל וייסורים?

אהבתו של אלוהים עומדת בניגוד גמור לדור הנוכחי שאומר: "אני ראשון", ומכריז בגאון שאהבה עצמית היא תכונה נעלה ושזכויות הפרט חשובות יותר מרווחת הזולת. הכתובים מגדירים את פולחן האישיות הזה כאחד הסממנים של אחרית הימים: *כי יהיו האנשים אוהבי עצמם . . . אוהבים תענוגות יותר משהם אוהבים את אלוהים* (טימ"ב ג' 2, 4).

אין כל פלא שאלכסנדר מקלארן טען שהדרך אל היופי הרוחני

הנעלה יותר מלאה בעקבות מוכתמים בדם של אהבה עצמית פצועה.

החטא, בין שהוא בא לידי ביטוי במעשה ובין שהוא בא לידי ביטוי במחשבה, מוכיח שאנחנו **מרוכזים בעצמנו**. אוסוולד צ'יימברס קורא לאנוכיות משוחדת זו "הזכות שיש לי על עצמי". הוא מגדיר אותה כ"מסוכנת, בין שהיא באה תחת מסווה של מוסר מכובד ובין שהיא מתגלה בחוסר מוסר שפל". קל לגנות את האנוכיות האכזרית שבאה לידי ביטוי בגניבה או ניצול, אך עלינו להיות מודעים לכך שההתרכזות העצמית החוטאת של האדם באה לידי ביטוי גם בדרכים סמויות יותר.

בליבו של כל סכסוך משפחתי, במרכזה של כל מתיחות חברתית, ואפילו בליבם של כל הקשיים בקהילה מקננת בחשאי הדרישה לזכות שלי על עצמי, על זמני, על כספי, על דרכי, על רצוני, על חפצי. כל דבר שאינו משקף את אהבת אלוהים – האהבה היחידה שאינה דורשת את טובת עצמה – הוא ביטוי לאנוכיות המקננת במהותו של האדם.

■ **נקודת המבט** **השמיימית שלי**

כדי לזהות את ההתרכזות שלנו בעצמנו עלינו לבחון את עצמנו מנקודת מבטו של אלוהים. י' ב' פיליפס, בספרו Letters to Young Churches ("מכתבים לקהילות חדשות"), שיכתב את התפילה שנשא שאל עבוד המאמינים בקולוסה. פיליפס כתב: "אנחנו מבקשים מאלוהים שתוכלו לראות את הדברים מנקודת מבטו על ידי כך שתקבלו הבחנה והבנה רוחניות" (קול' א' 9). רק אם נלך בעקבות שאל ונבקש מאלוהים לפקוח את עינינו הרוחניות, נוכל לראות את הנסיבות ה"אמיתיות" בחיינו – לא דרך עיניים אנוכיות

שמרוכזות בנו עצמנו, אלא דרך מבטו השמימי של אלוהים. עלינו לראות את המציאות של חיינו דרך העדשה הרוחנית שלו.

גב' סיילנס, מכרה ותיקה שלנו, הצליחה להתמודד באחד הימים עם משבר קשה רק משום שבחרה לראות את המצב מנקודת מבט שמיימית, על ידי תפילה וציות. צלצל טלפון העיר אותה בשעה שתיים לפנות בוקר.

"גברתי, האם ידוע לך מי נהג הלילה במכונית שלך?" שאל קצין משטרה מעברו השני של הקו.

"כן, שני בני נמצאים בדרכם חזרה מכינוס צעירים משיחי", היא ענתה בדאגה.

"יש לי בשורות רעות עבורך", המשיך השוטר. "הנהג נרדם במהלך הנסיעה והמכונית שלך התנגשה בעץ שעמד בצד הכביש. הנהג נהרג, והבחור השני פצוע קשה!" החדשות המזעזעות היכו באם ההמומה, שליבה תמיד היה מלא אהבה יתרה לילדיה.

גב' סיילנס השיבה את האפרכסת למקומה וזעקה לאביה שבשמים: "אלוהים אדירים, מה אני אמורה לעשות במצב שכזה?" לזכותה יאמר שהיא ידעה להתפלל ולחשוב ברוח הכתובים. מאוחר יותר סיפרה לי שהדבר היחיד שתמך בה באותם רגעים היה הפסוק: *הודו על כל דבר* (תסל"א ה' 18).

"אבל אלוהים", המשיכה גב' סיילנס, "כרגע אין בליבי כל תודה. הלב שלי קר וכואב וריק. ובכל זאת, בלילה הנוראי הזה אציית לדברך. אנא, חולל נס בליבי, ובשעה שאומר לך תודה הפוך זאת למציאות, כי בשעה הטרגית הזאת אין בליבי כל תודה". גב' סיילנס פעלה על פי אמונתה והחלה להתפלל.

האם עדינת הנפש סיפרה שבתחילה, כשאמרה לראשונה "תודה לך אבי על מי שאתה ועל מה שאתה", נותר ליבה קפוא ומרוקן. אבל כשהמשיכה בנאמנות לתת לו תודה, פעל רוח הקודש בליבה וחולל את הנס! הוא מילא אותה בנחמה ובהודיה אמיתית. אלוהים שלח

את המנחם שלו, את רוח הקודש, כתגובה לאמונתה וצייתנותה של גב' סייילנס, וניחם אותה בכל אותן שעות ארוכות שעשתה בבית החולים, לצד בנה הפצוע. אלוהים חיזק אותה באהבתו הבלתי משתנה כלפיה וכלפי בני משפחתה.

עם עלות השחר היו עיניה מלאות דמעות, אך נפשה ידעה נחמה שקשה לתארה במילים. שלום אלוהים מילא את ליבה.

זוהי עדות מדהימה לחסדו של אלוהים ולאהבתו שחיבקה אם שכולה בנחמה אמיתית. בביטחון שקט ועמוק העידה האם כיצד שלומו של אלוהים, הנשגב מכל בינה אנושית, הציף את נפשה.

כאשר אסון ניחת על חיינו קיים הבדל של יום ולילה בין נקודת המבט האנושית לבין זו של אלוהים, כפי שהוכיחה גב' סייילנס בהליכה שלה עם אלוהים.

ככל שתבלה זמן רב יותר במחיצת אלוהיך ותתקרב אליו, גם אתה תגלה שאמונה והודיה קשורות זו בזו. כשליבך יתמלא תודה מתוך אמונה כנה, אלוהים יאפשר לך לראות את השינויים שמתחוללים בחייך מנקודת המבט שלו, ולא משנה אם שינויים אלה הם לטובה או לרעה. אלוהים ימלא את ליבך הדואב בביטחון **שבאמת**, כל הדברים *אכן חובדים יחד לטובת אוהביו, הקרואים על פי תוכניתו* (רומ' ח' 28). הנחמה שעליה מדבר פסוק זה איננה סתם עובדה מרוקנת מכל משמעות. אלוהים נתן לנו את ההבטחה הנהדרת הזו כדי שתהדהד בליבנו כמציאות אמיתית ומופלאה. לכן עלינו להלל אותו כשמתחשק לנו, וגם כשלא מתחשק לנו! עלינו להמשיך ולהלל אותו עד ששוב יתחשק לנו! לעולם לא יוצרו בחיינו נסיבות שבהן אין זה מן הראוי להלל את אלוהים.

לאחרונה קיבלנו מכתב מידידים שפועלים במזרח התיכון בשליחות הבשורה. הם עובדים שם בנאמנות בתנאים מגבילים, אבל עושים פרי לרוב. במכתבו כותב סטן: "אני יכול ואף חיב להלל את אלוהים בזכות אופיו ולא בזכות הנוחות ששוררת בחיי".

כתוספת לדברים שאמרה קורי טן בום בעניין הסליחה אפשר לומר שגם מתן תודה לאלוהים הוא פעולה רצונית. אנחנו יכולים לבחור להלל את אלוהים ולא משנה אם הרגשות שלנו מלאים הלל! אם נבחר להלל אותו, אלוהים יתן בנו מאורו הנפלא, ימלא את ליבנו בשלומו הנשגב מבינתנו ובביטחון שדבר לא יפרידנו מאהבתו הבלתי משתנה, ולא משנה מה הן הנסיבות.

שים לב שאיננו אמורים להודות לאלוהים **עבור** כל דבר, אלא בכל דבר. **הודיה אמיתית, שהיא תוצאה של ראיית הדברים מזווית הראייה השמיימית, היא מרכיב חשוב ביותר באמונתנו, שכן יש בכוחה להפריד בין רחמים עצמיים לעצב אמיתי.** אמת זו נכונה גם במסגרת הקהילה וגם בבית החולים!

גם כשסערות החיים תוקפות מכל עבר, כשאך טבעי שהלב האנושי יבכה מתוך רחמים עצמיים, ליבו של האדם המרוכז במשיח ולא בעצמו יבחר להלל את אלוהים.

רובנו נבהלים כבר ממכת הכאב הראשונה; אנחנו מתיישבים על הסף ומייבבים מתוך רחמים עצמיים במקום לצעוד פנימה – אל מטרתו המושלמת של אלוהים עבורנו. ההזדהות של אחים לאמונה רק מאיצה את התהליך. אבל אלוהים, באהבתו הגדולה, נוהג אחרת. הוא בא אלינו, מושיט לנו את ידו הפצועה של בנו, ואומר: "בוא, היכנס אלי"; "קומי, אורי, כי בא אורך". אם אלוהים יכול להגשים את תוכניתו בעולם באמצעות לב שבור, תן לו תודה על ליבך השבור.

(אוסולד צ'יימברס, My Utmost for His Highest.

תרגום חופשי.)

כדי להבין את החרות הנפלאה שנתן לנו אלוהים אנחנו חייבים לבחון את חיינו מזווית הראייה השמיימית.

התשובה של אלוהים לחיים אנוכיים איננה שיפור וגם לא חינוך

אלא מוות! כשההתרכזות האנוכית שלנו בעצמנו ובחיי העולם הזה קורצת לנו ומאיימת לפתחנו, רק אמונה אמיתית תוכל לשמוח באמת הנצחית של אלוהים: **כי מתם, וחייכם צפונים עם המשיח באלוהים** (קול' ג' 3).

אנחנו **צפונים עם המשיח באלוהים** בזכות תהליך המוות, הקבורה והתקומה (רומ' ו' 2-4). התנתקנו לחלוטין מקיומנו הגשמי, על כל האנוכיות והדאגות האופייניות לעולם הזה, ועכשיו אנחנו יכולים ליהנות מנקודת המבט החדשה שלנו על החיים!

מאמין אמיתי שמת לאדם הישן שבו הופך לחלק מהאדם החדש של אלוהים. זוהי תמצית ישועתנו!

במשיח מתִי, במשיח קמתי,
במשיח את אויבי ניצחתי,
במשיח ישבתי במקומי במרומים,
וכשהשטן מובס – השמים שמחים.

ברגע שנבין שעלינו להזדהות עם המשיח במותו על הצלב ישתנו חיינו עלי אדמות. הקיום האנוכי שלנו, ההתרכזות שלנו בעצמנו, יהפכו לחיים שמרוכזים במשיח. אבל כדי ליהנות מקשר וקרבה כה עמוקים עם אלוהים עלינו לדעת כיצד ניתן להתמודד דרך קבע עם האנוכיות, עם ההתרכזות שלנו בעצמנו – כי זוהי תמצית המאבק שלנו בעולם הזה!

■ **הבעיה הארצית שלנו**

בשלב זה עליך לפשפש בחדרי ליבך ולשאול את עצמך: "האם חיי עלי אדמות מרוכזים במשיח או בעצמי?"

אין ספק שאדם שמרוכז בעצמו הופך במהרה לאדם עוין. הוא זועם על כל שינוי בנסיבות שעלול לערער את ביטחונו, את עצמאותו, את נוחותו או את הדברים שהוא מתענג עליהם. ג' קמבל מורגן הסביר

זאת: "התרכזות בעצמי היא תמצית החטא, מרכז העוינות, מהות האבדון" (Hosea: The Heart and Holiness of God).

באחת האסיפות שניהלתי שמעתי אשה מתפללת בכנות יוצאת דופן. ברור היה לי שהיא פגשה את אלוהים בצורה ששינתה את חייה. היא אמרה: "ישוע, חבק אותי בזרועותיך האוהבות, אסוף אותי אל צלכך ואהוב אותי עד מוות. אני רוצה שהמשיח יחיה בי ולא אני!" תפילה זו הותירה בי רושם עמוק.

אותה אשה ידעה אומנם שכבר נושעה ושהיא יושבת עם המשיח במרומים, אבל גם לא היה לה כל ספק שגופה עדיין שוכן בעולם הזה. בתפילתה היא חיפשה את תשובתו של אלוהים למעשיה האנוכיים. התפילה נתנה ביטוי לרצונה העז להתקרב לאלוהיה. מאוחר יותר, כשחשבתי על תפילתה, נזכרתי ששאלו השליח אמר משהו דומה לתחינה קורעת לב זו: **אם תחיו לפי הבשר, תמותו. אך אם על ידי הרוח תמיתו את מעללי הגוף, תחיו (רומ' ח' 13).**

המחשבות הבאות יכולות לעזור לך כשאתה מבקש להגות במשמעותו המלאה של פסוק זה. קוראים אחרים אולי יֵעזרו בהמחשה המעשית שאביא בהמשך.

ככלל, התמצאות בשפה היוונית מאפשרת הבנה מלאה יותר של האמת שנמצאת בברית החדשה, וכך גם לגבי פסוק זה:

אם תחיו לפי הבשר, תמותו. אך אם על ידי הרוח תמיתו את מעללי הגוף, תחיו.

(רומ' ח' 13)

1 הפועל תמיתו ביוונית הוא פעיל.

עובדה מקראית: אם ברצוני להיוושע מ"מעללי הגוף" (האנוכיות וההתרכזות שלי בעצמי), **עלי לשתף פעולה עם אלוהים באופן פעיל וחיובי.**

2

פסוק זה אומר שבאמצעות הרוח – המוציא לפועל השמימי – אלוהים נותן לנו ניצחון על מעשינו האנוכיים.

עובדה מקראית: אומנם חובה עלי להיות מעורב בתהליך באופן פעיל ובליווי תפילה, אבל אני לא יכול להמית את מעשי האנוכיים בכוחות עצמי! כל עוד אני חי בעולם הזה, רק רוח הקודש יכול לנתק אותי באופן מוחלט ממעשי האנוכיים.

3

מעניין שפסוק זה נכתב גם בזמן הווה מתמשך. השימוש בזמן זה מצביע על כך שבאופן מעשי, כל התפילות שלי, המעורבות ושיתוף הפעולה שלי עם אלוהים חייבים להימשך כל הזמן.

עובדה מקראית: כאשר אנחנו מבקשים לראשונה מרוח הקודש להמית את אנוכיותנו על ידי אהבתו, משתנים חיינו מן הקצה אל הקצה, ובכל זאת אין מדובר בשינוי שמתחולל אחת ולתמיד. כי בכל פעם שההתרכזות שלנו בעצמנו מרימה ראש, עלינו לשאת תפילה ספציפית כדי לתת יד לרוח הקודש ולפעולתו המשחררת. וכאשר נלמד להישען כליל על פעולת רוח הקודש, נזכה לראות את האנוכיות שלנו ואת מעללי גופנו מתים על הצלב.

אלוהים רוצה שגישה זו תהיה חלק קבוע מחיינו!

כדי להמחיש רעיון זה נדמיין לרגע שאנחנו נמצאים באולם בית המשפט. על דוכן הנאשמים יושב איש שחשוד ברצח. העובדות והראיות כבר הובאו בפני השופט, אשמתו של החשוד הוכחה, וכעת עומד השופט לגזור את דינו. שקט שורר באולם בשעה שהשופט קם ממקומו ואומר: "האיש הזה נמצא אשם ברצח ולכן גזר דינו הוא מוות".

בהכרזה זו מסתיים תפקידו של השופט. אבל אם הוא יחליט לקחת

על עצמו את ההוצאה לפועל של גזר הדין, ישלוף אקדח מהמגירה ויִרֶה בנאשם, יהיה גם הוא אשם ברצח!

לאחר גזירת דינו של אדם למוות, על השופט למסור את הנאשם לרשות המבצעת, ורק זו רשאית להוציא לפועל את החלטתו.

כך גם לגבינו. אנחנו יכולים להכיר באנוכיות שלנו ולהתוודות על כך, ובדומה לשופט באולם המשפט עלינו לגזור גזר דין מוות על כל מעשינו האנוכיים, אבל אין לנו סמכות או יכולת להמית את מעללי הגוף שלנו ואת ההתרכזות שלנו בעצמנו. תודה לאלוהים שסיפק לנו את המוציא לפועל השמימי שלו – את רוח הקודש, שיש לו יכולת וסמכות להמית את האנוכיות שבנו ולהפוך אותה לחסרת כל תועלת.

בחסד אלוהים אפשר להמית את "מעללי הגוף . . . על ידי הרוח". אם נעשה זאת **בכוונה מלאה ובהתמדה**, נחווה את השמחה האופיינית לחיים שמרוכזים במשיח ולא בנו עצמנו.

לתפילה הכנה של אותה אשה יש בסיס כה מוצק בכתובים והשלכות שהרשימו אותי עמוקות, ולכן גם אני התפללתי פעמים רבות תפילה דומה: **אלוהים, חבק אותי ברוח קודשך, אסוף אותי אל הצלב והמית את אנוכיותי על ידי אהבתך. אני רוצה שהמשיח יחיה בי ולא לחיות את חיי שלי!**

יש החושבים שאנחנו לומדים את הכתובים כדי להזין את רוחנו וכדי שנגדל ונחיה חיים מלאי סיפוק, אך אין זה כך! מדוע נהגו בתקופת התנ"ך לטפח את המובחר שבצאן לקראת מסירתם לפהן? כדי להציג אותם לראווה בתערוכת "הכבש הטוב ביותר"? לא, להיפך. הכבשים הטובות ביותר נועדו לשוחט! הן נועדו לעלות בקורבן!

משיחיים רבים חושבים שאיכות השירה שלהם או דיבורם הרהוט משמחים את אלוהים. אבל אלוהים, באהבתו, אינו מספק לנו את המזון הרוחני שנמצא בדברו כדי שנופיע טוב יותר על הבמה. הוא

עושה זאת כדי שנפקיד בידיו כל תחום ותחום בחיינו, כמו קורבן חי העולה על המזבח שלו. כדי לחיות את חיינו למען אלוהים עלינו למות קודם כל לעצמנו – לרחמינו העצמיים, לניסיונות שלנו לספק בעצמנו את צרכינו השונים, לריכוז שלנו בעצמנו, לסיפוק העצמי, להצדקה העצמית... והרשימה עוד ארוכה.¹

שאלו השליח אמר בלב כואב שמלבד טימותיאוס הוא לא מצא אדם נוסף ש"ידאג" לקהילה בפיליפי. מאמינים רבים בעיר לא חוו את האהבה "שאינה מבקשת את טובת עצמה". לכן אמר שאלו בעצב: **הכל דואגים לענייניהם, לא לדברים אשר למשיח ישוע (פיל' ב' 21).**

האם יש היום מאמינים שבאמת דואגים לקהילה שסובלת במקומות כה רבים בעולם? האם אנחנו עסוקים בעניינינו האישיים עד כדי כך שאין לנו זמן לאהוב אחרים שאיש לא ידאג להם אם לא נעשה זאת אנחנו? עלינו לזכור שאהבתו של אלוהים היא סבלנית וכי אינה דורשת את טובת עצמה. וכשם שיש לרוקן כוס חומץ מתכולתה לפני שמוזגים לתוכה מיץ תפוזים עסיסי ומתוק, כך עלינו להמית את מעללינו לפני שנוכל להתמלא באהבת אלוהים. תודה לאל ששתי פעולות אלה נעשות על ידי רוח הקודש, הפועל בחיינו באהבה.

כולנו צריכים לבקש שוב ושוב מרוח הקודש להמית – להפריד ולנתק – את המעשים שלנו, ואחר כך למלא אותנו בשפע באהבתו של אלוהים: **כי אהבת אלוהים הוצקה לתוך ליבנו על ידי רוח הקודש שניתנה לנו (רומ' ה' 5).**

כשאמיתות אלה יתחילו להדהד בליבך, כשתבלה זמן במחיצת

1. בכתובים, מוות פירושו הפרדה וניתוק, לאו דווקא הפסקת חיים. לדוגמה, מוות גופני הוא הפרדה של הנפש מן הגוף. מוות נצחי הוא הפרדה נצחית של הנפש מאלוהים. לכן, מוות לעצמנו פירושו הפרדה של מעשינו האנוכיים מההתנהגות שלנו. וכפי שראינו קודם, הפרדה כזו יכולה להתבצע רק בעזרת רוח הקודש.

אלוהים, יגלה לך רוח הקודש אמיתות חדשות ורעננות מתוך דבר
אלוהים.

צֶדֶק מִי שֶׁאָמַר שׁ"אֵין לַעֲרוֹךְ חֲשׁוֹנוֹת אֲרוּכִים עִם אֱלֹהִים". הַבֵּה
נוֹדָא **בְּכַל עֵת** שֶׁאֵין בַּחַיִּינוּ דְּבַר שֶׁעֲלֹל לַעֲצוֹר אוֹ לְדַכָּא אֶת הַקֶּשֶׁר
שֶׁלָנוּ עִם אֱלֹהִים וְאֵת קֶרְבַּתְנוּ אֵלָיו.

בצוקה חואניא

1. כשאני נמצא בנוכחותו של אלוהים, האם אני מודע לחטא שלא התוודיתי עליו ושלא חזרתי עליו בתשובה?

2. – האם קנשה לי לסלוח?
– האם אני מסוגל לאהוב אנשים שאינני מחבב?
– האם אני נוהג להטעות אנשים כדי לעשות עליהם רושם טוב?
– האם אני חומד את מתנותיו של הזולת או את רכושו?
– האם אני נוהג להתלונן ולמתוח ביקורת?

3. האם אני מצפה באמונה לקראת הבאות בזכות הידיעה שמצפוני נטהר?

4. האם חיי מרוכזים במשיח או בעצמי?

הצעה: קרא שוב את תפילתו של וויליאם מקלארדי בֶּאֱנְטִינֶג (סוף פרק ב'). חשוב עליה וחזור עליה בשקט.

עת נלך עם האל בדברו הגואל —
אוד עולם על דרכנו יזרח;
אם נשמע בקולו הוא יתן שכינתו
לכל מי שיקשיב ויבטח.

בְּטַח וְצִיִּית, גם עכשיו ובכל עת;
ותוכל אך לשמות, רק בטח וציית.

— אין צללים מקדירים, אין עֲבֵי עננים —
מבטו מגרשם בכל עת;
— לא ספק, לא דמעה, לא כאב, לא מורא —
רק ששון, אם נבטח ונציית!

לעולם לא נדע חיבתו הרבה
עד נגיש לו הכל בשמחה.
רחמיו הוא מראָה ורוחו הוא משַׁרְה
רק על מי שישמע ויבטח.

עת נשב לרגליו עם צבאות כל בניו,
ולְעֵד שם אותו נִשְׁרַת;
לקולו נישמע, לדברו ניכנע,
לא נירא — רק נבטח ונציית.

בְּטַח וְצִיִּית, גם עכשיו ובכל עת;
ותוכל אך לשמות, רק בטח וציית.

ג'ון ה' סאמיס

(מתוך "הלל וזמרת יה", עמ' 324. © קרן אחווה משיחית)

פרק ד'

זמן במחיצת אלוהים

כשחושבים על כך, המון גאווה עומדת מאחורי המחשבה שאנחנו יכולים לעמוד בכוחות עצמנו באתגרי היום יום בלי לבוא קודם כל לאלוהים ולשאוב ממנו את הכוחות והיכולת, בלי לעשות זאת בעזרת הכתובים ועם לב פתוח.

דוד המלך גילה את הכוח שגלום בזרע זעיר ואת היכולת שלו להיות פורה במובן הרוחני. הוא אמר שהאיש שיהגה בדבר אלוהים יתן את פריו בעיתו, ושכל אשר יעשה יצלח (תהל' א' 3). איזה מין איש הוא צריך להיות? זהו איש אשר בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה (תהל' א' 2).

לפעמים אני אומר לאנשים שזה עתה נושעו: "פרק אחד בכל יום יעמיד את השטן בַּמְקוֹם!" מדי יום קרא בכתובים את הקטעים שהקצבת לעצמך. אחר כך חזור וקרא אותם שנית, כשאתה חושב והוגה במה שקראת, פסוק אחר פסוק. האם אי פעם ראית פרה מעלה גרה? היא אוכלת את העשב, לועסת ובלועת, ושוב לועסת ובלועת, עד שהיא ממצה מן האחו את כל המרכיבים התזונתיים החיוניים לה ומעכלת אותם. תמונה זו ממחישה היטב מהי הגות אמיתית בדבר אלוהים ולשם מה נועדה!

הכרתי אדם שביום הולדתו ה-70 פתח את ליבו למשיח, ונושע. באותה עת הוא הכיר בקושי את כתבי הקודש. עד אז הוא לא גילה כל התעניינות באלוהים או בכתובים, וגם לא השקיע את עצמו

בלימודים בתחום מסוים. אבל לאחר שנולד מחדש הוא התאוה לגדול בחסד ובאהבה, ולהכיר לעומק את מושיעו. וכך, עד יום מותו בגיל 83, כשעבר לנצח לנוכחותו של אלוהים, הוא הספיק לקרוא את התנ"ך והברית החדשה 13 פעם. גם אתה יכול לקרוא את דבר אלוהים מדי יום, ללא כל קשר לגילך או לרקע האקדמי שלך.

ספר בריתות פתוח ביד, לב נקי, רוח כנועה ומילות התפילה של דוד: *גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך* (תהל' קי"ט 18), יסללו בפניך את הדרך למפגש פורה עם אלוהים.

כפי שציינתי קודם, יש אנשים שאינם מודעים לכך שהזמן שלנו במחיצת אלוהים הוא בעצם דו שיח. אלוהים מדבר אלינו כשאנחנו קוראים בדברו והוגים בנאמר בו, פסוק אחר פסוק. אך לדאבוני, רבים אינם מבינים שאחרי שאלוהים מדבר אל ליבנו באהבה גדולה, הוא מחכה שניענה בתפילה. כשאנחנו הוגים בדבר אלוהים, הוא הופך לחלק מהמחשבות שלנו. ואם נפעל בהתאם לנאמר בדבר אלוהים, הוא יהפוך לחלק מאורח החיים שלנו.

יתכן שבשלב זה תשאל: "איך אלוהים מדבר אלינו כשאנחנו קוראים בדברו?" השיטה שעוזרת לי היא לקרוא פסוק ותוך כדי כך לשאול מספר שאלות. לפני שנים רבות הציע לי מישהו לעשות זאת, ומאז אני נותן לשאלות האלה להדריך אותי. תוך כדי קריאה אני משוחח עם אלוהים ושואל אותו כמה שאלות. אני מציע גם לך לאמץ שיטה זו ולנתב את מחשבותיך בזמן שאתה קורא והוגה בדבר אלוהים. שאלות אלה הפכו במשך השנים לחלק בלתי נפרד מהזמן שלי במחיצת אלוהי.

חלק מהשאלות ידרשו ממך לציית בתחום מסוים, חלקן ידרשו ממך להגיב באמונה, חלקן יזהירו מפני סכנה כזו או אחרת, אחרות יגרמו לך להלל את אלוהים, ויהיו גם כאלה שיעזרו לך להבחין בתחבולותיו של השטן ולהבין כיצד יכול ניצחונו של ישוע על השטן להפוך גם לניצחון שלך.

אם אנחנו רוצים לשמוע באמת את קולו של אלוהים אָל לנו להתחשבן איתו. עלינו להקפיד על הזמן שאנחנו מבליים במחיצתו כדי שלא יהפוך למשהו נוקשה. לשם כך עלינו להכניע את רצוננו ולציית לדברו בכל פעם שרוח הקודש מדבר אלינו.

קשר חי ואמיתי
דורש מאיתנו להכניע את רצוננו

כשאתה קורא את הכתובים בזמן שאתה שוהה במחיצת אלוהים, רצוי שתשאל את השאלות הבאות:

- האם יש בפסוק שקראתי . . .
- מצווה שעלי לציית לה?
- חטא שעלי להימנע ממנו?
- דוגמה טובה שעלי ללכת בעקבותיה?
- דוגמה רעה שעלי להימנע ממנה?

שאלות כאלה יכולות לחזק את הקשר שלך עם אלוהים. הן לא יניחו לך להשאיר את הדברים רק בתחום המחשבות. אם תענה על שאלות אלה בכנות, על בסיס הכתוב ו בנוכחות אלוהים, יהיה עליך להגיב בצורה מעשית לדברים שקראת.

זכור תמיד שרוח הקודש שוכן בך ונמצא איתך כשאתה קורא בכתובים. אם תישען עליו, הוא יעביר את דבר אלוהים מראשך לליבך!

אנחנו חיים בתקופה הרת אסון. העולם דוהר קדימה בחוסר ציות למצוותיו של אלוהים. כדי להשפיע על בני דורנו, שדוחים את המשיח, עלינו לציית לאלוהים וללכת אחריו בכל ליבנו ובכל מאודנו. ורק כשנתחיל לציית לאמיתות שאלוהים מגלה לנו בדברו נוכל לשמש בידיו כלי, שכן רק אז יזרום כוחו דרכנו אל העולם הנזקק שבו אנו חיים.

אשתי ואני קראנו לאחרונה קטע מספרו של אוסוולד צ'יימברס,
My Utmost for His Highest (תרגום חופשי):

צִיִּית לאלוהים באותם עניינים שהוא מראה לך ומיד
יִפְתַּח בפניך הדבר הבא. "בבוא היום ודאי אבין מה
קורה כאן!" תאמר לעצמך. אבל רגע אחד, אתה יכול
להבין את זה עכשיו! כי לא לימוד מעמיק הוא שמביא
להבחנה עמוקה יותר, אלא ציות. הציות הקל ביותר
יפתח בפניך את שערי שמים ויחשוף בפניך מיד את
האמת העמוקה ביותר של אלוהים.

אלוהים לא יגלה לך אמת נוספת אודותיו לפני שתלמד לציית
לאמת שכבר נגלתה לך.

מספרים ששני המבשרים צ'ארלס ט' סטאד והדסון טיילור שהו
לילה אחד באותה עליית גג. למחרת בבוקר, עוד לפני עלות השחר,
התעורר טיילור ומצא את חברו שוקד מעל ספר בריתות פתוח,
לאורו של נר.

"כמה זמן אתה כבר קורא כך?" שאל את סטאד.

"התעוררתי בחצות כשבראשי מהדהדות מילותיו של ישוע: אם
אתם אוהבים אותי, הרי שתשמרו את מצוותי (יוח' י"ד 15). שאלתי
את עצמי אם הוכחתי את אהבתי לאלוהים על ידי ציות מוחלט.
הושטתי את ידי לספר הבריתות ומאז אני קורא את הבשורות. אני
מחפש את כל המצוות שישוע נתן לתלמידיו. סימנתי את כל
המצוות שבהן צייתתי לאלוהים בעזרת חסדו, וכתבתי לידן
'הללויה! בכל פעם שגיליתי מצווה שבה לא צייתתי לאלוהים,
התוודיתי על חטאי, ובכוח חסדו התחייבתי לציית ולהוכיח לו
שאני באמת אוהב אותו."

קורא יקר, מרגע שבו תלך עם אלוהים לאור דברו תהווה עדות לכך
שאין עוד דרך חוץ מאשר לבטוח באלוהים ולציית לו!

כשאתה קורא את הכתובים במהלך הזמן שלך במחיצת אלוהים, טוב תעשה אם תשאל את עצמך:

האם יש בפסוק הזה . . .

- הבטחה שעלי להישען עליה?
- אזהרה שעלי לקחת לתשומת ליבי?

הכתובים מלאים הבטחות, וכשאנחנו הוגים בדבר אלוהים עלינו להישען על הבטחותיו. במקביל עלינו להתייחס בכובד ראש לאזהרותיו. אם נישען על הבטחותיו של אלוהים אבל נתעלם מאזהרותיו, לא ננהג כמו מי שחי על פי אמונתו; התנהגות כזו מעידה על אדם שחיוו זרועים מוות בגלל העמדות פנים!

כל יום, כשאתה קורא בכתובים, שים לב להבטחותיו של אלוהים והישען על כל אחת מהן כאילו ניתנה לך באופן אישי. בכל פעם שתעשה זאת יחזק אותך כוחו של ישוע, וכך תוכל לעשות צעד נוסף מתוך ציות.

הבטחות אלה צריכות להפוך לאמת "חיה" בהליכתך עם אלוהים. אמונתך תתחזק כשתיישם את ההבטחות האלה בחייך. הרי נאמר בכתובים כי האמונה באה בשמיעה, והשמיעה, בהכרזת דבר המשיח (רומ' י' 17).

האם חשבת פעם מהו היפוכה של אמונה? האמת היא שהתשובה איננה פשוטה. מי שאומר שחוסר אמונה הוא ההיפך מאמונה מתעלם מכל ההשלכות שיש לכך. בוא נחשוב על שלוש מילים שמפייחות חיים: **אמונה, תלות וענווה**. לעומתן ניקח שלוש מילים שגורמות למוות: **חוסר אמונה, עצמאות וגאווה**.

איש אמונה הוא איש שתלוי בישוע המשיח, ושאינו עושה דבר בכוחות עצמו. כשהוא קורא בכתובים הוא שם לב להבטחות הנאמנות שנתן לנו אלוהים בדברו, ומיד מיישם אותן בחייו.

ישוע אמר לתלמידיו: בלעדי אינכם יכולים לעשות דבר (יוח' ט"ו 5). לפני שנוכל לבטוח בכך שאלוהים יפעל דרכנו ויעשה באמצעותנו משהו בעל ערך רוחני, עלינו להיות משוכנעים שבכוחות עצמנו איננו יכולים לעשות דבר בעל ערך נצחי. אמונה כזו, שתלויה לחלוטין באלוהים, שוכנת רק בלב עניו וצנוע.

איש חסר אמונה, לעומת זאת, רואה את עצמו כישות עצמאית שאינה זקוקה לעזרתו של אלוהים. לדאבונו יש כיום מיליוני אנשים שאינם מעוניינים לשים את מבטחם בישוע ולפתוח בפניו את ליבם. עצוב לא פחות הוא מצבם של מאמינים רבים שאינם תלויים כליל במשיח החי בקרבם ואינם מנהלים על פיו את חייהם. עצמאות היא תוצר של לב גאה שלא הכניע את עצמו לאלוהים. לכן ניתן לומר שהיפוכה של אמונה הוא גאווה, וההיפך של חוסר אמונה הוא ענווה. בניגוד לדיעה הרווחת, ביטחון עצמי ועצמאות אוטמים את הלב בפני אמונה בריאה.

כל השפעה אנושית שמנפחת את האגו פוגעת בביטחון שלנו בכוח העל טבעי של המשיח שקם לתחייה. מקורות הכוח הבלתי מוגבלים של אלוהים ניצבים מאחורי כל הבטחה שנתן אי פעם, והוא לא מתכוון שנחיה את חייו אלה בכוחות עצמנו או שנישען אך ורק על חוכמתנו.

ג' ק' צ'סטרטון (1874-1936) תיאר זאת בחריפות כשהצביע על הפרדוקס שקיים בגאווה ובביטחון עצמי. הוא כתב:

*אנחנו סובלים בגלל צניעות שאינה שוכנת במקומה
הנכון. הצניעות מצאה לה אחיזה במצפון, אבל זהו
מקום שהיא מעולם לא נועדה לשכון בו. האדם נועד
להטיל ספקות בעצמו אך לא בנוגע לאמת; ומה שקורה
היום זה בדיוק ההיפך.*

כל מאמין שנשען על עצתם של אנשים אחרים או בוטח בעצמו במקום באלוהים, לעולם לא ידע את מלוא הברכה של אלוהים.

כמו שְׁמַיִם תמיד זורמים לנקודה נמוכה יותר, כך גם רוח הקודש, שישוע כינה אותו בשם **מים חיים**, לא יזרום לליבו של אדם שמרוב גאווה גבה ליבו ורמו עיניו.

רוח הקודש **יזרום** בשפע מליבו של מאמין שמכיר בענווה בעובדה שהוא זקוק לכוחו של המשיח בחייו.

*ביום האחרון, ביום הגדול של החג, עמד ישוע והכריז:
"מי שצמא יבוא נא אלי וישתה! המאמין בי כדבר
הכתוב, נהרות של מים חיים יזרמו מקרבו".*

(יוח' ז' 37-38)

אתה יכול ליפול לרגליו של המשיח מדי יום ולשתות מהמים החיים האלה. וכשתעשה זאת, לא תצטרך לתאר את עצמך על סמך כישוריך או המיומנויות שרכשת, כי השפע של רוח הקודש, שיזרום מתוככי ליבך, יהיה הדבר שיבלוט בחייך יותר מכל.

עליך לזכור שרוח הקודש בחר לשכון בגופו של כל מאמין שנולד מחדש. למעשה, המאמינים בימינו הם החיצים שהמשיח שולח אל עולם חסר אלוהים. כל מאמין שמעמיד את עצמו לרשות רוח הקודש הופך לכלי שבאמצעותו הרוח פועל בקרב אנשים אחרים ומושיע אותם.

*הן אנחנו היכל אלוהים חיים, כפי שאמר אלוהים:
"ושכנתי בתוכם"; "והתהלכתי בתוכם"; "והייתי להם
לאלוהים והמה יהיו לי לעם".*

(קור' ב' ו' 16)

אכן, אנחנו ההיכל של אלוהים, והוא רוצה להראות דרכנו את כבודו ואת קדושתו! שאול הכיר בעובדה מדהימה זו ולכן המשיך ואמר: **לכן, חבניבי, בהיות לנו ההבטחות האלה, נטהר את עצמנו מכל טומאת גוף ורוח ונשלים קדושתנו ביראת אלוהים** (קור' ב' ז' 1).

כדי להלל את אלוהים ברוח ובאמת בזמן שאתה מבלה במחיצתו,
שאל את עצמך מספר שאלות:

האם אני מוצא בפסוק הזה . . .

- מחשבה חדשה אודות אלוהים האבי?
- מחשבה חדשה אודות אלוהים הבן?
- מחשבה חדשה אודות אלוהים הרוח?

אני מתעודד בכל פעם שאני רואה את הנטייה החדשה בקרב אנשי אלוהים לעבוד אותו ברוח ובאמת. ישוע עודד זאת כשאמר: **האלוהים הוא רוח, והעובדים אותו צריכים לעובדו ברוח ובאמת** (יוח' ד' 24). במילים אחרות, עבודת אלוהים אמיתית צריכה להיעשות תחת המשיחה של רוח הקודש ובהתאם לאמת המצויה בדבר אלוהים. רק עבודת אלוהים כזו תפיח שמחה בליבו של אבינו שבשמים.

כאשר רוח הקודש מסב את תשומת ליבנו לאישיותו המופלאה של אלוהים – אל אהבתו, כוחו, קדושתו, כבודו, חסדו, טובו ואל כל היבט אחר של יופיו – ליבנו עולה על גדותיו בשירה חדשה של הלל ושבח לאלוהינו. כריעה על ברכינו יכולה לעזור לנו להיכנס להלך רוח מתאים כשאנחנו באים לפני אלוהים בתפילה. יתכן שתגלה, כפי שגיליתי גם אני, שיש רגעים אינטימיים שבהם לא מספיק לכרוע על ברך כדי לבטא את מלוא האהבה והכניעה שלנו לאלוהים, ואתה תשאף לרדת אף למטה מזה.

יוחנן השליח, בשעה שהיה על האי פטמוס, סיפר שכריעה על ברכיו לא הספיקה לו: **כאשר ראיתיו, נפלתי לרגליו כמת** (התג' א' 17).

יחד עם זאת חשוב לזכור שבכל פעם שמשוה הופך יקר לליבנו, הסכנה אורבת לנו מעבר לפינה! לכן ישוע לא הסתפק רק במתן הוראות לגבי עבודת אלוהים, אלא גם הזהיר אותנו מפני הסכנות

הטמונות בעבודת אלוהים לא נכונה ומזויפת. כשישוע עודד את האשה השומרונית לעבוד את אלוהים "ברוח ובאמת", הוא גם הבהיר לה שבני עמה משתחווים למה **שאינם מכירים** (יוח' ד' 22).

עבודת אלוהים היא לא רק עניין רגשי; במרכזה חייבת לעמוד דמותו של ישוע המשיח. אם אנחנו עובדים את אלוהים רק מתוך מניעים של **התלהבות רגשית** ולא במטרה **להשתנות באופן רוחני**, אנחנו עובדים אותו בצורה כוזבת ומזויפת. זאת איננה עבודת אלוהים אמיתית. אלוהים אינו מעוניין רק בהתלהבות רוחנית מצידנו. הוא רוצה שנהלל ונשבח אותו בכל ליבנו.

עבודת אלוהים אמיתית פירושה שהלב והמחשבות מתרכזים מתוך ענווה בישוע המשיח הריבון והחי, כפי שהוא מתגלה בדבר אלוהים. בכל פעם שזה קורה, בליבנו פנימה אנחנו נופלים אפיים ארצה בכניעה ובהודיה.

דבר אלוהים כנשק ארטילרי

אלוהים מברך את הזמן שאתה מבלה במחיצתו. אם הקפדת על כך, מצפונך נקי ומטוהר. אם הכרת במה שישוע עשה למענך על הצלב, התכחשת ל"זכות" שלך על עצמך, לשמך הטוב, לשאיפותיך ולרכושך, הרי שהגעת למימד חדש של שבח והלל. אבל האם זה אומר שהגשמת את המטרה הנעלה ביותר של אלוהים עבורך, שמיצית את כל מה שיכולת למצות בזמן שאתה מבלה במחיצתו? לא בדיוק!

בזמן שאתה קורא בדבר אלוהים יש עוד שאלות שעליך לשים אליהן לב. שאלות אלה יעזרו לך לעמוד על המשמר ולהיות בכוננות מתמדת מול האויב הנוכל והערמומי.

האם אתה מוצא בפסוק הזה . . .

- אור חדש בנוגע לשטן?
- הבנה חדשה לגבי מטרותיו האכזריות?
- הבנה חדשה של שיטות ההטעיה והתרמית שלו?

מספרים על ילד ששב הביתה לאחר שיעור בקהילה, ובלילה ראתה אותו אמו כורע על ברכיו לצד מיטתו. "מה אתה עושה?" שאלה. "אני גורם לשטן לרעוד", ענה הילד ללא כל היסוס. "שרנו היום שיר על כך שהשטן רועד למראהו של ילד קטן היורד על ברכיו. ירדתי על ברְכֵי כי אני רוצה שהשטן ירעד!"

אבל לא מספיק לרדת על הברכיים כדי לגרום לשטן לרעוד! הוא רועד רק כשבשמו של ישוע המשיח נמנעת ממנו הכניסה אל חיינו; רק כאשר בשמו רב הכוח של ישוע אנחנו משמשים בידי רוח הקודש כלי להצלת נפשות מציפורני המוות שלו.

מאמינים רבים חושבים שאם הם יעזבו את השטן במנוחה, הוא יניח גם להם, אך זוהי טעות. לדוגמה, כשאתה מתפלל, האם קורה שלפתע אתה נזכר בעצב בכישלון שלך מן העבר, על אף שכבר התוודית עליו וקיבלת סליחה? השטן תמיד ינסה להאשים ולהרשיע אותך בחטא מן העבר, גם אם כבר התמודדת איתו על הצלב. כאשר השטן מזכיר לך את עברך, הזכר אתה לשטן את מה שמצפה לו בעתיד. אלוהים בחר לשכוח את החטאים שעליהם הוא כבר סלח, אבל השטן רוצה להזכיר לך אותם ולגרום לך להתמקד בכישלונותיך ולהטיל ספק בסליחתו של אלוהים ובהבתו. **חוסר החלטיות, פחד, מבוכה ויאוש** הם התסמינים האופייניים למאמצי של השטן לשבש את הליכתך אחרי המשיח. הוא יעשה הכל על מנת לגזול ממך את שלום אלוהים ואת שמחתו. אבל אם תישא את עיניך לאלוהים, הוא ילמד אותך להבחין באותם תחומים בחיך שבהם השטן מנסה להיאחז ולשכון. בעזרת כלי המלחמה שאלוהים

סיפק לך עליך להדוף כל ניסיון של השטן לחדור אל חיידך, ולסגור בפניו את הדלת!

במלחמות בין בני אדם מתכננים אסטרטגיות שונות של הגנה והתקפה. שום קרב לא נוצח רק על ידי תכנון מערך ההגנה. כך גם במלחמות רוחניות. יש צורך באסטרטגיות של הגנה והתקפה גם יחד, ושתיהן צריכות להיות בנויות על הארטילריה של דבר אלוהים. זהו רק אחד התחומים הרבים שבהם תעשיר את חיידך בזמן שאתה מבלה במחיצת אלוהים. כאשר תתייצב נגד השטן, ישירות או בעקיפין, תוכל לצטט את הפסוקים שקראת בדברו ולהתפלל על בסיס הכתוב. כמה טוב לדעת שכאשר אנחנו מתפללים בעזרת דבר אלוהים אנחנו בעצם מתפללים לפי רצונו! אלוהים רוצה שתנצח את השטן ותסכל את תחבולותיו ומזימותיו, את כל ניסיונותיו להסית אותך מדרכך הרוחנית.

■ הגנה רוחנית

האם אתה זוכר כיצד ניסה השטן לפתות את ישוע? כשאני חושב על כך אני משתעשע במחשבה שאולי כמה דקות לפני כן סיים ישוע את הזמן שלו במחיצת אביו. הפסוקים שציטט בפני השטן היו לקוחים מספר דברים. שלוש פעמים הוא ציטט את דבר אלוהים הכתוב: *כתוב . . . עוד כתוב . . . הן כתוב . . .* (מתי ד' 4, 7, 10). הארטילריה הכבדה של דבר אלוהים הבריחה את השטן מפני ישוע!

אם גם אתה רוצה להתגבר על השטן, עליך ללמוד כיצד להשתמש בדבר אלוהים ולהפוך אותו לכלי נשק שישמש להגנתך. כשהשטן נוטע במחשבותיך את הצעותיו המגוננות והנלוזות, עליך להגיב מיד לפי דבר אלוהים. הקפדה על הזמן שלך במחיצת אלוהים היא ערובה לכך שדבר אלוהים ישכון בך ויעמוד לרשותך בשעת מבחן.

את השיר הבא חיבר משורר לא ידוע. השיר מבוסס על האמת
שבאפסים פרק ו':

תחבולות השטן

היום אל קרב קשה נקלעתי
במקום ובשעה שהתפללתי.
לפגוש את אלוהים הלכתי,
אך שם את השטן פגשתי.
הוא לחש באוזני: "אינך יודע להתפלל;
מזמן היית צריך לחדול מלהשתדל.
על ברכיך אתה יכול לומר מילים,
אך אינך יודע להתפלל, זאת כולם יודעים".

ואז חבשתי את כובע הישועה,
וכיסיתי את אוזני;
הוא החליש את קולו
והשקיט את פחדי.
בדקתי את שאר חלקי השריון:
רגלי עמדו נעולות בשלום.
האמת חגורה על אזור חלצי,
בידי החרב – דברו של אלוהי.

שריון הצדק עטה את גופי,
שומר על האהבה שבליבי.
מגן האמונה ניצב איתן;
מכבה את חיציו הבוערים של השטן.
בשמו של ישוע זעקתי,
לחסות בדמו ביקשתי.

השטן אז נמלט בבושת פנים,
ואני – נפגשתי ושוחחתי עם אלוהים!

■ התקפה רוחנית

אבל כדי לנצח אין די באסטרטגיית הגנה בלבד! העולם כואב ודואב, והוא ביתם של מיליוני אנשים יקרים שהמשיח מת עבורם. גברים ונשים סובלים בכל מקום. הם עיוורים וכבולים בידי השטן. אני חושב שהשטן יודע ששעתו קרובה, ולכן הוא מגיש לאנושות הגוססת את הצעתו השפלה והאחרונה. הוא מנסה להבטיח לה נצח ללא אלוהים.

בכתובים נאמר שאלוהים הכין את "אגם האש והגופרית" לשטן ולמלאכיו, לא לבני אדם. בשום פנים ואופן לא! המשיח מת עבור כל האנשים בעולם. אלא שהשטן, בכעסו ובשנאתו לכל מה שקדוש וטוב, רוצה לצרף אל יסוריו הנצחיים כמה שיותר נפשות. במלחמה זו על נפשות אבודות ממשיך המשיח לבקש את האובד ולהושיעו (לוקס י"ט 10). הוא עושה זאת באמצעות תלמידיו, דרך אלה שעושים את מה שהוא מבקש מהם.

האם חשבת פעם מדוע אנשים אינטליגנטיים מתקשים להבין את המסר הפשוט של הבשורה? הכתובים מבהירים מי הוא זה שמבלבל את מחשבותיהם ומדוע כה קשה לחלק מהאנשים להאמין ולהיוושע:

אך אם נסתרת בשורתנו, נסתרת היא לאובדים.
אל העולם הזה [השטן] עיוור את שכלם של הבלתי
מאמינים לבל יזרח עליהם אור הבשורה של כבוד
המשיח אשר הוא צלם האלוהים.

(קור"ב ד' 3-4)

מי מונע מהאור של אמת אלוהים ומאהבתו לחדור אל מחשבותיו

של הלא מאמין? השטן! האם אתה מביא זאת בחשבון כשאתה מתפלל עבור ישועתם של אנשים מסוימים? עלינו לשחרר את שְׁכֵלם של לא מאמינים מהשקרים והכזבים של השטן. את זאת אנחנו יכולים לעשות רק על ידי קריאה בשמו הכל יכול של ישוע המשיח. זהו השם הנפלא, רב הכוח והמנצח שעליו כתב צ'ארלס ווסלי את המילים:

ישוע! שֵׁם מעל כל שם,
בשאל, בארץ ובשמים;
מלאכים ובני אדם לפניו משתחוים,
ושדים מפניו פוחדים ובורחים.

הניצחון על השטן ועל צבא השדים הובטח לנצח על צלב המשיח: לזאת נגלה בן האלוהים, להפך את פעולות השטן (יוח"א ג' 8). הללויה! **איננו** נלחמים בקרב אבוד שסופו תבוסה. לא ולא! אנחנו נותנים ביטוי לניצחון שהושג עבורנו ולמעננו לפני 2,000 שנה.

מי שמשחק שחמט יודע שאפשר לעשות מהלך מנצח ובלתי הפיך וכך לגבור על היריב. מאותו רגע התבוסה שלו מובטחת. אבל כשמדובר ביריב עיקש – גם אם אין לו כל סיכוי לשנות את המצב ולנצח, הוא עדיין יכול לדחות את הרגע שבו יובס סופית.

כך זה גם עם השטן; אומנם אין לו כל סיכוי לנצח, אבל הוא בכל זאת מנסה לדחות את הקץ שנקבע מראש על ידי אלוהים. תודה לאל שגם בזמן הקצר שנותר עד שהשטן יִפְּבֵל לעד, הוא לא רק **אויב שהובס** אלא גם **אויב גלוי**, שכן מזימותיו לא נעלמו מאיתנו (קור"ב ב' 11). חשיפת מזימותיו של האויב מקנה לנו יתרון בקרב!

יוחנן השליח דיבר על ניצחונם של הקדושים שגברו על השטן, ועל כך שניצחון המשיח היה לניצחון שלהם: **והם ניצחוהו** (את השטן) **בדם השה ובדבר עדותם, ולא אהבו את נפשם עד מוות** (התג' י"ב 11). **איננו אוהבים את נפשנו עד מוות, שכן האדם הישן אשר בנו נצלב איתנו** – עם ישוע (רומ' ו' 6).

זהו הטיהור שמספק לנו דם השה, זהו דבר העדות שאנו משמיעים במו פינו וזהו פירוש מותנו על הצלב יחד איתנו. כל אלה מרכיבים את חלקנו בניצחוננו של המשיח על כוחות האבדון. הללויה!

שְׁמַח איתי; ישוע סיפק את כל מה שנחוץ לנו כדי שנהיה משיחיים בוגרים ה"מנצחים" את אויבם. יחד עם זאת עלינו לזכור שאם לא נרצה להתאמץ ולעלות כיתה, אם נעדיף להישאר בגיל הגן כשמדובר בעניינים רוחניים, אלוהים לעולם לא יכפה עלינו להתבגר. הבגרות הרוחנית שלנו נקבעת כאן, במהלך חיינו עלי אדמות, והיא תלווה אותנו גם בנצח. מידת הבגרות שאליה נגיע היא שתקבע עד כמה נהנה מקרבה אמיתית עם אלוהים, ללא מחיצות, כשנגיע לביתנו הנצחי שבשמים.

בצוקה כוּאניא

- 1 על מה אני חושב
כשאני הולך לישון?
- 2 האם אני מצפה לשמוע מאלוהים
כשאני קורא את הכתובים?
- 3 האם אני מוכן לפעול בהתאם למה שאני
קורא בכתובים?
- 4 האם אני מתאר את חיי במונחים של "אני" וע"עצמו"
או שאני מדבר על "המשיח החי בי" (גלט' ב' 20)?
- 5 האם אני אדם עצמאי?
אם כן, האם אני מוכן להפנות עורף לגאוותי
ולהיות תלוי אך ורק במשיח?
- 6 האם אני יודע שהדבר החשוב ביותר בחיי
צריך להיות עבודת אלוהים?
- 7 האם השטן מצא מקום לשכון בליבי?
- 8 האם אני צריך ליישם בחיי
את ניצחון המשיח על השטן?

אמונתי מצאה לה מקום מנוחה,
לא בתחבולה או במנהג דתי:

אני בוטחת בו — החי לעולם,
שפצעיו טוענים בעדי.
ליכי נשען על דברו הקיים -
שחי וחרות בקרבי.

נושעתי לעד בשם מושיעי,
דמו מכפר בעדי.

אינני זקוקה לטיעון נוסף,
אינני זקוקה לתחינה,
די לי שישוע מת,
ושאת חיי בדמו קנה.

לידיה ה' אדמאנדס (תרגום חופשי)

פרק ה'

מרכיב האמונה

נסה לדמיין לעצמך איש שעומד על שפת נהר גועש. עליו להגיע לגדה שממול כדי לפגוש שם ידיד. אין לו סירה, אבל יש ברשותו עפיפון וכמה חוטים. כל חוט מעט יותר עבה מקודמו, והחוט האחרון עבה כמו חבל. האיש משתמש בחוט הדק ביותר כדי להעיק את העפיפון לגדה השנייה, לעבר ידידו. אל קצה החוט הבא הוא קושר את החוט המעט יותר עבה, אליו את החוט היותר עבה וכן הלאה. בינתיים מושך הידיד את החוטים אליו, עד שהחבל העבה נמתח מעל הנהר הגועש. השניים קושרים את קצות החבל לגזעי עצים, כל אחד בגדה שעליה הוא עומד, וכך עובר האיש את הנהר ומגיע אל ידידו.

בתור מי שנולד מחדש למשפחתו של אלוהים אתה שם את מבטחך במותו המכפר של ישוע המשיח, שלקח על עצמו מתוך אהבה את העונש המגיע לך בשל חטאיך. כשאתה מתחיל לקרוא את הכתובים אמונתך עדיין שברירית כמו אותו חוט ראשון, וגם היא מספיקה לך רק כדי להעביר את העפיפון וליצור את הקשר הראשוני עם מי שנמצא בעברו השני של הנהר! אולם, היות שהאמונה באה בשמיעה, והשמיעה בהכרזת דבר המשיח (רומ' י' 17), אתה מגלה אט אט שככל שאתה ממשיך לקרוא בדבר אלוהים ומבין את ההבטחות הנפלאות שמצויות בו, הולכת אמונתך ומתחזקת.

אלוהים רוצה שלכל ילדיו תהיה אמונה חזקה, ואמונה כזו היא תוצאה של קשר קרוב והדוק איתו.

יהודה כותב באיגרתו עד כמה חשוב לבנות את אמונתנו על יסוד הישועה: ואתם, אהובי, היִבְנו באמונתכם הנעלה מאוד בקדושתה... (יהודה 20). פסוק זה מבהיר שעלינו לבנות את עצמנו מבחינה רוחנית (להגיע לידי בגרות ואמונה שבכוחה לנַצֵחַ) על גבי היסוד האיתן של הישועה, וזאת באמצעות טיפוח חיי תפילה, אהבה, תקווה חיה, רחמים וחמלה, והצלה אמיתית של נפשות אבודות.

הנה שיכתוב של איגרת יהודה 20-23:

ואתם, אהובי, היִבְנו והתבססו באמונתכם הנעלה מאוד בקדושתה, [התקדמו והעפילו] והתפללו ברוח הקודש. שִׁמְרוּ אֶת עֲצַמְכֶם בְּאַהֲבַת הָאֱלוֹהִים וְחַוּ לְרַחֲמֵי אֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ – לְשֵׁם הַבָּאֲתֶכֶם אֶל חַיֵּי עוֹלָם. יֵשׁ הַמְּהַסְּסִים. הַתְּנַהֲגוּ עִמָּהֶם בְּרַחֲמִים; שְׁקִדּוּ וְהִתְאַמְצוּ וְחַטְפוּ אוֹתָם מִן הָאֵשׁ וְהוֹשִׁיעוּ אוֹתָם. עַל אַחֲרֵים רַחֲמוּ אֲבֵל בִּירָאָה, וְעַם זֹאת שִׁנְאוּ אֶת הַלְבוּשׁ הַמְּגוּאֵל בְּטוֹמַאת הַבָּשָׂר.

הישועה שלך היא מתנה שניתנה לך חינם באמצעות אמונה. ובזכות אותה אמונה, המתאימה את חיידך לחייו המושלמים של המשיח, הוא בא לשכון בכל תחומי חיידך. ולכן, צדיק באמונתו יחיה (רומ' א' 17; גל' ג' 11; עבר' י' 38). גם בשמים וגם עלי אדמות עליך לחיות באמונה מתוך ביטחון באלוהים ובהבטחותיו. עליך להקדיש לו את חיידך כדי שדרכך הוא יפעל את פעולתו ויחיה את חייו. גם כשתגיע לשמים, הדרך שבה תשמח באדון ותודה לו על תוכניתו האוהבת והנצחית תהיה דרך של אמונה. זוהי תוכנית שנסגבת מבינתנו, כי היא מעל ומעבר לכל מה שהמוח האנושי יכול לדמיין.

כל עוד אתה חי בעולם הזה צריכה אמונתך הכנה להישען אך ורק

על ישוע, כדי שהוא יעשה בך ודרכך את כל מה שאינך יכול לבצע בכוחות עצמך או להשיג בלעדיו. בתור ילדי אלוהים אנחנו מצווים לגדול באמונה; עלינו להישען על אלוהים, ולהגיע לידי תלות מוחלטת באחד שנותן חיים ומעצב את חיי היום יום שלנו.

אבל לעיתים קרובות אנחנו חוזרים ונשענים על ההבנה האנושית שלנו, שמנסה להחליף אמונה אמיתית. העצמאות שלנו מנסה למלא את מקומה של האמונה. לפעמים הדבר בא לידי ביטוי בעבודה נלהבת בשירות המשיח ואפילו בנכונות להקריב את עצמנו. אבל אמונה חיה ואמיתית אינה מתבטאת דווקא בנאמנות שלנו לתוכנית מסוימת או למטיף מסוים, ואף לא בשקידה על הכתוב בספר הבריתות. מחויבויות כאלה אומנם כן מעידות לפעמים על קיומה של אמונה אמיתית, אך הן גם עלולות, במודע או שלא במודע, להוות תחליף מלאכותי ואנוכי.

אמונה אמיתית קשורה ישירות בתלות שלנו בישוע. למרבה הצער, מאמינים רבים חושבים שהם יכולים להצליח בזכות כישוריהם, בעזרת האישיות המניפולטיבית שלהם או בעזרת המשאבים הכספיים שעומדים לרשותם. אך הכתובים אומרים מפורשות שהצלחתו של המאמין שנולד מחדש נמדדת אך ורק על פי עוצמת השליטה של רוח הקודש בחייו. אם לא נהיה תלויים בכל באלוהים, כל מה שננסה לעשות למענו בכוחותינו אנו, בסופו של דבר יאבד. מידת היעילות שלנו כמאמינים אינה תלויה בהתלהבות שלנו ממה שאנחנו עושים בעצמנו, אלא באמונה האמיתית שעומדת מאחורי כל דבר שאנחנו עושים.

כל דבר, מלבד אהבתו של אלוהים, שמקנה לך משמעות ותחושת ביטחון – ויהא זה כספך, החינוך שקיבלת, ידידיך, מידת ההשפעה שלך, מקצועך או המראה החיצוני שלך – מעיד שאינך חי באמונה. הביטחון האמיתי והמשמעות צריכים להימצא אך ורק באלוהיך ובמושיעך. אם לא תנהל כך את חייך, לא תדע את טעמה של

נוכחות אלוהים, את השמחה התמידית שלו שיכולה לשכון בחיך ואת אהבתו שתפעל דרך בעולם שסביבך. וזאת מכיוון שכל מה שאינו מתוך אמונה – חטא הוא (רומ' י"ד 23).

ג' קיית' מספר בשיר שכתב עד כמה חשוב לאכול את המזון הרוחני של דבר אלוהים, שכן בלעדיו לא נוכל לטפח את אמונתנו:

כמה איתן היסוד
אחי הקדושים,
שעליו אמונתכם תעמוד –
דבר אלוהים.

אם קולו של אלוהים אינו מהדהד בליבנו, אין לנו כל בסיס לגדילה רוחנית. אם לא נפעל על פי הוראותיו של אלוהים, אם לא נקפיד לבלות במחיצתו ולטפח איתו קשר עמוק וקרוב, לא ימצא לנו המָלֵט שחוץ לנו כדי לצקת את היסוד הזה.

האמונה היא הכוח שעומד מאחורי
קשר קרוב עם אלוהים.

לפני מספר שנים הרציתי בפני כ-100 רועי קהילות בבריטניה על התעוררות רוחנית. אלוהים פעל בקרבנו בכוחו הרב ועורר את ליבותינו. בשלב מסוים קם אחד הרועים על רגליו והתפלל מתוך שברון לב ובעיניים דומעות את התפילה הבאה: "אלוהים, אני מתוודה על כך שלעיתים קרובות, כשאני מתפלל בנוכחות אחי, אני מתרכז בנוכחותם ובתיאולוגיה שבאה לידי ביטוי בתפילתי – אם היא נכונה או לא נכונה – ולא בנוכחותך הקדושה . . ."

ליבנו מטעה אותנו גם כשאנחנו מתפללים. אנחנו בהחלט עלולים להתחבא מאחורי המילים שלנו במקום להתפלל בכנות ולהביא את הצרכים האמיתיים שלנו לפני אבינו שבשמים. תפילות שנאמרות מן הפה ולחוץ, יפות ככל שיהיו, אינן מעידות על כך

שאנחנו מתפללים באמת. אלוהים מעוניין שנתקרב אליו בלב חשוף ופתוח לאורו הנצחי, כשקדושתו משתקפת בו במלואה.

עצם המחשבה שאדם חוטא ונזקק יכול להיות רצוי בעיני אלוהים קדוש מעוררת פליאה ויראה. אבל הכתובים מעידים שזו היתה תוכניתו של אלוהים כשברא את האדם: הוא רצה שנביא לו תפארת וכבוד. ובין שאנחנו רוצים בכך ובין שלא, כל קיומנו נועד להביא כבוד ותפארת לאלוהים קדוש! למען תתהלכו **כיאות לפני האדון, ככל חפצו** (קול' א' 10) – זו היתה שאיפתו הראשונה במעלה של שאול עבור הקהילה בקולוסה. שים לב למילים "ככל חפצו". פירושן "להעדיף את רצונו של מישהו אחר על פני הרצון שלי".

אם נעדיף את הרצונות שלנו על פני זה של אלוהים, נכשיל את עצמנו. נמצא את עצמנו ניגפים בכל אבן קטנה, את ראשינו נחבטים נגד כל קיר ואת עצמנו מועדים בכל מכשול שניצב במשעול חיינו. לעומת זאת, שמחה רבה ממלאת את ליבו של אלוהים כשאנחנו נמצאים איתו בקשר מתמיד והדוק ומתהלכים באור השקוף של כבודו ואהבתו!

כתבי הקודש מלמדים שיש קשר ברור בין "אמונה" לבין עשיית "חפצו" של אלוהים והרצון שלנו להיות "רצויים" בעיניו. קשר זה עולה מן הפסוק הבא, שפותח על דרך השלילה: **ובלי אמונה אי אפשר להיות רצוי לאלוהים**. . . ואז ממשיך על דרך החיוב ומביא עידוד רב לכל מאמין אמיתי. הפסוק מסביר שהתוצאה של "קרבה" לאלוהים היא "גמול" מידוי: . . . **כי כל הקרב אל אלוהים צריך להאמין שהוא קיים והוא נותן גמול לדורשיו** (עבר' י"א 6). אין לי מספיק מילים כדי לתאר את הגמול הרוחני שאלוהים משפיע בחסדו על כל מי שחי קרוב אליו. את היקפו של הגמול הזה אפשר להבין רק מתוך ניסיון אישי. והמפתח לחיי קרבה אמיתיים עם אלוהים, חיים שרצויים בעיניו ושכרוכים בשמחה רבה, הוא **אמונה**.

האמונה היא האמצעי שדרכו מעביר רוח הקודש
אל ילדי אלוהים את ניצחון התקומה של המשיח.

כאמור, למרבה הצער בהחלט יתכן שניתקל בהבטחותיו של אלוהים תוך כדי קריאה בדברו או במהלך דרשה, בלי שהבטחות אלה יועילו לנו כלל מבחינה רוחנית: **אך הדבר שנשמע לא הועיל להם משום שלא התמזג עם אמונה בקרב השומעים** (עבר' ד' 2).

רק כאשר כפית האמונה תבחוש ותערבב את דבר אלוהים ותעביר אותנו מראשנו אל ליבנו, תועיל לנו הקריאה בדבר אלוהים. בנקודה זו יישם רוח הקודש בחיינו את חסדו של המשיח, כדי שנוכל לנצל כל הזדמנות לשרת אותו ולהוכיח שפוחו הוא זה שמחזק אותנו מול כל בעיה שמתעוררת.

דבר אחד ניתן לומר בוודאות – שכל מאמין אמיתי ידע ימים קשים של מבחן ופיתויים. השטן ישתמש ב"עולם", על כל הגירויים שבו, בניסיון להסית אותנו מהמסלול של חיי קרבה יום יומיים עם אלוהים. אין דבר נתעב יותר בעיני השטן ממאמין שנמצא בקשר הדוק עם אלוהיו. לכן, אין כל פלא שהוא עושה הכל כדי ליצור ניכור בין המאמינים לבין בוראם – הוא אינו רוצה שנבנה את אמונתנו, ובנייה זו מתרחשת בזמן שאנחנו מבליים במחיצת אלוהים.

מי שאינו מאמין באלוהים מתייחס לעולם הגשמי כאל המציאות האחת והיחידה. אבל האמת היא הפוכה לגמרי, שכן העולם הרוחני הוא זה שחובק את המציאות האמיתית. **כי כל אשר בעולם – תאוות בשרים, תאוות העיניים וגאוות הנכסים – לא מן האב הוא כי אם מן העולם** (יוח"א ב' 16). והיות שמאוד קל להוליך אנשים שולל, השטן אינו מתקשה להוציא לפועל את מזימותיו השפלות – לפתות ולנסות להכשיל את המאמין בישוע.

דבר אלוהים אומר שאנחנו מתפתים בתחומים הבאים:

– תאוות הבשר (כלומר **תענוגות** שאיננו נוטלים עליהם אחריות);

– תאוות העיניים (כלומר **רכוש** שאיננו נוהגים איתו באחריות);

– גאוות הנכסים (כלומר **כוח** שאינו נוהגים בו באחריות ובשיקול דעת).

השטן מכיר את כל התכסיסים שמשבשים את תוכניתו של אלוהים בחיינו, והוא יעשה הכל כדי לחבל במערכת היחסים שלנו עם אלוהים. הוא יודע שכשאנחנו נמצאים בקשר קרוב עם אלוהים אנחנו גדלים מבחינה רוחנית, ושבדבר זה רצוי בעיני אלוהים ומביא לו כבוד ותפארת.

1 תאוות הבשר

העולם שאנו חיים בו, עולם חסר מוסר ורווי בזיהום ובטומאה מינית, משמש בידי השטן כדי לפתות אותנו ולעורר בנו את תאוות הבשר. כך מוצא השטן גישה ישירה אל חייהם של אנשים ששקועים בדברים פיזיים, חושניים וחומרניים. אבל אלה שהולכים שולל אחר הצעותיו המגוננות של השטן, מגלים בשלב כלשהו שהבועה הגדולה של תענוגות החטא מתנפצת לרסיסים ואינה מותירה אחריה דבר מלבד ריקנות ובושה!

2 תאוות העיניים

השטן מקדם את תחבולותיו השפלות בחייהם של אלה, שנמשכים אחר הפרסומות הזוהרות והחלקלקות וחומדים את רכוש הזולת. אבי השקרים לוחש באוזנינו: "לו רק היה לך שעון חדש, דונם אדמה, בית גדול יותר – היית מאושר באמת". אבל לא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי ה' (מתי ד' 4), וכך אנחנו

מגלים עד מהרה, לאחר שנהנינו מעט מרכישתנו האחרונה, שהסיפוק והשמחה שהיא הביאה לנו אינם מחזיקים מעמד.

3 גאוות הנכסים

הגאווה, האנוכיות, ההתרכזות שלנו בעצמנו, התחושה הכוזבת שמקנים לנו הביטחון העצמי והעצמאות – פותחים פתח רחב לשטן ולפעולותיו ההרסניות. אלוהים שונא כל ביטוי של גאווה! ביטחון ביכולת שלנו לשלוט בגורלנו הוא ההיפך הגמור מאמונה, כי **אמונה** היא ביטחון באלוהים. התשובה היחידה של אלוהים לגאווה היא: **השפילו עצמכם לפני ה' (יעקב ד' 10)**. כדי לסגור את הדלת בפני ניסיונותיו של השטן לפתות אותך ולגרום לך לחשוב שאתה מסוגל לדאוג לעצמך – הוֹדָה מתוך שפלות רוח שחיך תלויים באל עליון.

אלוהים אומר לנו מפורשות:

... וזהו הניצחון המנצח את העולם – **אמונתנו**.

(יוח"א ה' 4)

אך לפני שתוכל ליהנות **כליל** מהניצחון שלך בתור מאמין (בשעה שהשטן מפתה אותך באמצעות כל מה שיש בעולם), עליך ללמוד לקח חשוב שישוע לימד את תלמידיו. הוא הזהיר אותם מפני מכשול נוסף העומד בדרכה של אמונה אמיתית. **כיצד תוכלו להאמין**, שאל ישוע, בשעה שאתם מקבלים כבוד איש מרעהו ואת הכבוד מאלוהים האחד **אינכם מבקשים?** (יוח' ה' 44). במילים אלה הוא בעצם הבהיר שאמונה אינה יכולה לדור בכפיפה אחת עם השאיפה הסמויה לקבל כבוד וחנופה מהזולת.

אמונתך תגדל בשעה שתבלה במחיצת אלוהים. וכשתמצא את עצמך בשעת מבחן, תדע כיצד לפעול מתוך אמונה חיה שבכוחה לנצח.

בצוקה מואניא

1. האם האמונה שלי היא אמונה חיה והאם היא באה לידי ביטוי בפעולות היום יומיות שלי?

2. האם אני רואה כל הזדמנות חדשה כבעיה, או שאני מתייחס לכל בעיה חדשה כאל הזדמנות להוכיח איזה חסד סיפק לי אלוהים?

3. האם אני מעוניין לראות את מטרותיו של אלוהים יוצאות לפועל, או שאני שואף לקדם את מטרותיו בכוחות עצמי?

4. האם אני מחוסן מפני חרדות משום שאני נשען על אלוהים מדי יום ביומו?

אדון, דַּבֵּר אלי, כדי שאדכר
בהר קולך המלא חיים;
וכשם שחיפשת אתה, תן ואחפש
גם אני את ילדיך האוברים, הבודדים.

לִמַּד אותי אדון, כדי שאלמד
את הדברים היקרים אותם חילקת;
ושים כנפיים בדבְרֵי כדי שיגיעו
עד לעמקי הלבבות שבראת.

מֵלֵא אותי בְּמֵלֵא שלך, אדון,
עד שיעלה ליבי על גדותיו
במחשבות זכות ובמילים זוהרות,
מלא אותי עכשיו.

פרנסיס רידלי האברג'ל (תרגום חופשי)

פרק ו'

עת לזָבֹר

בתום אחת מאסיפות הערב ניגש אלי מישהו וביקש שאתפלל איתו. רוח אלוהים שכן במקום בצורה מיוחדת. האיש סיפר שהוא מתקשה לספר על אמונתו לחבריו לעבודה וללימודים. כהרגלי, התפללתי רגע בשקט וביקשתי מאלוהים לתת לי אבחנה לגבי השורש האמיתי של הבעיה. ואז אמרתי לו: "אינני חושב שזו הבעיה האמיתית בחיך. האם אתה מוכן לכרוע על ברכיך לצידי ולבקש שאלוהים יראה לך מדוע אתה מתקשה לחלק את אמונתך עם אחרים?" האיש כרע על ברכיו ללא היסוס והתפלל.

תוך כדי תפילה נוצר בי הרושם שאלוהים חושף בעיה עמוקה יותר משפתיים חשוקות. בלב נשבר החל האיש להתוודות בפני אלוהים ולספר לו על יחסו השתלטני כלפי ילדיו ועל שלטון העריצים שהוא השליט בביתו. הוא חזר בתשובה בכל ליבו, וביקש מאלוהים שיסלח לו על התנהגותו.

באותו ערב לא שוחחתי עם האיש על הבעיה הראשונית שהוא העלה בפני, כי אלוהים חשף את ליבו באור חדש לגמרי. בערב המחרת הוא ניגש אלי בפנים מאירות וסיפר לי בשמחה: "כל היום סיפרתי על ישוע בכל מקום!"

בשום מקום בספר הבריתות לא נאמר שעלינו להציג את "תוכנית הישועה" בפני אנשים שעדיין לא נושעו! אבל אנחנו כן מצווים להתהלך באור המשיח ולהתקרב לאלוהים, כך שבזמן שנבשר את הבשורה תיגע בליבם אהבת אלוהים השוכנת בליבנו ותגרום להם להקשיב לאמת של דבר אלוהים.

בימים שבהם ליבנו אינו קשוב לאלוהים ורוחנו מתרחקת ממנו, הבשורה שבפינו לא תישא פרי. למעשה, בימים כאלה יהיו שפתינו חתומות ואנחנו נתקשה לחלק את דבר אלוהים עם הזולת. אנחנו לא נצליח להראות לעולם סביבנו, שדוחה את המשיח, את האלוהים שאותו אנחנו עובדים.

כדי להתגבר על המכשולים שמפריעים לך לספר לאחרים על ישוע, עליך לפתוח כל יום במחיצת אלוהים. יש הבדל עצום בין מאמין שמכיר את חיי הרוח הפוריים וחי אותם בלב ליבו של עולם חסר אלוהים, לבין "סוכן מכירות של הבשורה"! אנחנו לא אמורים לעמוד מול העולם ולומר מיילים שנשמעות כמו עדות על המשיח. להיפך, מי שנולד מחדש כבר יודע בבטחה שהוא עומד במשיח, ומתוך מעמד זה הוא אמור לספר על המשיח בשמחה רבה. ישוע אמר לתלמידיו:

העומד בי ואני בו עושה פרי לרוב, שכן בלעדי אינכם יכולים לעשות דבר.
(יוח' ט' 5)

האחריות שלנו היא לעמוד בישוע ולספר עליו; האחריות שלו היא להניב פרי!

בתום חג השבועות לא יכלו עוד תלמידיו של ישוע לחנוק את ההתלהבות והשמחה שחשו, לאחר שפגשו את ישוע שקם מן המתים ושוחחו איתו. לכל מקום שהלכו הם סיפרו עליו ועל גדולות האלוהים שעשה (מה"ש ב' 11). סקרנותם של השומעים התעוררה, והתוצאה: 2,000 איש באו לשמוע את דרשתו של כיפא בנושא אלוהותו של המשיח. כשכיפא דיבר הבינו השומעים עד כמה חוטאים הם. אותם אנשים, שזמן מה לפני כן היו אחראים לצליבתו של ישוע, קראו: אנשים אחים, מה עלינו לעשות? (מה"ש ב' 37). עדותם של התלמידים השתלבה עם הדברים שאמר כיפא והקציר ביום ההוא היה רב!

מאוחר יותר, בלב סביבה עוינת, שוב פגשו התלמידים את אלוהים במהלך אסיפת תפילה חשובה. המנהיגים הדתיים, ששנאו את התלמידים ואת המסר שבפיהם, ציוו עליהם לחדול מלדבר על ישוע. לפני כן, עוד כשהיו בחדר העלייה, ישוע לא העביר לתלמידיו קורס מזורז בבישור; הם התמלאו שם ברוח הקודש, ובעזרתו הגיבו באופן ספונטני ואמרו למנהיגים הדתיים: **הרי איננו יכולים שלא להגיד את אשר ראינו ושמענו!** (מה"ש ד' 20). הם היו בנוכחות אלוהים, בעצמותיהם בערה אש האמת אודות משיחם שקם מן המתים, והם פשוט לא היו מסוגלים לשתוק!

בתחילת שנות ה-60 פעלתי עם אשתי דורותי מאחורי מסך הברזל. באחד הימים שאלנו רועה קהילה אחד על הקשיים שאופייניים לעבודה תחת משטר טוטליטארי. הרועה הנאמן השיב: "מספרנו היום הוא קטן יותר, אבל לפחות אנחנו יודעים מי לצידנו. מי שנשאר איתנו מכיר את המשיח שקם מן המתים ולכן אי אפשר לגבור עלינו". (חלק מקוראי עברו ודאי מבחנים דומים. אם מהלך העניינים לא ישתנה ואם ישוע האדון ישוב במהרה, רבים מאיתנו יקראו לתת לאלוהים הכל, בדרכים שעד כה לא עלו על דעתם).

דורותי כתבה לא מזמן ביומן שבו היא רושמת את רשמיה **מהזמן שהיא מבלה במחיצת אלוהים**: "עלי להרגיש את מחיר מותו בכל נשימה של רוח קודשו העוברת בי". אין ספק שהתלמידים הראשונים שילמו מחיר כבד על עדותם הנועזת, אך כשאייתו עליהם במאסר בגלל הדברים שאמרו, הם נפגשו כדי להתפלל. ואז, כך מסופר לנו, **כולם נתמלאו רוח הקודש ודיברו את דבר אלוהים באומץ לב** (מה"ש ד' 31).

בישור שנושא פרי הוא תוצאה של שפע – השפע של רוח הקודש ששוכן במאמין, עולה על גדותיו ומבהיר לאחרים שישוע שוכן בליבו.

הברית החדשה מלמדת שהקהילה הראשונה לא בישרה רק לאחר

ששמעה דרשה משכנעת בנושא. קהל כה רב כמו זה שבא לשמוע את כיפא בחג השבועות לא היה מגיע לשם אילולא קודם לכן סיפרו התלמידים את גדולות אלוהים (מה"ש ב' 11).

כשיופיו של ישוע המשיח, כשחייו ואהבתו קיימים בשפע בליבו של המאמין, עולים על גדותיהם וזורמים אל עולם מיואש ונדכא, מתרכז ליבם של השומעים והם מוכנים לשמוע עוד מן האמת אודות אלוהים. זוהי עוד סיבה לכך שעלינו לפגוש את אלוהים מדי יום לאור דברו, ולהימלא ברוח בהתמדה (אפס' ה' 18).

■ **בישור**

כתוצאה מחיי רוח שופעים

זמן קצר לאחר שנושעתי הצטרפתי לקבוצת צעירים משיחיים שהיו "נלהבים" ביותר ובעלי מעט מאוד "ידע"! למרות זאת (ואולי בגלל זה!) אלוהים מצא לנכון להשתמש בנו בקרב מכרינו הלא מאמינים. ברצוני לשתף אותך בכמה חוויות שלנו מאותם ימים.

■ **חיים מקצועיים.** באותה תקופה למדתי ועבדתי במשרדיו של מהנדס העיר. באחד הימים הוזמנתי לשכתו המפוארת של מזכיר העיר, ושם הוזהרתי בחומרה. "שמעתי על פעילותך לאחר שעות העבודה", אמר לי הבוס הגדול. הוא התכוון כמובן לאסיפות הבישור שניהלתי עם חברי לקבוצה.

כל ערב, אחרי העבודה ולאחר שנסגרו המשרדים הציבוריים, ניהלנו אסיפות פתוחות במקום מרכזי בעיר. בתחילת כל אסיפה לא נטו העוברים ושבים לעצור ולהקשיב, ולכן שמחנו בכל פעם שמישהו ניסה להפריע לדובר ולהשתיקו. האיש ניסה להקשות עלינו, אבל בינתיים התקבצו סביבנו אלה שהסכימו איתו וגם אחרים שנטו להסכים ולתמוך "באיש המסכן שעומד על ארגז". וכך, עד מהרה התקבץ סביבנו קהל גדול שיכולנו לבשר לו. לא

אחת קרה שאדם או שניים החליטו לקבל את ישוע כמושיעים! מזכיר העיר הזהיר אותי שאסור ש"פנאטיות" כזו תפגע במוניטין המקצועי של עובדי העירייה! הוא הבהיר שעלי להפסיק לאלתר כל פעילות מסוג זה. אבל מכיוון שראינו את הפרי שמניבות אסיפות הרחוב שלנו, החלטנו – חברי הקבוצה – להמשיך ולקיימן.

כעבור שנים, כשלמדתי במכללה מקראית, אמר לנו נשיא המכללה: "אם אינכם יכולים למשוך את תשומת ליבם של עוברים ושבים לאסיפת רחוב שתארגנו, אל תשעממו את הקהל שיבוא מאוחר יותר לאסיפות הקהילתיות שבהן תלמדו מדבר אלוהים!" שוב הודיתי לאלוהים על כך שבצעירותי התמדתי עם חברי באסיפות הבישור שלנו!

מיד לאחר שנושעתי סיפרתי לכל ידידי ולכל שותפי לעבודה על אמונתי החדשה. יום אחד נזכרתי במישהי שעבדה איתי ושעדיין לא הספקתי לספר לה על ישוע. היתה זו האשה שבאה לנקות את המשרד בלילות. לילה אחד, לאחר שכל העובדים עזבו, חיפשתי את כלי הניקוי והדליים. ניקיתי את כל הרצפות וחיכיתי שהמנקה תגיע. "אינך צריכה לנקות היום", אמרתי לה בשמחה. "המשרד נקי". היא היתה המומה. ישבנו יחד ושתינו כוס תה. סיפרתי לה כמובן על ישוע, ולעולם לא אשכח את הדמעות שזלגו מעינייה כשהתפללנו יחד.

■ **חיי חברה.** אני זוכר את יום הולדתי ה-21, אירוע שבאנגליה של אותם ימים תמיד יוחסה לו משמעות מיוחדת. לעיתים קרובות נהגו לציין אותו בסעודה גדולה ובנשף ריקודים. אבל כשהגעתי לגיל 21 אלוהים כבר הספיק להוציא את הריקוד מרגלי ושם אותו בליבי. ראיתי במסיבת יום ההולדת שלי, שהונך טרחו עליה באהבה רבה, הזדמנות לבשר לחברי ולהביא אותם אל המשיח. לכן הזמנתי למסיבה מבשר! ההזמנות שחילקתי לחברי לעבודה ולחברים לא מאמינים הסבירו שאחד המוזמנים ישא נאום אחרי הסעודה!

ההזמנה נוסחה באופן בוטה למדי: "אנו מבקשים את נוכחותכם, לא את מתנותיכם". באותו לילה נשע אחד מחברי הטובים בדרך מופלאה!

בשנים שלאחר מכן, כששימשתי כעוזרו של רועה קהילה בפטיסטית בלונדון, נהגו הצעירים בקהילה לארגן פעילויות מהנות כמו שיט בנהר, טיולים בטבע או ערב ספורטיבי, ולהזמין את חבריהם הלא מאמינים. כל פעילות כזו הסתיימה בהצגה ברורה של הבשורה. ובעצם למה לא? הצעירים האלה ידעו שהמטרה העיקרית שלהם היא לבנות את עצמם במובן הרוחני, וכן לראות את חבריהם נושעים. אין פלא שחבורת צעירים זו פרחה וגדלה תחת ברכתו של אלוהים.

■ **חיי רוח.** נושעתי בגיל 19, ועד אז אף פעם לא גיליתי עניין מיוחד בכתבי הקודש. לכן, כשנושעתי, ידעתי מעט מאוד על דבר אלוהים. אבל אחרי שנושעתי נפגשתי בכל יום שני בערב עם עוד כמה מאמינים חדשים כדי ללמוד יחד את הכתובים. רצינו להבין את דבר אלוהים בשכלנו ולהפנים אותו בליבנו, ובמהירות האפשרית! עוד באותם ימים למדנו את הכתובים וניהלנו את השיעורים שלנו בצורה שהצגתי קודם. לא התייחסנו לדבר אלוהים כאל ספר דתי, אלא כאל מצפן שמדריך ומנווט אותנו.

לימוד זה הביא עוד צעירים לאמונה בישוע, ויחד חיפשנו רעיונות ודרכים נוספות להביא את הבשורה לשדות מרוחקים יותר. מכיוון שלאיש מאיתנו לא היתה אז מכונית, החלטנו לצאת למסע אופניים. שניים מהחבורה, שהיו בעלי כישורים טכניים, התקינו מערכת הגברה על עגלה שאותה גררנו בעזרת האופניים. כך יצאנו לרכב בסופי שבוע לכפרים שבאזור, כשאנחנו גוררים אחרינו את מערכת ההגברה.

היטב זכור לי כפר מסוים, שבניין הקהילה שעמד במרכזו היה סגור ומסוגר על מנעול וברית. בהתלהבותנו הרבה חיפשנו את המפתח,

ביקשנו רשות להשתמש בבניין, הסרנו את האבק מן הספסלים ומירקנו את הבימה. ואז יצאנו עם מערכת ההגברה שלנו אל מדשאה במרכז הכפר. התמקמנו מול הפאב המקומי, ופתחנו את אסיפת החוצות שלנו בעזרת תקליט חדש של זמר אמריקני בשם *בֵּב שִׁיחַ*. בֵּב סיים זמן קצר לפני כן סיבוב הופעות באנגליה, יחד עם צעיר בשם בילי גראהם, שהגיע לאנגליה לראשונה. בין שיר לשיר נעמדנו על הארגז שלנו, כל אחד בתורו, וסיפרנו על מה שישוע עשה בחיינו ועל אמונתנו בו. כשקהל סקרנים יצא מן הפאב כדי לשמוע אותנו, סיפרנו גם להם על אמונתנו והודענו על אסיפה שעמדנו לקיים מאוחר יותר בבניין הקהילה.

לתדהמת תושבי הכפר, הבניין היה מלא עד אפס מקום. אחת הבחורות, שהגיעה לאמונה באותו יום, התנדבה בשלב מאוחר יותר ללמד את ילדי הקהילה בימי ראשון. זמן מה אחר כך נושעה גם אחותה. לא עבר זמן רב ודלתות בית הקהילה לא ננעלו שוב. קבוצה קטנה של ילדים קיבלה שיעורים בקהילה בכל יום ראשון, והאסיפות השבועיות התחדשו והתקיימו בקביעות.

שאלו אמר לטימותיאוס: *הכרז את הדבר, התמד בעיתו ושלא בעיתו* (טימ"ב ד' 2). אילו פעל שאול בימינו, ודאי היה אומר זאת לטימותיאוס במילים אלה: "אם ניתנת לך הזדמנות לדבר על אלוהים, נצל אותה; אם לא ניתנת לך הזדמנות לדבר על אלוהים, המצא אותה! אין זמן שבו לא ראוי להכריז את דבר אלוהים!" כל שיעור רשמי בכתובים, שאינו מלווה ביישום מעשי, שיעור שבסופו התלמיד אינו מגיב ופועל באהבה בקרב אנשים שלעולם לא היו באים ביוזמתם לפתחה של קהילה כלשהי, ודאי לא היה מוצא חן בעיני שאול השליח.

לאחר שתלמד להעביר את דבר אלוהים מראשך לליבך, לא ירחק היום שבו דבר אלוהים יהיה, כדברי הנביא ירמיהו, *כאש בעצמותיך*.

כמה עצוב כשדבר אלוהים נשאר בגדר ידע בלבד, כי אדם כזה יכול להתמצא היטב בדבר אלוהים אך הוא איננו איש רוח. האש אינה אוחזת בעצמותיו! לעומת זאת, מי שפוגש את אלוהים בקביעות בזמן שהוא מבלה במחיצתו, יודע שבלתי אפשרי להיות איש רוח בלי להתמצא בדבר אלוהים!

אלוהים מדבר אלינו כשאנחנו קוראים בדברו, והוא מצפה שנחלק עם אחרים את מה ששמענו מפיו. אלוהים אמר ליחזקאל: ושמעת מפני דבר והזהרת אותם ממני (יחז' ל"ג 7). אבל אין טעם לדבר עם אחרים, אם לא שמענו תחילה את אלוהים ופעלנו בהתאם למילים שיצאו מפיו.

למשיחיות יש "סניגורים" רבים, אך רק מעטים הם אלה שיכולים למסור עדות אמת על הקשר האישי שלהם עם אלוהים חיים. יוחנן השליח סיפר על הקשר החי שלו עם המשיח, ולכן הזמין אחרים להצטרף אליו ולנהל קשר חי כזה:

את אשר ראינו ושמענו מודיעים אנו גם לכם, למען
תתחברו עימנו גם אתם. ואכן, התחברותנו היא עם
האב ועם בנו ישוע המשיח.
(יוח"א א' 3)

בצוקה מואניא

1. האם אני יודע שמקום עבודתי ומקום מגורי הם האזורים שהופקדו בידי, וכי עלי לחלק את הבשורה עם אלה שבאים איתי במגע יום יומי?

2. האם אני רואה באנשים שסביבי סתם מועמדים לשיחה, או מחפש בתפילה דרכים להביא אותם באהבה אל חיים חדשים במשיח?

3. מתי לאחרונה העדתי על המשיח באמצעות עזרה מעשית לזולת?

4. האם שפתי חתומות ולא מדברות על המשיח משום ש . . .

- אני חי חיי פשרה?
- זה עלול להזיק לקריירה שלי?
- הגאווה שלי לא רוצה להזדהות עם המשיח המושפל והבזוי, ישוע מנצרת?

אור נצחי

אור נצחי, אור עולמים,
כמה טהורה צדיכה הנפש להיות
תחת מבטיך החודרים.
היא איננה נסוגה, היא ממשיכה לחיות,
מתענגת בבטחה, ואלריך עיניים נישאות!

הרוחות המקיפות את כס מלכותך
מלאות שמחה וקורנות;
אך דק הן שמחות, כי עד כה לא ירעו
עולם כה מלא עוונות.

כיצד אוכל אני, החי באפלה עם חשיבה מוגבלת,
לעמוד מול הבלתי יתואר ולשאת ברוחי החשופה
את קרן האור הנצחית של ירך האוהבת?

קיימת דרך לאדם לעלות לכס שבמדומים:
ישנו קורבן, ישנה עולה, יש רוח קודש נעלה,
וצרקה מאלוהים.

כל אלה אותנו מכינים
למראה הקרושה שבמדומים:
בני החושך הבורים
באור הנצחי לשכון יכולים,
בזכות אהבת נצחים!

תומס בניי (תרגום חופשי)
(1874-1798)

פרק ז'

פרי או אש

ידיד טוב שלי, מאמין בשם בנט, היגר משבדיה לארצות הברית ושם הצליח בתור איש עסקים. במיוחד אהב בנט להטיס אנשים שעסקו בעבודת הבשורה לארצות שונות. באחת הפעמים התבקשו בנט וחברו להטיס לאלסקה צוות שאירגן כינוס משיחי לעובדי חברת התעופה שם. בשדה התעופה של פיירבנקס פרש חברו של בנט, ובנט היה אמור לטוס בחזרה לבדו.

רגע לפני שיצאו לדרך הכניס החבר "ערכת חירום" לתוך המטוס. הערכה הכילה חפיסת שוקולד ושמיכה חמה. בקטע האחרון של הטיסה פרצה סערה בלתי צפויה. משבי הרוח העזים שנשבו מעל לרכסי ההרים של אלסקה שאבו את המטוס הקטנטן לתוך מערבולת מסחררת. המטוס התהפך במהלך נחיתת האונס שביצע, ונחת לבסוף בקצהו העליון של מצוק הררי. במשך שלושה ימים המשיך השלג לרדת, אך בחסד אלוהים העיפה אותו הרוח החזקה אל מעבר לבטן המטוס ההפוך, וכך מנעה מהשלג להיערם ולכסות את המטוס כליל. בטנו הלבנה של המטוס היתה מוקפת בשלג הלבן, ולכן לא הבחינו בו טייסי החילוץ של חיל האוויר האמריקני.

לאחר שחיל האוויר הורה על הפסקת החיפושים יצא ברוס, בנו של בנט ומאמין מסור, יחד עם עוד טייס מחברת התעופה המשיחית שבה עבד אביו, כדי לחפשו. הם התפללו וביקשו מאלוהים להביא אותם אל המקום שבו נמצא מטוסו של בנט. בינתיים, על הקרקע,

הלך גופו של בנט ונחלש. הוא החליט לצלם את עצמו מחייך (אם כי חלש וכחוש למדי) כשהוא מנופף לשלום ליקיריו – מזכרת אחרונה ממנו. אולם תוכניותיו של אלוהים היו שונות. בשעה שברוס וידידו חגו מעל לאזור שבו היה המטוס, הבהיקו קרני השמש על המתכת הלבנה של בטן המטוס ומשכו את עיני המחפשים.

מדוע אני מספר את הסיפור הזה? בנט סיפר לי מאוחר יותר שבעשרת הימים שבהם שהה במטוס ההפוך הוא חי למרגלות כס המשפט של המשיח. כשהיה לבד עם אלוהים על אותה פסגה מושלגת, גרם לו רוח הקודש לחזור ולהעריך את חייו עלי אדמות, כי בנט האמין שהוא עומד להיכנס לנוכחותו הנצחית של האב. הוא סיפר שכס המשפט בא אליו מוקדם משציפה לו. בשעות שבהן נפרסו לפניו כל חייו חשב בנט על כל אותן שנים שבהן שירת את אלוהים, ותהה מה יחשב כבעל ערך נצחי.

ברצינות גמורה הוא סיפר לי ששם הבין שכל הישיבות של ועד הקהילה וועד הבישור, וכל שאר הפעילויות שלו בקהילה – שאותן עשה בשמחה – נעשו בעצם בכוח הבשר כי נתנו ביטוי לכישוריו אבל לא היו תוצאה של פעולת רוח הקודש בחייו.

בעשרת הימים האלה הראה לו אלוהים שכל הפעילויות המועילות האלה הן בעצם עץ וחציר וקש. (זה התיאור שניתן בכתבי הקודש לכל אותם דברים שיעלו באש כשהמשיח ישב על כס המשפט וישפוט את מעשינו. ערכם של דברים אלה לא יהיה נצחי.)

החוויה האדירה שעברה על בנט הביאה להתחדשות רוחנית בחייו. הכרנו את אהבתו לאלוהים עוד קודם והערכנו את המרץ וההתלהבות שבהם השקיע את כל כולו בעבודת האדון. אבל לאחר אותו מקרה הבנו מה בדיוק קרה לו שם. בשנים שנותרו לו הוא לא פעל עוד מתוך היכולת והכישורים שלו אלא מתוך תנופה חדשה של

ברכת אלוהים וכוחו, שעלו על גדוּתיהם בחייו וזרמו לעבר כל מי שבנט בישר לו.

עלינו לזכור שבבוא היום נעמוד **כולנו** בפני כס המשפט של המשיח. יש הבדל בין המשפט של המשיח לבין כיסא המשפט הגדול והלבן. כיסא המשפט הגדול והלבן הוא המקום שבו ישפטו ה**לא מאמינים**, ימצאו אשמים וישלחו לאבדון נצחי. כס המשפט של המשיח, לעומת זאת, הוא המקום שבו ישפטו המאמינים על מעשיהם. מעשים שנעשו מתוך חוסר אמונה ישרפו באש, ומעשים שנעשו באמונה ישארו לנצח ולתפארת אלוהים, כי אחרי הכל הוא זה שעשה את המעשים האלה! ביום ההוא יגלו מאמינים רבים, לצערם הרב, שמעשים רבים שעשו ועמלו עליהם בקהילותיהם, והפופר-לריות שצברו בקרב ארגונים משיחיים ושהביאה להם סיפוק כה רב, אינם נחשבים בעיני אלוהים כעבודה שנעשתה ברוח ובאמת.

דפים לבנים

מונחים לפני שני דפים נקיים. שניהם ריקים. אין עליהם כל אות או סימן. אם היית מתבונן בהם, לא היית רואה כל מחשבה שהועלתה על הכתב או תמונה יפה. אבל באותה מידה גם לא היית מוצא בהם כל טעות או פגם! כשם שאין בדפים האלה כל יופי, גם לא נמצא בהם כל סימן של מחיקה או כתם. **אלה הם דפים לבנים, לא יותר ולא פחות.**

ימים רבים בחיינו נראים כמו דפים לבנים אלה. אומנם בעבר הם היו מכוסים בחטא, אבל בזכות רחמיו הגדולים של אלוהים ובאמצעות דמו המכפר של ישוע, כל דף בחיי המאמין הוא נקי ומטוהר. לא נותר בהם כל זכר לעבר. כש'לג ילבינו (ישע' א' 18). כשאני שב ומתבונן בדפים מסוימים בחיי כמאמין, אני נזכר בעצב כיצד בידעין או שלא בידעין, במתכוון או שלא במתכוון, מתוך חולשה או מתוך בורות, חטאתי והעצבתי את רוח הקודש. לולא

דמו של ישוע היו דפים אלה מלוכלכים לנצח בכתמים מכוערים של חטא ואנוכיות. מה רבים הם החסד והרחמים שאלוהים נטה לי כשהפך את דפי חיי המוכתמים בחטא ללבנים כשלג! **דפים לבנים; אך השבח והתודה לאלוהים, אין עליהם אף לא כתם אחד!**

יחד עם זאת אני זוכר כל הזמן שכל דבר שאני לא עושה בכוח רוח הקודש, איננו נחשב לנצחי. שאול השליח תיאר זאת כך: הוא, אותו אדם עצמו, ייושע, אך זאת כאוד מוצל מאש (קור"א ג' 15). גם אם כל חטאי נסלחו ונמחקו, אין זאת אומרת שאני עושה מעשים שיעמדו לנצח, אלא אם כן רוח הקודש פועל בי ושופע בחיי. **דפים לבנים; אך לצערי לא יותר מכך!**

בעוד שחלק מדפי חיינו ישארו לבנים לנצח, דפים אחרים יכילו תמונות מרהיבות שלא ימחקו לעולם, תמונות שמפארות את אלוהים. את הדפים האלה צייר אלוהים במו ידיו האוהבות שנדקרו במסמרים. עבור כל מאמין, דפים נפלאים אלה מהווים עדות לימים שבהם הוא היה פנוי וזמין לאלוהים הנצחי ולפעולתו הנצחית דרכו. **כן, דפים לבנים; אך השבח לאלוהים, הרבה יותר מכך!**

■ שנים מבזבזות

אלוהים מזמין את ילדיו "לבוא ולאכול" עימו כל יום, אבל הם, למרבה הצער, מבזבזים את שנות חייהם במקום לבלות בשמחה את זמנם בהעמקת הקשר שלהם איתו ובהבאת שמחה למושיע.

אני חש שמחה מהולה בעצב כשאני נזכר באיש מבוגר, שחויית הישועה שלו הוכתמה בכאב על הרבה שנים מבזבזות שבהן לא ניצל את ההזדמנויות שנקרו בדרכו, ובחר בתענוגות החיים. אני הייתי אז מאמין חדש, ויחד עם עוד כמה צעירים שנושעו באותה תקופה ביקרנו פעם בשבוע בבית החולים באזורנו. במוצאי שבת עברנו במחלקות, הכרזנו את הבשורה והתפללנו עם החולים. היו

שם זקנים שאיבדו כל תקווה לצאת יום אחד מהמחלקה בעודם בחיים. ערב אחד ישבתי ליד מיטתו של חולה קשיש, שעתידי היה למסור את נשמתו לבוראו עוד באותו שבוע.

לאחר שהקשיב למסר הקצר שלנו מתוך דבר אלוהים הוא היה נרגש, ובדמעות זולגות גימגם ואמר: "אני יודע שנושעתי ושאני עתידי ללכת לכן עדין".

"נהדר", אמרתי, אך לפני שהספקתי לומר מילה נוספת הוא פרץ בבכי, לא מתוך שמחה חסרת מעצורים אלא מתוך כאב עמוק. בקול חלוש אמר: "כן, אבל זה לא מושלם. אתה מבין, אני כעת בן 71, וכל חיי התבזבזו לשווא!"

מה יכולתי לומר? הייתי אז מאמין צעיר. אינני זוכר כיצד ניסיתי לנחמו, אבל אני זוכר שבאותו לילה ירדתי על ברפי והתפללתי: "אלוהים, אני מסתכל קדימה לעבר העתיד, על חיי שבבוא היום אסתכל עליהם אחורה, לעבר העבר. אינני רוצה להגיע לכן עדין עם נפש שנושעה אך עם חיים שבזבזו. הלילה אני רוצה להקדיש לך שוב את חיי. אני מתפלל שתעשה אותם ראויים לעמוד במבחן הנצח".

חבוקק מזהיר אותנו מפני האפשרות שנבזבז אנרגיה וכוחות יקרים, ולאחר מכן נגלה שהמאמץ היה לשווא. חבוקק אמר לבני עמו כי צדיק באמונתו יחיה (חבק' ב' 4), והזהיר אותם שמי שלא יישם בחייו את עיקרון האמונה ולא ישען אך ורק על אלוהים, יהיה כמו העמים שכל עמלם ראוי להיות מושלך לאש (חבק' ב' 13). אנשים אלה בנו עיר בלי לברר אם זהו רצון אלוהים, ולכן כל מה שיישאר ממנה יהיה עפר ואפר. כל מה שנעשה בכוחות עצמנו בלי לברר אם זהו רצונו של אלוהים, לא יעמוד לעד. כשמעשינו אלה יתקרבו לאש המאפלת של אלוהים, כל מה שיישאר מהם יהיה עפר ואפר.

גם בברית החדשה יש אזהרה דומה. שאול אומר שם:

וכל איש, אם יבנה על היסוד הזה זהב או כסף או
אבנים יקרות או עץ או חציר או קש – מעשהו יתברר,
שכן היום יוציאו לאור, מפני שבאש יתגלה; והאש
תבחן את מעשהו של כל איש ואיש. אם יעמוד המעשה
שבנה, יקבל האיש את שכרו. אם ישרף מעשהו –
יפסיד; הוא עצמו יושע, אך זאת מאוד מוצל מאש.
(קור"א ג' 12-15)

האיש בן ה-71 שחי בבית הזקנים שמח מאוד כשנושע, אך גם נעצב
מאוד על כך שנושע מאוד מוצל מאש. האש שתשרוף את העץ, את
החציר ואת הקש של חייו היא אותה אש שתצרוף ותזקק את
הזהב, את הכסף ואת האבנים היקרות, של אלה שדרכם בנה רוח
הקודש ביד חופשית את הבניין הבלתי נשחת של אלוהים.

■ אוד נצח

אלוהי הנצח יפעל את פעולתו הנצחית בחייו של כל מאמין שעומד
במשית, מטפח את אמונתו בעזרת המזון הבריא ומיישם בחייו את
דבר אלוהים. מאמינים כאלה עומדים בפתחו של כל יום חדש
בציפייה ובשמחה, כפי שהם מעידים: כיוון שאנו מקבלים מלכות
אשר לא תימוט, נהיה נא מכירי טובה, ובהכרה זאת נעבוד את
אלוהים כרצונו, בחסידות וביראה (עבר' י"ב 28). אם הזמן שנבלה
במחיצת אלוהים יהיה עקבי ויעיל, נוכל לשאוב ממנו עידוד וללכת
בכוח רוח הקודש, ולא בכוח הבשר שלנו.

יום יבוא, וכל אותם אנשים ששימשו כלים בידיו של אלוהים החי,
יעלזו בשמחה עצומה באורו החודר והזהור של אלוהים הקדוש. אם
נבוא לאכול על שולחנו של אלוהים מדי יום, אלוהי האור והאהבה
יזמין אותנו ליהנות מקשר קרוב ופתוח עימו. כך נהיה גם אנחנו
כלים שדרכם יזרמו אורו ואהבתו של אלוהים אל עולם אפל
ואנוכי.

בצוקה מואניא

1 אם אמשׁיך לחיות כפי שאני חי היום, האם חיי יניבו פרי שיעמוד לנצח נוכח כס המשפט של המשיח?

2 כשאני מתפלל, האם אני פונה לאלוהים כאל **האור הנצחי** או מתייחס אליו כאל גומל החסדים האישי שלי שבשמים?

3 האם אני צריך להתפלל כמו שהתפלל דוד: **חייני כדברך** (תהל' קי"ט 25)?

לחם חיים תן לי

לחם חיים תן לי, תן לי ארון,
רעבוני מלא עוד זה היום!
לי הַגָּלָה, גואל, בכתובים,
כי נשמתי כְּמָהָה לדבר חיים.

דבר האמת כָּרַךְ לנשמתי
רצונך קַיִים גם בעדי:
אז ישברו זִיקֵי אל רסיסים
ואהיה חופשי לעולמים.

רוח קדושה נִזְוֶךְ הַשְּׂכָנָה בי,
כוח להתגבר על מכשולים,
וּיִנְצֵר מְרַע היכל ליבי,
ומעשֵׂי יהיו פרי הילולים.

מארי אן לאטבורי

(מתוך "הלל וזמרה יה", עמ' 62. © קרן אחוה משיחית)

פרק ה'

בוא ואכול

בן האלוהים שקם מן המתים עמד לבדו על חוף הכינרת ולא משך אליו תשומת לב מיוחדת. אולי היו אלה ערפילי הבוקר, שטישטשו את דמותו המלכותית והסתירו אותו מעיניהם של התלמידים היגיעים, ואולי היו אלה עיניהם הרוחניות, שראיתן טושטשה לאחר מותו האכזרי על הצלב.

לא הרחק מן החוף, בתוך סירת דייגים קטנה, ישבו התלמידים, מתוסכלים מכך שלא לכדו מאומה באותו לילה (יוח' כ"א 3). וכמו מלח על פצעייהם שואל אותם לפתע מישהו שעומד על החוף, אם כי התלמידים לא הכירו שזה ישוע, . . . בני, אין לכם דגים? והוסיף: השליכו את הרשת בצידה הימני של הסירה ותמצאו (פס' 4-6).

יוחנן היה הראשון שהתנער מקהות החושים שאחזה בהם, וקרא בצהלה: זה האדון! תקוותם של התלמידים התעוררה מחדש והם עשו כדברו. מיד נתמלאה הרשת, עד שלא יכלו עוד למשוך אותה מרוב דגים! (פס' 6). כיפא חטף את בגדיו, קפץ למים מרוב התלהבות ושחה במרץ אל אדונו שעל החוף.

ישוע, בכל כבודו והדרו, ערך על החוף דגים צלויים על גבי גחלים. כאשר יצאו כולם מן המים, ביקש מהם ישוע שיביאו מן הדגים שלכדו זה עתה, והזמין את תלמידיו הרעבים והשמחים: בואו, אֶכְלוּ! (פס' 12).

הזמנה זו מהדהדת זה 2,000 שנה. בכל בוקר עומד ישוע, האדון שקם מן המתים, על שפת הנצת, וממשיך להזמין אותנו לבוא

ולאכול את הארוחה הדשנה והשמיימית שהוא ערך עבורנו בקפידה רבה. כן, אלוהים בכבודו ובעצמו, ישוע אדוננו ומושיענו, מכין עבורנו את לחם חוקנו, ארוחה יומית ומיוחדת בשבילנו. זהו האוכל שמזין את אמונתנו; זהו דבר אלוהים; אלה הם כתבי הקודש.

בעוד דקה או שתיים אזמין אותך "להאזין" איתי לדבר אלוהים ולהיות צופה פעיל בזמן שאני מבלה במחיצתו. אשתף אותך בתפילות הפרטיות שלי רק משום שהן עשויות לעודד אותך באופן מעשי, ולעזור לך להיענות להזמנה היומית של אלוהינו רב החסד שקורא לנו: "בואו, אכלו!"

הרצון לחלק עם קוראי את הדברים שהתרחשו בחיי בזמן שביליתי במחיצת אלוהים התעורר משני כיוונים.

הראשון: ידיד שהתנדב לקרוא את כתב היד של הפרק הקודם הציע לי לעשות זאת בסיכומו של ספר זה.

השני: מדי פעם בשנים האחרונות, זכיתי לראות איך אלוהים מברך בצורה מיוחדת אנשים שנכחו באסיפות, שבהן לימדתי איך לבלות זמן במחיצת אלוהים ויישמנו זאת יחד כקבוצה.

כל מי שנכח באותן אסיפות יכול היה לקחת בכך חלק; לא שאלנו כל שאלות, מלבד מאוויי הלב שכל אדם חילק בתפילה חרישית עם רוח הקודש; גם לא נשאתי דרשה כלשהי! בתחילת התפילה המשותפת ביקשנו מאלוהים שרוח הקודש הוא שילמד אותנו, ואחר כך קראנו יחד, בקול רם, את הפסוקים שנבחרו מראש לאותה אסיפה. כשסיימנו לקרוא חזרנו לפסוק הראשון ושוב קראנו אותו בקול רם. ואז ישבנו בדומייה במשך כחצי דקה והגינו במה שאומר הפסוק שקראנו, בניסיון לראות אם יש בו תשובה לאחת השאלות שמופיעות בסוף פרק זה.

אחר כך חילקו הנוכחים זה עם זה איך התאים רוח הקודש את הנאמר בפסוק לנסיבות בחייו. בכל פעם עצרנו והגבנו בתפילה על

הדברים שנאמרו – לפעמים התפלל האדם שדיבר ולפעמים מישהו מהנוכחים.

אגב, אני מאמין שזוהי הדרך היעילה ביותר לבלות במחיצת אלוהים במסגרת קבוצתית. לכן אני רוצה לעודד את הקוראים שמתמשים בספר זה במסגרת קבוצתית להקדיש לכך מספר מפגשים וליישם את התוכנית שאפרט להלן. (השאלות מופיעות בסוף הספר, תחת הכותרת "במחיצת אלוהים".)

לראשונה שמעתי על הרעיון לבלות כקבוצה במחיצת אלוהים מתומס ב' ריס המנות. תומס היה ממוצא בריטי, ופעל כמבשר במרכז כינוסים שבין השאר הגיעו אליו צעירים לחופשות. שם קיבלתי את ישוע המשיח כמושיע ואדון חיי. השאלות שתום שאל אותנו הן הבסיס לשאלות שכללתי בפרק ד', על הזמן במחיצת אלוהים.

במשך השנים שחלפו מאז, ניהלתי מפגשים רבים בצורה כזו, ובכולם חשנו בצורה מיוחדת את נוכחותו של אלוהים ושמענו את קולו של רוח הקודש בליבנו. אחד המפגשים האלה נערך בקהילה בפטיסטית בוויקטוריה שבקנדה. בסיומו קם רועה הקהילה ואמר: "זו היתה האסיפה המבורכת ביותר שהשתתפתי בה בכל שנותי כרועה קהילה".

לאחר ביקור קצר בקהילה ערבית בעיר העתיקה בירושלים (במהלכו לימדתי חלק מהעקרונות האלה והדרכתי קבוצות בבילוי משותף במחיצת אלוהים), ניגש אלי מאמין שגר שנים רבות בעיר העתיקה ואמר: "אף פעם לא היינו כל כך קרובים לפריצת דרך רוחנית בעיר הזו כמו שהיינו היום!"

באסיפות קהילתיות, בקבוצות בית, בימי עיון ללימוד הכתובים ובמפגשי נוער – בכל אלה בירך אלוהים את הגישה הזו לדברו, במסגרת קבוצתית וגם באופן פרטי.

יחד עם זאת ברצוני לציין, שכאשר התחלתי לתעד את הזמן שאני מבלה במחיצת אלוהים גיליתי שהרבה יותר קשה להעלות על הכתב את ההתעלות וההשראה שאני חש בזמן הפרטי שלי עם אלוהים מאשר לחוות אותן באופן רוחני.

כאמור, בחרתי לתעד בסיומו של ספר זה את מה שעבר עלי באחת הפעמים שבהן גיליתי במחיצת אלוהים. הצבתי לעצמי מספר כללים:

1 לא בחרתי את אחד הקטעים האהובים עלי בספר הבריתות! במסגרת הקריאה היום יומית שלי בכתובים הגעתי היום לאיגרת השנייה של שאול לקורינתים, ולכן אשתמש באיגרת זו במהלך ההדגמה.

2 התיעוד של הקטע שבחרתי איננו פרשנות מובנית, פסוק אחר פסוק.

3 כדי שהתיעוד של הזמן שלי במחיצת אלוהים יהיה טבעי (או יותר נכון על טבעי), אשתף אותך רק בפסוקים שהיום רוח הקודש הפיח בהם חיים בליבי.

4 אני אספר כיצד שמעתי את קולו של אלוהים כאשר הגיתי בדברו תוך כדי תפילה והשתמשתי בשאלות שכבר פירטתי עד כה.

בשעה שאחלק איתך את המחשבות שעלו בליבי תראה שכל בילוי שלנו במחיצת אלוהים הוא חוויה עזה, אישית ועמוקה. אני יודע שהנסיבות בחייך אינן דומות לנסיבות בחיי. אני גם מודע לכך שהנסיבות בחיי היום שונות מאלה שיהיו בעוד שישה חודשים. אלוהים, באהבתו הגדולה, פוגש אותנו ומדבר אלינו בדיוק בנקודה שבה אנחנו נמצאים, לא היכן שהיינו ולא היכן שנהיה, וגם לא היכן שנמצא אדם אחר, אלא בדיוק היכן שאנחנו נמצאים! בזמן שתקרא את התיעוד של המחשבות והתפילות שלי, קרוב לוודאי

שהנסיבות בחייך יהיו שונות לחלוטין. אבל היות שאלוהים **ידבר** אליך ויתייחס לצרכים ולנסיבות שלך, הוא יזמין אותך כל יום באופן אישי לבוא ולאכול עימו.

אין ספק שספר הבריתות הוא דברו **החי ודב הכוח** של אלוהים עבורנו, אך הוא גם דברו **האישי** לכל אחד מאיתנו! שהרי **דבר האלוהים חי ופועל** . . . **בוהן מחשבות הלב וכוונותיו** (עבר' ד' 12).
מה יכול להיות יותר אישי מזה?

אם כך, לעבודה. כאמור, היום אני קורא את האיגרת השנייה של שאול לקורינתים ומזמין אותך להצטרף אלי ולהאזין.
בזמן שאפתח את ספר הבריתות שלי אתה מוזמן לפתוח את הספר שלך.

השעה כעת היא חמש לפנות בוקר. סגרתי את דלת חדדי על מנת להיות לבד במחיצת אלוהים.

כשאני עומד היום לפני אלוהים עם לב פתוח ועם ספר פתוח, חלק מהנסיבות בחיי הן:

— אני מאוד מודאג מהסבל שעובר על דורותי ומכאביה הממושכים. הם התגברו מאוד בשבועות האחרונים.

— לא ברור לי אם מצבה הבריאותי של דורותי צריך להיות גורם מכריע בתוכניות שלנו לסתיו הקרוב. פעמים רבות בעבר, כשראיתי את דורותי סובלת כתוצאה ממסעותינו הארוכים ועבודתנו המייגעת, אמרתי לה: "דורותי, אני לא אחשוף אותך יותר למצבים כאלה". אבל אז, באופן כזה או אחר, אלוהים בירך את עבודתנו, ויחד הגענו למסקנה שהכל היה שווה וכדאי. ובכן, אלוהים, מה יקרה הפעם?

— המצב בקניה, היכן שאלוהים מצא לנכון לברך את עבודתנו

באופן מיוחד, מאוד מעיק עלי היום. המצב הכלכלי שם
מדרדר בגלל אינפלציה דוהרת. הלוואי שיכולתי לעשות יותר
למען המאמינים שמשרתים שם את אלוהים נאמנה.

— לי ולדורותי יש קרובי משפחה שאיבדו את יקיריהם בטרם
עת ואחרים שלקו במחלות חשוכות מרפא. אבל בגלל לוח
הזמנים המורכב והלא צפוי שלנו, ובגלל המגבלות הפיזיות
של דורותי, נראה לנו שאיננו מצליחים להביע באופן מעשי
את האהבה והדאגה שבליבנו.

תפילה: ■

אבא, אני מודה לך הבוקר על כך שהערת אותי מוקדם
מהרגיל. אני מאמין שאינך רוצה רק לדבר אלי בצורה
מיוחדת היום, אלא גם לברך כל מי שישמע מאוחר
יותר את מה שיש לך לומר לי דרך דברך.

אתה יודע שלא קל לי להפסיק לחשוב על אותם
אנשים שיקראו דברים אלה אחר כך ולהתרכז עכשיו
רק בך. לכן אני מתפלל שתמשח את ליבי, את
מחשבותי ואת העיפרון שבידי ברוח של אמת ובתחושה
של שקיפות וקרבה אליך.

בנוכחותך אני שוב רוצה לומר שחיי צפונים עם המשיח
באלוהים. תודה לך על הוודאות הנפלאה שיש לי בעניין
זה. אני מהלל אותך, אדון יקר, כי על אף שהכתיבה
שלי עלי אדמות מושפעת מזווית הראייה האישית שלי,
אתה נותרת הכוהן הגדול שלי בשמים, ואתה מביא את
תפילותי ואת תהילתי אל כיסאו של האב בהתאם
לידיעתך ולרצונך המושלמים. לכן אני פונה אל דברך

בציפייה ובשמחה. פקח היום את עיני כדי שאראה
נפלאות בתורתך.

קורא יקר, אני קורא היום את פרק א' באיגרת השנייה לקורינתים.
אני מתחיל בקריאה איטית של כל הפרק, וקורא בקול, בהטעמה
וללא הפסקות. אתה מוזמן לעשות את אותו דבר.

כשקראתי כך את הפרק, לפני דקה או שתיים, שמתי לב
שהתנהגותו של שאול, כעבד המשיח, משמשת דוגמה עבורי.
עכשיו ברור לי שאת רוב הזמן שאבלה היום במחיצת אלוהים
אקדיש לשאלה:

האם יש בקטע זה איזו דוגמה
שעלי ללכת בעקבותיה?

כבר בפעם הראשונה שקראתי את כל הפרק, עורר בי רוח הקודש
רצון ללכת לאור המופת שהציב לנו שאול. ברצוני להיות משרת
נאמן וטוב יותר של אלוהי. לפני שאקרא פסוק אחר פסוק ואחשוב
על כל אחד מהם, ברצוני לומר לאלוהים את מה שעל ליבי.

תפילה:

אדון ישוע, בכל ליבי אני רוצה להגיע למצב שבו אוכל
לבדוק את חיי ואת פעילותי למענך, ולשאוב מהם את
אותו סיפוק שאני רואה בדבריו של שאול. אתה
העתרת על ראשי אלפי ברכות, אבל למרבה הצער עלי
לציין שבדרך כלל זו היתה פעולה חד צדדית. עייפתי
מכל אותן פעמים שבהן שאפתי ללכת אחריו בכל
ליבי, ואז, כשנתת לי הזדמנות להשתתף בייסוריך,
נרתעתי כמו פחדן. עכשיו, כשאחשוב שוב על הפסוקים
האלה, אנא האצֵל עלי את נוכחותך וגע בליבי בדרך
רעננה כדי שאשתנה, וכדי שדפוסי ההתנהגות

האנוכיים שלי ישתנו מן הקצה אל הקצה למען שמך
המבורך.

אני שוב פותח את הפרק וקורא פסוק אחר פסוק ומחלק איתך
מחשבה אחרי מחשבה. תוך כדי כך אמשיך להתפלל שרוח הקודש
יעזור לי להפנים את המסר, כך שלא אחטיא שום פרט שאלוהים
רוצה לגלות לי בתשובה על תפילותי. כך תתחיל השיחה הדו צדדית
שלי עם אלוהים.

אני גם מזכיר לעצמי שאינני צריך להיחפז כשאני קורא פסוק
מוכר. יתכן שהיום אלוהים רוצה להשתמש בפסוק זה בדרך חדשה
בחי.

האם יש בקטע זה מחשבה חדשה ורעננה
על אלוהים האב?

קדיאה:

פסוק 3: "אב הרחמים ואלוהי כל נחמה".

היום אני שם לב במיוחד לעובדה שלהכרזה זו על אבהותו של
אלוהים קדמה עוד אמירה על אבהותו (פס' 2). בהערות השוליים
בספר שלי נאמר שניתן להבין את פס' 2 כך: חסד ושלום לכם מאת
האלוהים והאב של אדוננו ישוע המשיח. חשוב על כך: האלוהים
והאב של האדון ישוע המשיח הוא גם אב הרחמים והנחמה שלי.
אבי שבשמים נתן לי את חסדו ואת שלומו כדי לנחם אותי.

תפילה:

אבי, אני משתחוה לפניך בתודה ובשבח. אני מודה לך
על "חסדך". אתה שמת בליבי את מה ששייך לך לנצח
– את ה"שלום" שלך! השלום, השלווה, ההרמוניה

שתמיד קיימת בעצם מהותך, כל אלה שייכים לי היום
בזכות חסדך! הללויה! אני מתפלל שתרגיע את ליבי
המוטרד באמצעות רוח קודשך. ואני מבקש שבזמן
שאשתחוה לך בנוכחותך הקדושה, תמלא את ליבי
בשקט ובבטחה.

קריאה:

פסוק 4: המנחם אותנו בכל צרותינו באופן שנוכל
לנחם את הלחוצים בכל צרה שהיא הנחמה שנוחמנו
אנו מאת אלוהים.

אני חושב על דבריו אלה של שאול השליח ובודק מילים אחרות
שהוא השתמש בהן, בהקשר של אותה "נחמה" שזכה לה מאביו
שבשמים. מילים כמו: צרה, לחץ, סבל, יאוש מהחיים ואפילו פסק
דין מוות. נראה שרוח הקודש מסב את תשומת ליבי לעובדה
שחוויות מסוג זה בדרך כלל מאוד רחוקות מהמושג "נחמה".

אני ממשיך לקרוא ורואה ששאול גם מעיד על כך שאלוהים מתיר
לקשיים ולסבל להיות לפעמים מנת חלקנו מתוך מטרה אחת: כדי
שלא נבטח בעצמנו, אלא באלוהים המחיה את המתים. כמו כן אני
שם לב שבפס' 4 אלוהים מנחם את שאול בכל צרותיו, לא כדי
לגרום לו להרגיש נוח, אלא כדי ששאול יוכל לנחם את הלחוצים.
אני מוכרח להתפלל על הרעיון הזה!

תפילה:

כן אלוהים, אתה מכיר את כל אותן פעמים שבהן
רציתי בכנות לנחם ולעודד אנשים שהיו שרויים
במצוקה. כל כך רציתי להביא את הנחמה שלך לדורותיך
בכל פעם שהיא סבלה נוראות בגופה.

לעיתים קרובות נראה לי שאני לוקח ממנה יותר משאני נותן לה. שאני לא מספיק משרת אותה ומביא לה את חסדך ושלומוך כדי שינחמו ויעודדו אותה. אנא סלח לי על דרכי האנוכיות ומלא אותי ברצון לשרת, ולא לקבל זאת כמובן מאליו שכל הזמן משרתים אותי.

כשאני חושב על מיליוני האנשים בעולם שחיים בתנאים קשים ונואשים, כשרעב, מחלות ומוות אורבים בכל פינה, אני מתפלל שחסדך ושלומוך יתעצמו בליבי ושנוכחותך תהיה ברורה ומוחשית בחיי, כדי שאוכל לשאת את משאם של אחרים ולנחם אותם.

עכשיו, כשאני מתפלל, אני מבין ביתר בהירות איך הנחמה שלך יכולה לגעת בכל קושי, ללא כל קשר לגודלו או לחומרתו, ושכל הקשיים האלה באים מידך האוהבת, וזאת כדי שלא נבטח בעצמנו אלא בך.

בנקודה זו ממש חודר דבר אלוהים לליבי בחוזקה. אני מבין שאפילו על שאול עברו לא מעט צרות שנועדו לרוקן אותנו מכל ביטחון עצמי. ואם כך, על מה אני בכלל מתלונן? אם אלוהים באהבתו בוחר לענות בצורה כזו על תפילתי ומתיר למצוקות שונות להפשיט אותי מכל גאווה וביטחון עצמי, מדוע שאתלונן?

תפילה: ■

כן, אלוהים, אני מודה לך על כל מה שאהבתך מחוללת בחיי. אומנם קשה לי לכתוב את התפילה הזו בידיעה שאחרים יקראו אותה, אבל אני מעוֹדֵד מכך שגם שאול היה מוכן לחשוף את סבלו וקשייו הרבים בפני אלה שאהב. הוא לא דיבר רק על הדברים הטובים שקרו לו. לכן אני רוצה להודות לך היום מכל ליבי על כל רגעי

הבדידות שעברו עלי בשירותך, על כל כאבי הלב
שהבאת אל חיי, על כל פעם שלא הבינו אותי, על כל
איוולת וחטא שעשיתי ועבור כל הנסיבות הקשות
והמכריעות שבהן נכשלתי, כשבטחתי בעצמי ולא בך.
בנוכחותך הקדושה אני מסכים עם דבריו של שאול
ומחליט לא לבטוח בעצמי אלא בך.

אלוהים, רק לפני מספר ימים קראתי ששאול אמר כי
די לנו בחסדך. הבוקר אני מאשר אמת זו באמונה
ואומר שדי לי בך ובחסדך. אלוהים יקר, אני מתפלל
ברוח הדברים שמתועדים בדברך ומודה לך על כך
שאתה היצלת אותי בעבר, על כך **שאתה כעת מציל**
אותי, ועל כך **שאתה עתיד להציל אותי מעצמי!** תודה
לך, ישוע, על ישועה כה גדולה!

וכעת אלוהים, בזמן שרוח הקודש מחזק את ליבי
ומנחם אותי, אני מבקש שתשתמש בי היום בדרך
מעשית, ותביא דרכי את הנחמה שלך לאנשים שאפגוש
ושזקוקים לאהבתך.

קדיאה: ■

פסוק 11: גם אתם השתתפו בתפילה בעדנו ...
בזכות רבים.

אני תוהה מה היה קורה לשאול אילולא התפללו עבורו כל כך
הרבה אנשים. אני גם תוהה היכן הייתי אני אילולא היו ידידי
הרבים משתתפים בתפילה בעדי.

אבי, אני מתקשה לתפוס את עומק אהבתך אלי, שבין
השאר באה לידי ביטוי בלבבות הרבים של ילדיך,
שנושאים בתפילה את המשא של דורותי ושלי. איך
אוכל לבטא כלפיך את רחשי התודה שלי על אהבה כה
עצומה?

כעת אני מתפלל ומפגיע עבור כמה מידידי אלה. אני מנסה
להתפלל עבורם לאור הפסוקים שרוח הקודש עצמו האיר היום
בליבי. אני מבקש מאלוהים לתת להם מכוחו ומנחמתו ולעזור להם
לבטוח בו בכל ליבם.

קריאה: ■

פסוקים 15, 17-18: רציתי לבוא קודם כל אליכם...
האם על פי מחשבת בשר ודם אני מחליט?
... דברנו אליכם איננו "כן ולא".

אני חושב על הרצף ההגיוני שבא לידי ביטוי בפסוקים אלה. שאול
אומר שהוא רוצה לבוא לקורנתוס פעם נוספת בגלל סיבה אחת
ויחידה: כדי להביא לאֶחיו האהובים שם דברי נחמה ועידוד וכדי
לחזק אותם. הוא לא רצה להגיע לשם כדי לקבל מהם דבר מה;
להיפך, הוא רצה לתת להם. הוא גם מסביר שלא קיבל את
ההחלטות בנוגע למסעותיו בקלות דעת. (אני שם לב שהוא איננו
מציין מי ישלם את הוצאות הנסיעה, ושהכסף אינו משחק כל
תפקיד במסעותיו!) הוא כמובן לא עמד להפיק כל תועלת אישית
מנסיעתו לקורנתוס.

אלוהים יקר, בזמן שאני מבקש את פניך ומתכנן את נסיעותי לזמן הקרוב, אני מבקש שתראה לי באמצעות רוחך ודרך דברך אם יש בליבי מניע כלשהו שאיננו נכון ושעוצר את פעולת רוח הקודש. נדמה לי שהמאמינים בקורינתוס פירשו לא נכון את מניעיו של שאול כששינה במפתיע את תוכניות המסע שלו, אבל הוא פעל רק על סמך הדרכת רוח הקודש בחייו.

תודה לך, אבא, שגם כששאול אמר "כן" ואחר כך נאלץ לשנות את תוכניתו ולומר "לא", עדיין – הבשורה שהכריז לעולם לא היתה **כן** ואחר כך **לא**, כי במשיח הכל הוא **כן** נצחי ובלתי משתנה. אצלך, אלוהים, אין שינויים, ודברך, שהוכרז על ידי שאול, קיבל על ידך תוקף נצחי. תודה שאתה הוא הסלע האיתן, הצור שגואל אותי בעולם הזה, עולם שבו הנסיבות והתוכניות משתנות כל כך מהר.

אלוהים, אני מבקש לדעת מה הן התוכניות שלך עבורי. גאל אותי מהחלטות שנעשות מתוך תועלת אישית וניצול הזדמנויות. אני מתפלל שתעזור לי ללכת קרוב אליך בכל יום.

האם יש בקטע הזה הבטחה שעלי להישען עליה?

בו במשיח. לכן ה"אמן" שאנו נותנים בו כבוד
לאלוהים – גם הוא באמצעותו.

תפילה:

האמן שאנו נותנים? כלומר, הבטחות אלוהים ניתנות
דרכנו! הבטחות אלוהים במשיח?

כן, אלוהים, תודה לך. בבוקר זה אני רוצה לתעד את
הכן והאמן שלי לך! קשה לי לתפוס את כל מה שנתת
לי במשיח. אני לא יכול לתאר לעצמי כמה ריקים היו
חיי בלעדיך, אלוה יקר. אתה הוא כל מה שאני זקוק לו
על מנת לעבור את היום הזה, על כל ההזדמנויות
שממתינות לי במהלכו, כל המבחנים וכל ההחלטות.

בשלב זה אני מהלל ומשבח את אלוהים, והשלום שלו מציף את
נפשי. אינני יודע מה הן התשובות המלאות לתפילות שלי, אך זה
כבר לא כל כך משנה, כי ליבי מלא בשלום אלוהים. הזמן שביליתי
במחיצתו לא יסולא בפז! הללויה! אני מתחיל את יומי לאחר
שאלוהים נתן לי מזון נהדר מתוך דברו. במזון זה יוכלו ליבי
ומחשבותי להגות במהלך היום, בכל פעם שאזדקק לך.

אם כן, הבה נזכור תמיד שהחובה הראשונה במעלה בכל
בוקר היא לדאוג לך שנפשנו תתמלא בגיל ובשמחה
בנוכחותו של אלוהים.

כמה טוב לדעת שבכל יום ישוע מגיש לך הזמנה אישית לבוא
אליו. הוא קורא לך בשמך ומזמין אותך לבוא ולאכול
בנוכחותו!

לעד עומדת האמת שלך;
אתה מושיע את אלה שקוראים בשמך;

אתה טוב לאלה שדורשים את פניך;
אתה הכל בכל עבור אלה שמוצאים אותך.

אנחנו טועמים אותך, לחם החיים שלנו,
ומשתוקקים לסעוד איתך עוד ועוד;
אנו שותים ממך, מקור מעייננו,
נפשנו חפצה בך עד מאוד.

ברנרד איש קלרבו (תרגום חופשי)

במחיצת אלوهים

הנה כמה שאלות שתוכל לשאול את עצמך כשאתה הוגה בפסוקים שתקרא בכל בוקר:

האם יש בפסוק זה . . .

- חטא שעלי להימנע ממנו?
- אזהרה שעלי לשים לב אליה?
- מצווה שעלי לציית לה?
- דוגמה ומופת שעלי ללכת בעקבותיהם?
- דוגמה רעה שעלי להתרחק ממנה?
- מחשבה חדשה אודות אלوهים האב?
- מחשבה חדשה אודות אלوهים הבן?
- מחשבה חדשה אודות אלوهים הרוח?
- הבחנה חדשה לגבי אישיותו של השטן?
- הבחנה חדשה לגבי מטרותיו האכזריות?
- הבחנה חדשה לגבי מזימותיו הערמומיות?

היו עושי הדבר ולא רק שומעים, פן תרמו את עצמכם . . . אבל המשקיף בתורה השלמה, תורת החרות, ועומד בה מבלי להיות שומע ושוכח אלא עושה בפועל – איש זה מבורך יהיה במעשהו.
(יעקב א' 22, 25)

לימוד הכתובים

הנה עוד כמה שאלות שתוכל לשאול כשאתה קורא את הקטע היומי שלך בכתובים, על מנת להפיק מכך את המרב:

- על מי מדבר הקטע?
- אל מי הוא פונה?
- באילו מילים יחודיות השתמש המחבר?
- מתי נכתב הקטע?
- היכן הוא נכתב?
- לאיזו מטרה הוא נכתב?
- באילו נסיבות נכתב הקטע?
- כיצד הוא משתלב עם הקטעים שלפניו ואחריו?

היה שקוד להתייצב נאמן לפני אלוהים – פועל לא
יבוש, המחלק נכונה את דבר האמת.
(טימ"ב ב' 15)

הערה: אין צורך בלימוד מעמיק של הכתובים **בכל יום**, אך בילוי עקבי במחיצת אלוהים הוא חובה למי שמעוניין לגדול באמונתו ולנהל חיי רוח בריאים.

קורא יקר,

בספח זה אנו מציעים לך ספרות משיחית נוספת. תוכל לבחור עד **ארבעה** ספרים מתוך הרשימה, ללא תשלום וללא התחייבות מצידך.

אם קריאת הספרים תעורר שאלות או תגובות כלשהן, תמיד נשמח לשמוע ממך ונשתדל להשיב כמיטב יכולתנו.

להזמנת הספרים, אנא סמן לפי בחירתך, תלוש את הספח ושלח אותו אלינו.

ואלה הם הספרים שבמבצע:

1. ספר התנ"ך והברית החדשה

2. הרז דשלושא מאת הרב צבי נשיא

מטרתו של ספרון זה היא להוכיח שחכמינו ז"ל, אשר פעלו בתקופה שקדמה לביאת ישוע, גרסו שהאלוהות הופיעה בצורת רבים. למעשה, בתורה זו החזיקו עדיין כמאה שנה לאחר חורבן בית שני והיא נכללה והוכרזה בכתבי הקודש וכן הובעה במרבית הכתבים העתיקים, כפי שילמד הקורא מהציטוטים שהבאו בספר. לקטעים שנכתבו בארמית במקור נוסף תרגום עברי.

3. לבסוף שלום מאת בילי גראהם

"השלום" הוא נושא נפוץ בימינו, אך למרות הדיונים הרבים אנו רואים מעט מאוד שלום. הוא אינו מאפיין את היחסים במישור המדיני, העסקי, את חיי החברה ואפילו המשפחה. בילי גראהם מבקש להראות את הדרך לשלום אמיתי ויציב הכולל את כל תחומי חיינו.

4. המשיח בשתי הבריתות מאת ד"ר פ' ג'ון מלדאו

ניסית פעם למצוא בתנ"ך נבואות המתייחסות למשיח? בספר זה תמצא עשרות נבואות מן הברורות ביותר, מרוכזות בצורה מסודרת ושיטתית. לצד כל נבואה העמיד המחבר הסברים והשוואות עם נבואות אחרות הנוגעות לנושא, כולל השוואות בין נבואות התנ"ך והתגשמותן בברית החדשה. – הספר נועד לאלה המגלים התעניינות אמיתית בטענות המשיחיות והמוכנים לבדוק בכתבי הקודש ". . . לדעת אם כן הוא הדבר" (מעשי השליחים יז, 11).

5. האמונה המשיחית - אמת או שקר? מאת ק' ס' לואיס

מיהו משיח? לא כל אדם אשר נושא כינוי זה או המזדהה עם התנועה המשיחית - אלא האדם שהמליך את המשיח למלך חייו. מהי התנהגות

ריצ'רד בנט

החיפוש הרוחני

החיפוש הרוחני - ריצ'רד בנט

קֶרן אחוה משיחית • ירושלים

ד"ר ריצ'רד בנט התחיל את הקריירה שלו כמתכנן ערים. במהלך הכשרתו המקצועית חווה ריצ'רד את עוצמת אלוהים בדרך שחוללה שינוי בחייו. כתוצאה מכך, הוא התפטר ממשרתו ברשות מקומית, כדי להמשיך בלימודי כתבי הקודש בארה"ב.

ריצ'רד, שהחל את דרכו המשיחית בהתלהבות, כאדם מן השורה, משתף את קהל מאזיניו בעיקרים מכתבי הקודש, החל משנת 1946. קולו נשמע בקביעות במשך 20 שנים, באירופה, אפריקה, אסיה, מרכז ודרום אמריקה, מעל גלי האתר של רדיו "טראנס וורלד" ורדיו "שידורי המזרח הרחוק".

מאז שדורותי וריצ'רד נישאו ב־1958, הם עוסקים בשירות אלוהים יחדיו. לצד בעלה, אך גם בזכות עצמה, עוסקת דורותי בשירות יעיל בקרב הנשים. בשנים האחרונות, השירות שריצ'רד ודורותי מעניקים, התרחב והגיע אל עמים וארצות שלא זכו לכך בעבר. במהלך ביקורם בארצות מתפתחות, ששו בני הזוג בנט לפגוש בני לאומים רבים שהפגינו רעב רוחני אמיתי.

אך שימחתם נמהלה בצער, בראותם אנשים כה רבים הסובלים מעוני, רעב ומחסור. אהבתו של אלוהים בעבור אנשים אלה הניעה את ריצ'רד ודורותי לסייע להם באופן רוחני וחומרי.

מכל מקום, בני הזוג בנט שמחים לפגוש במספר הולך וגובר של אנשים הכמהים לקשר אינטימי עם אלוהים, לא רק בארצות מתפתחות אלא אף בארצות מתועשות. רבים מהם תוהים ומעלים שאלות הנוגעות לחיים ולאמונה.

האם קיימות תשובות אמינות לשאלות החשובות ביותר של החיים? ריצ'רד בנט בטוח שאלוהים עצמו העניק את התשובות האלה. מסיבה זו, הוא כתב את הספר "החיפוש הרוחני".

ISBN 965-447-112-4

9 789654 471121

קֶרן אחוה משיחית
ת"ד 10382
ירושלים 91103

www.ccim-media.com